

"The Word was made flesh and dwelt among us"

SVEIKI, SULAUKĘ ŠV. KALĖDŲ!

1928 m. gruodžio mėn. Nr. 12.

Ar greitai grįš Rytų atpuolusios bažnyčios į Rymo Katalikų Bažnyčią?

Šv. Tėvo paskir-
ta ir palaiminta

M. A. intencija
gruodžio mėn.

Ar ilgai lauksime?

Viena iš didžiausių priežasčių, dėl ko nesusi-
taiko Rytų ir Vakarų Bažnyčios, yra visą laiką
įtempti politiniai santykiai. Patsai atkritimas Focijaus laikais irgi dau-
giausiai kilo iš politinių aplinkybių, kurios laikui bėgant tiek paastrėjo,
kad net amžiai neužgydė tos neapykantos tarp Vakarų ir Rytų tautų.
Jeigu kas politiniai yra priešingai nusistatę prieš kokią tautą ar šalį,
(mes tai matome ir šiais laikais) tas dažnai pradeda nekęsti visa kas jo
priešininkui yra brangu taigi ir tikybą, ir bažnyčią, ir kitus dalykus. Susi-
vaidijus Rytams su Vakarams reikėjo tik kibirkštis, kad Rytai paniekins
visa, kas Vakarams brangu. Tai ir įvyko, kada Focijui vadovaujant, Rytai
atsisakė priklausyti Rymo popiežiui ir per tai dėl politinės neapykantos
paniekino tikrąją Kristaus įsteigtą Bažnyčią. Nuo tos dienos pradėjo
klaidžioti Rytų tautos jau ne vienas šimtmetis nustoję savo mylimos mo-
tinos Bažnyčios. Katalikų Bažnyčia laukia savo paklydusių vaikelių, kad
grįžtų atgal į tėvo namus ir nemirtų iš vargo ir bado ištėrime.

Bet deja! Atsiranda tokių agitatorių, kurie nors gerai žino, kad Kris-
tus tik vieną Bažnyčią įsteigė ir ji kaip kartas yra R.-Katalikų Bažnyčia,
vienok neapykanta verčia juos priešintis tikrajai motinėlei ir milijonus
tamsių, nieko nežinančių žmonelių, šimtmečiais laiko klaidatikybeį.

Kas yra tie agitatoriai? Ugi visų pirma Rytų bažnyčios dvasininkai
arba taip vadinami popai, na ir įvairūs politikos vadai, kurie bijo suleisti

savo pavaldinius su kultūringomis Vakarų šalimis. Čia paduota lentelė parodys įvairiose Rytų šalyse atkritusių nuo tikros Bažnyčios žmonių skaičių ir kiek užsilikę dar su Bažnyčia vienybėj arba kaip juos vadinama — unitais.

	Rytų Bažnyčios šalys.	Nuo Katalikų Bažn. atkritę	Prie Kat. B. likę unitais
1.	Konstantinopolio patriarkate. . .	2.300.000.	50.000.
2.	Ipeko (Jugoslavija) patriarkate. .	5.600.000.	60.000.
3.	Bucharesto (Rumunijoj) patriarkate.	11.500.000.	1.400.000.
4.	Graikijoj.	3.700.000.	1.800.
5.	Bulgarijoj.	4. 200.000.	6.000.
6.	Čekų Slovakijoj.	70.000.	500.000.
7.	Albanijoj.	180.000.	—
8.	Lenkijoj.	2.800.000.	3.400.000.
9.	Estijoj.	210.000.	—
10.	Latvijoj.	140.000.	—
11.	Suomijoj.	50.000.	—
12.	Rusijoj su visomis sektomis. . .	110 000.000.	5.000
13.	Kipro Arkidiecezijoj.	250.000.	—
14.	Amerikos ortodoksų.	3.000.000.	1.200.000.
15.	Australijos ortodoksų.	7.500.	—
16.	Persijoj ir Mesopotamijoj Nestorion.	150.000.	—
17.	Chaldejų Mesopotamijoj ir Persijoj.	100.000.	60.000.
18.	Sirijoj (Jakobitai).	80.000.	45.000.
19.	Armenijoj.	2.000.000.	135.000.
20.	Anochijos patriarkate.	250.000.	—
21.	Jeruzolimos patriarkate.	40.000.	165.000.
22.	Kalno Sinai arkidiecezijoj. . . .	100.	—
23.	Aleksandrijos patriarkate.	140.000.	—
24.	Koptų patriarkate.	800.000.	25.000.
25.	Abisinijoj.	4.000.000.	20.000.
26.	Malabarikoj.	320.000.	500.000.

Viso | 151.892.000. | 7.572.000.

Taigi, kaip matome, atpuolusių nuo Katalikų Bažnyčios per 151 milijonų žmonių! Koks didelis skaičius! Kaip gaila tų žmonelių! Jie be savo motinos Bažnyčios kenčia didžiausią vargą, visi juos spaudžia, išnaudoja ir net visai atima paskutinę tikėjimo kibirkštį. Atsimink tik šių laikų bolševikiją Rusijoj? Kada jie vėl visi grįš?

Antroji didelė grįžimo kliūtis, — baimė tapti lotynų kalboj atliekamų, Vakarų apeigų, sekėjais arba „lotinistais“, o savo apeigų nustoti. Ši baimė, matyt, taip yra didelė, kad kadaise net Florencijos suvažiavime vienas pralotas savo kalboj pareiškė: „Verčiau mirti kaip tapti lotinistais!“

Ta neišmintinga baimė ir iki šių laikų užsiliko ir gąsdina grįžti ir pripažinti Katalikų Bažnyčią tikrąja. Sakau neišmintinga baimė. Nes

iš tikrųjų niekas nenori atimti jų papročius ar apeigas. Priešingai, net šv. Tėvai popiežiai gerisi rytų apeigomis ir Vatikane leidžia jas laikyti, o šiais laikais net ištisa Katalikų Bažnyčios kunigų ir vienuolių eilė priima Rytų apeigas, kad padėti savo broliams Rytų šalyse sugrįžti į

Graikų katalikų patriarkas Kirilas IX Mgabgub'as

vieną katalikišką ir apaštališką Bažnyčią, kurią pats Kristus pastatė ant Petro sakydamas: „Aš tau sakau: tu Petras, ir ant tos uolos aš pastatysiu Bažnyčią, ir pragaro vartai jos nenugalės“ (Mat. 16, 18).

Jau šv. Tėvas Pijus IX 1848 m. rašė taip į Rytų bažnyčias: „Jūsų garbingas senobines apeigas ir mano printakūnai labai vertino ir aš didelę pagarbą turiu, ką jau anksčiau mano laiške minėjau“.

Sv. Tėvo noras. Šv. Tėvas Pius XI yra užsidedęs didžiausiu noru greitai susilaukti grįžimo Rytų bažnyčių į katalikų tikėjimą. Jis tąjį savo norą reiškia visur, kur tik gali. Jau nemaža laiškų ir atsišaukimų rašyta į viso pasaulio katalikus, į atskiras įstaigas ir į Rytų tautas, kuriuose rodo savo tėvišką susirūpinimą atkritusiais vaikeliais. Vienam laiške apie Rytų mokslų Institutą Ryme taip rašo 1928 m. rugs. 8 d.: „Kas gali nematyti, kiek daug yra vilties, kad galutinai maloningiausiai išganytojas Jėzus Kristus susilauks taip ilgai toli klaidžiojančių avelių į vieną avią, kur yra vienas Ganytojas. Ypač kada jau tiek darbo padėta ir tiek mintimi ir širdimi mums pritarti, bet ir darbu ir pagalba pagreitinkite tąjį susivienijimą, kad netrukus galėtume ne keletą, bet daugybes iš Graikų, Slavų, Rumunų ir kitų tautų atsiskyrusių Bažnyčios sūnų sveikinti ir priimti į vieną Kristaus įsteigtą Bažnyčią. Gal netrukus, Dievui padedant, susilauksime to didelio džiaugsmo kaip Kristaus minėtas Evangelijos puotos šeimininkas, kuris paruošė puotą ir šaukė, kad ateitų: nes visa jau prirengta“ (Luk. 14, 17).

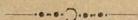
Iš šitų šv. Tėvo Pijaus XI žodžių matome, kaip dalykas yra pribrendęs, tik reikia melsti ir prašyti Dievo, kad greičiau ta džiaugsmo valanda prisiartintų. Jau atskiri žmonės ypač iš aukštosios dvasiškios pradeda atsiversti. Rusijoje buvo jau tokių atsivertimų net vienas patriarkas atsivertė. Gi Baltgudijoje apie 10 parapijų perėjo į Katalikų pusę, žinoma, pasilaikydami savo rytų apeigas. Tėvas jėzuitas Buržnā, kuris darbuojasi Baltgudijoje pasakojo, kad žmonės pravoslavai mielai sutinka būti katalikų Bažnyčios žinioj, kaip jiems išaiškini, kad didelio skirtumo nėra ir leidi Dievo tarnybą atlikti savo apeigomis. Didžiausia kliūtis — popai. Jie gązdina žmones, kad nesidėtų, nes girdi trenks perkūnas ir tas bažnyčias, kuriose katalikų — unijotų kunigai laiko pamaldas, kai kur palaukę žmonės kol trenks perkūnas ir nesulaukę vėl eina ir klauso Dievo žodžio. Ir tuo būdu eina apaštalavimas Baltgudijoje. Bolševikijoje, kaip žinome, dar valdžia neįsileidžia jokio misijonariaus. Reikia melstis, kad Dievas greičiau pakreiptų žmonių mintis ir širdis į Katalikų Bažnyčios pusę, kad jie patys pradėtų ieškoti. Nors jau yra norinčių ir tikimasi, gal ne po ilgo įvyks tuo klausimu Rytų ir Vakarų Bažnyčių suvažiavimas.

Jau daugelis popiežių rūpinosi, kad įvyktų susitarimas tarp Rytų ir Vakarų. Toksai Grigalius XVI net pirmaisiais savo popiežiavimo metais jau siuntė į Rusiją pas imperatorių Aleksandrą I legatus; Pius IX dar prieš Vatikano Suvažiavimą rūpinosi Rytų bažnyčių klausimu, o per Susirinkimą ypatingai buvo tas klausimas pajudintas. Jis aprobavo daug knygų, kurios tą susivienijimo klausimą gvildeno. Leonas XIII nepaprastą meilę pradėjo rodyti Koptams, Slavams ir bendrai Rytų tautoms net paragino, kad įsikurtų Rytų reikalams vienuolynai ir

kongregacijos. O Pius X ir Benediktas XV pasirūpino, kad prie Vatikano įsigalėtų speciali Rytų apeigų ir kitų reikalų Kongregacija. Ir be to įsteigė Rytų mokslų Institutą, kuriame dabar jau mokosi daug jaunų apaštalų tolimiems rytų kraštams.

Tuo klausimu daug yra parašyta knygų, kurių vien išvardinimas užimtų keletą puslapių. Bet iš šių keletos žinučių, kurias čia surinkau, jau paaiškėjo Gerb. Skaitytojams, koks opus yra šis klausimas ir kiek reikalingas iš mūsų pusės pagalba. Del to, man rodos, suprantame dabar šv. Tėvo rūpestį ir troškimą, kad greičiau įvyktų Rytų ir Vakarų Bažnyčių susivienijimas. Tam ir skyrė, laimino ir pavedė šv. Tėvas visam pasauliui, bet ypač M. A. nariams šią gruodžio mėn. intenciją: melstis, kad sugrįžtų tie 150 milijonų klaidžiojančių avelių ir kad būtų pagaliau viena avija ir vienas Ganytojas.

Toji pati yra ir misijų intencija gruodžio mėn.

Mąstymui mintys

Pagalvokime po keletą minučių šias mintis:

1. „Aš turiu ir kitų avių, kurios ne iš šitos avidės; man reikia ir jas atvesti: jos klausys mano balso, ir taip bus viena avidė ir vienas ganytojas“ (Jon. 10, 16).

2. „Iš tikrųjų, iš tikrųjų, sakau jums, aš avių durys. Visi, kurie pirm manęs atėjo, vagys ir galvažudžiai, tai ir avys ju neklausė. Aš esu durys. Kas per mane įeina, bus išgelbėtas“.

3. „Aš gerasis ganytojas. Gerasis ganytojas duoda savo gyvybę už savo avis“.

Gruodžio mėn. Globėjas Pirmasis Kankinys šv. Steponas 26 d. gruodžio.

M. A. nariams tą dieną Komunija ir visuotini atlaidai.

Protestantų pažiūros į Mariją

(8 dienai gruodžio).

1926 m. Holandijoj išėjo maža, protestantų leidžiama, brošiūrėlė: „De voorbidding van Maria. Cor Meerens“. Lietuviškai išvertus: „Marijos užtarymas (prašymas) Coro Meerenso“. Perskaičius brošiūrą gale randame apgailestavimą, kad protestantai praradę savo motiną. Visa brošiūra kalba tik apie Marijos garbę ir jos užtarymą.

Brošiūros toliau protestantai rašo apie savo aklą nusistatymą: visą peikti ir atmesti kas tik paeina iš Romos, pav. protestantai aklai užginčija, kad šv. Tėvas esąs Kristaus vietininkas, kad kunigas galis nuodėmes atleisti, kad konsekracijoje duona persikeičia Kristaus kūnu ir krauju.

„Mūsų (protestantų) pažiūra, kad popiežius gali klysti, turi mažos vertės, ir jei mes tai sakom, tai lygiai galim sakyti, kad ir reformatoriai klydo ir galėjo klysti“.

„Reformacijos raštai pasižymėjo savo aštriais išsišokimais, visai be nuodugnaus nagrinėjimo, atmetė katalikiškas dogmas“. Taip rašo knygelės autorius ir ragina viską nagrinėti, ištirti ypač Šv. Panelės dogmas.

„Jei mes norim gyventi sulig N. Testamentu tai privalome būtinai iš N. T. žodžių ir išvadas daryti ir sulig jomis gyventi, kaip katalikai daro... sako autorius. Marija, nuo kurios prasideda N. Testamentas, privalo dažnai būti mūsų tikybinio protavimo objektu. Ji buvo motina to, kuris sėdi Visagalio dešinėje, kuris pasakė, kad man duota valdžia dangių ir ant žemės, tai ar Jis negalėjo savo motinai suteikti jėgos, galios ir garbės. Iš pirmųjų laikų mes apie tai nerandam, bet tas ir nereikalinga. Pradžioj daug tikėjimo tiesų buvo paslėpta, tik laikui bėgant tikybinis protavimas, bažnytinis, sakyčiau, rymiškas autoritetas tiesas sudaro“.

„Sveika“, būk pasveikinta! Gabrielis ir katalikai sako į Šv. Mariją. Jei katalikai sako į Mariją „sveika“, tai jie nenusideda stabmeldystę, nes šie žodžiai išreiškia, kad Marija yra sutvėrimas, ir be to katalikai kartoja, ką Gabrielis Marijai tarė. Jeigu katalikai šaukiasi Marijos pagalbos tai nereikia, kad jie žemina Kristų.

Delko gi negalima šauktis prie Marijos ir vadinti ją tarpininke? Ji juk buvo vyriausias įrankis, per kurį pasaulin išganymas atėjo. Pati Marija apie save pranašavo: Dabar vadins mane palaiminta visos giminės. Mes protestantai toli nuėjom. Neturim Marijos giesmių, švenčių, paveikslų. Marija yra pas mus tarsi statula, kuri tik Kalėdoms pasirodo ir vėl visus metus žūna, yra užmiršta. Mes protestantai galvojam perdaug sulyg Sen. Test. Dievo Karalystę prisiartino. Iš to mes randam, kad turi būti artimiausi ryšiai tarp dangaus ir žemės.

Del ko gi negalėtų tikintieji šauktis prie Marijos, kuri visumet prie Jėzaus buvo ir yra. Marijos garbinimo panaikinimas išplėšia suraminimą, paguodą. Tikinti širdis reikalauja motinos, širdingos motinos, užtarėjos vaikeliui. Jei mes per tikėjimą esam Kristaus broliai, tai esam ir Marijos vaikai ir mes galim į ją kreiptis tardami: „melsk už mus nusidėjėlius“!..

Taip protestantai galvoja apie savo prarastąją motiną. Taip galvodami gal prieis prie to, kad vėl Petro Uolą — Bažnyčios Autoritetą, išpažins.

Kalėdų meilės kibirkštys

„Dievo meilė išlieta mūsų širdyse“
Rom. 5, 5.

Kalėdos! Taip mylimos, taip laukiamos Kalėdos! Rodos nei sniego pūgos, nei žiemos šalčiai, nei vargai ir bėdos neįveiktų sudrumsti pakilusio džiaugsmo! Šeimyninė, jauki dvasia, meilė bei sutarimas kyla nejučiomis. Ir gal nė vienoj šventėj katalikas nesijaučia tokioj šventoj, paslaptingojo nuotaikoj, kaip per Kalėdas. Iš kur tas džiaugsmas? Ugi iš prakartėlėjų gulinčio Kūdikėlio!

Kūdikėli, Jėzau, uždek ir mus tokia meile, kokia uždegei savo Motinėlę Mariją ir aplink esančius angelus!

Iš tikrųjų, Kūdikėlis Jėzus yra anos šeimyninės, meilios nuotikos priežastis. Jis visų širdis patraukia savojo. Ir taip mažutis Jėzus užvaldo visų širdis savo karališka galybe, kalbėdamas į jas apie meilę, ir prašydamas mūsų meilės.

*

Šv. Kūdikėlis sako: „Amžina meile myliu Tave“ (Jer. 31, 8). Kas gali taip mylėti, jei ne Pats Dievas, Kurs yra amžinoji meilė. Nuo amžių Išganytojas myli savo Tėvą; nuo amžių myli Jo atvaizdą — žmogų.

Betlejaus nakties įvykiai yra Jo meilės įrodymas, „čia pasirodo maloningumas mūsų Išganytojaus“ (Tit. 3, 4). Pasaulis paskendęs miege, o nakties tylumoje Dievas tapęs kūnu klausia visų: Kas gali labiau mylėti? Galybių Dievas, pasaulio Karalius iš meilės tampa silpnas, menkutis, apleistas. Jis palikęs galybių sostą, — išsirenka šaltą kūtelę, ėdžias, šiaudus, iš Tėvo ir šv. Dvasios draugystės patenka vargdienių žmonelių ir gyvulėlių draugystėn! Prisiėmęs žmogaus kūną, tikisi iš jo sulauksias pagalbos, atsiduoda jo globai. Tad kas gal labiau mylėti! Kas yra didesnis meilė, jei ne Dievo Žodis tapęs dėl mūsų kaip sako pranašas žemės kirminu. Ar nešaukia sudrįsę vystyklai, šiaudai, ėdžios visos sutvėrimas: o Meile, Meile!? Koki tu galinga, jei Dievą įveikia tiek pasižvesti.

Meilei dar to negana. Dievo Meilė Kūdikėlio pavidale neatšąla, ji veikia toliau, galingiau. Kilęs iš Tėvo Meilės nuo amžių, pradėtas iš šv. Dvasios ir gimstąs per nekaltą Panelę Mariją, išsirenka mus už gimines ir brolius. Į visus prasiveria iš stainelės, iš Kūdikėlio Širdies meilės kibirkštys, ir pasilieja į mūsų nupuolusias širdis, skelbdamos meilės karalystę. Šitoji meilės ugnis atnaujiną žemės paviršių, vienija mus su Tėvu ir šv. Trejybe.

Su šv. Tomu Akv. dera ir mums tarti: „Man pridera tik nusilenkti ir tylėti, prisiminus taip šventą ir taip meilų mūsų Išganytojaus asmenį“.

* * *

Šiais Kūdikėlio žodžiais: „amžina meile myliu Tave“, meilės ugnis pasilieja į pasaulį iš Jėzaus Širdies. Ji gimdo ir iš mūsų pusės meilę. Žmogus, matydamas išsikūnijusią Meilę šv. Kūdikėlio asmeny, turi degti irgi panašia meile. O šv. Kūdikėlis to tik ir nori, štai Jo žodžiai: „Aš atėjau ugnies siūsti į žemę ir kogi norėčiau, jei ne kad kurentųsi?“ (Luk. 12, 49).

Kalėdos mums aiškiai rodo, kad Jis atėjo visus mus vienyti su Savimi ir su Savo Tėvu, per šv. Dvasią „Kad visi būtų viena, kaip tu, Tėve, manyje ir aš tavyje, kad ir jie būtų mumyse viena, kad pasaulis įtikėtų, jog Tu esi mane siuntęs“. (Jon. 17, 21). Dėl to tasai tik išpildo geriau šitą Kristaus norą, jei kuris dega meile.

Teūdo ši meilės šventė, mumyse vis didesnę Jėzaus meilę, kad išsišaknėję toje meilėje galėtume tarti su šventu Apaštalu: „Tai kas gi atskirs mus nuo Kristaus meilės? ar vargas? ar suspaudimas? ar badas? ar persekiojimas? ar kalavijas? Bet visa tai mes nugalime dėl to, kurs mus numylėjo“ (Rom. 8, 35—37).

Dievo meilė dar nesibaigia. Kristus mylėjo Tėvą nuo amžių, bet Jis mylėjo ir Dievo atvaizdą žmogų „amžina meile“ ir dėl to mums davė artimo meilės antrą naują įsakymą. „Mylėsi savo artimą kaip patsai save“ (Mork. 12, 31). Praktikoje ši artimo meilė yra Dievo meilė, nes nagalima mylėti Dievą ir artimo neapkęsti. „Šitiedviem įsakymais remiasi visas įstatymas ir pranašai“ (Mat. 22, 40). Iš tos meilės pažįstami Kristaus sekėjai, Jo mokiniai. Ne iš mokslo, ne iš daromų stebuklų, bet iš to pažins visi, kad jūs mano mokiniai, jei turėsite meilės kitą kitam (Jon. 13, 35). Katalikų tikėjimas yra meilės tikėjimas. Jis

skelbia meilės darbus, skelbia Meilę žodžiu ir darbu. „Žiūrėk, kaip jie viens kitą myli!“ Meilė, sutarimas parodo, kur yra tikėjimas tvirtas. Kristus, gimė visiems. Jis pasidarė galva, o mes jo nariai. Negalima Kristaus, galvos mylėti, jei nemylima viso kūno. Mes sudarome lyg vieną didelę šeimyną, einame prie tos pačios šv. Mišių aukos, priimame tuos pačius Sakramentus. Mūsų artimas per tai pašvęstas Kristaus Krauju, įtrauktas į šventųjų broliją, į Jo dvasinį kūną. Dėl to visi esame lygūs.

Mylėkime ir būkime ištvėringi meilėj. Padėkime artimui kuo galime ir kada tik galime. Žodžiu ir darbu, ligoj ir sveikatoj mylėkime kitus. „Broleliai, mylėkite kits kitą“ (1 Jon. 4, 7). Melskitės už visus: už nusidėjėlius, kad taisytųsi, už stabmeldžius, kad pažintų Meilės šviesą, už vargstančius, kad Dievas jiems padėtų. Daug yra kelių prie Meilės. Kas yra meilė, jei ne atsisakymas savo norų, pasiaukojimas artimui? Tada nerasime skirtumų, nieiškosime atlyginimų už suteiktą meilę. Dievas bus mūsų meilė ir amžinas atlyginimas.

Kūdikėlis Jėzus suvienija mus, visą sutvėrimą savo Širdyje. Meilės Vienybė! Kas yra puikesnio, gražesnio!

Stebėkimės iš Dievo darbų, dekime Jo meile. Per visus amžius teesie mūsų širdyse vienas ir tas pats noras, kad būtume „įsisakniję ir sutvirtę meilėje“ (Epk. 3 17).

T. J. Beleckas. S. J.

Ateikit vaikeliai

1. Ateikit vaikeliai, atbėkit skubiai, —
Į Betliejų kviečia žvaigždutė meiliai...
Ir kas do gražumas šventosios nakties!
Ji skelbia gerumą mums Kristaus Širdies.
2. Štai Kūdikis, ėdžios, ant kuokšto šiaudų:
Tiktai ką užgimęs — dalijas vargul!
Marija ir Juozapas garbina Jį,
Bet ir piemenėlių giesmelė graži.
3. Giedot piemenėliams padėsim ir mes, —
Neniekink, o Jėzau, tos mūsų giesmės:
Aukštybėse Dievui tebūnie garbė.
O alkanai žemei ramybės versmė.
4. Tu, Dieve, tarp mūsų čionai gyveni,
Tu angelų Duona sielas maitinil
Tau ačiu, o Jėzau, mes tariam karštai
Dori žadam būti, sustiprink tiktai.

Krikščioniška šeimyna

rikščioniškoji šeimyna turi savo laimės saugotojus ne vien šios žemės sargus: ji kuriasi ir gyvuoja siekdama Dievo mintimi, kurią Dievas turėjo įsteigdamas šeimyną, — todėl pats Dievas yra jos laimės pamatas, sargas ir globėjas.

Krikščioniškieji jaunavedžiai, kurdami šeimyną, nesiremia vien pinigų masinimu nei geidulio užsidegimu: tai yra dvi ydos, dėl kurių nekartą moterystė sudužta. Kad ir kažin kokią žavėjimo pajėgą turėtų pinigai, jie nesudaro nei tikros giminystės, nei tikrų šeimynos ryšių, nei jos garbės, nei širdies, nei dvasios; pinigai nepavarduoja nei gerų širdies savumų nei doros. — O geidulys? — Jis yra aklas, pagauna ir stumia prapultin; jis įsivaizduoja gražių savybių ten, kur tėra vien ydos: jis svajoja negalimų malonumų; jis užpildo negalimais prasimanymais rūmus, statomus apsvaigusios vaizduotės. O kai gražumas pradingsta, kai pinigai išnyksta, kai pirmieji užsidegimai išgęsta, kas belieka? Už išblukusios kaukės — kaktus baurumas; už išnykusių pinigų — vargas ir skurdas; po liepsnos — dūmai, pelenai, niekybė, tuštuma neramumas, nuobodis ir pagaliau pagunda.

Ne. Visų pirma susituokusiuosius jungia gili, skaisti, kilni meilė. Krikščioniškoji meilė liepia visus žmones mylėti. Tačiau Dievui taip norint, mes turime mylėti ypatinga meile tuos, kurie yra mums artimesni. Tokia meilė lyg atima žmogui širdį ir atiduoda ją mylimajam. Žmogus tada sunkiai besuvaldo savo meilės jėgą ir sunkiai begali užmiršti tą, kurį kartą tikrai pamilo. Nuolat jis turi apie jį mąstyti, o tuo tarpu visa kita dėl mylimojo užmiršta. Visi meilės įrodymai rodosi jam niekai palyginti su jo meilės stiprumu ir karštumu; jis mąsto naujus būdus, kaip jis galėtų mylimajam parodyti savo palankumo ir neranda nieko, kas jo meilės didumą atitiktų. Todėl jis nesitenkina tuo, kad atiduoda mylimajam šį ar aną daiktą. Ne. Jis atiduoda jam visa, ką tik turi. Ir to dar jam negana, jis atiduoda pats save, atsiduoda visas mylimojo tarnystei. Jis nori tik jam gyventi; dėl jo jis nori darbuotis, rūpintis, kentėti, pasiaukoti. Ir kada jau nieko nebeturi, ką galėtų pavadinti savu, kada jau viską atidavė ir net pats sau daugiau nebeprisiklauso, tada jis neliūsta, nesigaili, ne, jis džiaugiasi, gėrįsi, kad jis savo meilėje taip toli galėjo eiti. Tokia yra tikra, tauri meilė. Ji yra atspindys tos meilės, kuri taip kilniu ir stebinančiu būdu pasireiškė mums įsikūnijusio Dievo Sūnaus asmenyje. O kaip kiekviena meilė, taip ir jaunavedžių gali, tiesiog turi būti didžio Dievo gryniausios meilės atspindys. Juo panašesnė ji yra į Dievo meilę, juo kilnesnė ji yra ir juo labiau ji pajėgia padaryti žmogų laimingą.

Tad moterystėje, Dievui taip norint, meilės pagrindas turi būti branginimas ir pagarba. Mylimajame pirmiausia reikia matyti Dievo paveikslą, Dievo vaiką. Mylimojo didumas ir orumas glūdi jo nemirštančioje sieloje, kuri yra brangesnė už protėvių paveldėjimus ir neišse-

miamus turtus. Svarbiausias ir būtiniausias jo uždavinys yra čia žemėj pelnyti dangų. Pagrindas ypatingam palankumui turi būti nemirštama mylimojo siela, Kristaus krauju ir nuopelnais pašventinta, kilnios mylimojo savybės ir dorybės, kurios pelno dangų. Tokiu pagrindu remiama meilė yra tikra, ji yra išdava gerai apgalvoto pasiryžimo viens antram gyventi, viens antram amžinai priklausyti, bendrai abiem kartu keliauti per gyvenimą į dangiškąją tėvynę. Tada yra galima, kad vyras ir žmona, juo ilgiau viens antram priklausys, juo glaudžiau su viens antru suauga, ir kas kartą vis daugiau viens antrame pastebi gražių, kilnių ir mylėtinių savybių ir jaučiasi laimingi suradę viens antrą.

Tasai palankumas toliau lyg savaime pereina į įtaikumą ir pasiukojimą. Kadangi Dievas pagal lyčių skirtumą skirtingai padalijo savybes, pajėgas ir sugebėjimus, tad abu turi stengtis būti viens antram tu, ko antras laukia. „Ką aš turiu daryti, kad savo gyvenimo draugą padaryčiau kuo laimingiausią?“ — tokio nusistatymo turėtų būti viens antro atžvilgiu. Meilė nėra vien jausmas, ji yra valioje, ir pasiryžimas mylėti vis iš naujo, ne kartą, bet kas dieną ir kas valandą turi būti atnaujinamas ir išlaikomas nepaisant visų sunkumų. Tad tikra, nuoširdi meilė yra dalis uždavinio, kurį pildydami vedusieji turi pelnytis dangų.

Jau prieš vedybas pasirodo, ar sužadėtinius gaivina tikroji meilė, remiama branginimu bei pagarba ir pasireiškianti įtaikumu ir pasiukojimu, ar gal tik juos tejungia geidulys bei aistros. Tikroji meilė lenkia juos vengti visko, kas juos galėtų padaryti negerus ir nedrovingus ir įtraukti į nuodėmę. Ji sugeba būti tvirta, išsižadėti savęs ir pasiaukoti, kai sielos gerovė ir nauda to reikalauja. Ne viena moterystė yra nelaiminga dėl to, kad stinga pagarbos. O tuo tarpu vedusieji negali viens antro gerbti dėl nuodėmių prieš jungtuves. Jie nesusiprato pasisavinti gilią meilę, kuri tik viena tegali būti pagrindu tikrajai moterystės laimei.

*

Žmogaus prigimtis yra puolusi. Kyla geiduliai ir, nežiūrint į tai, kas gera ir kilnu, traukia žmogų į pikta. Tačiau žmogus, pasiduodamas akliems geiduliams, negali būti laimingas. Tad ir moterystėj gyvenantieji stengiasi valdyti savo geidulius ir jais nesivaduoti. Moterystė turi būti žydys ir malonus darželis, rūpestingai prižiūrimas ir tvarkoje laikomas; ji neturi būti panaši į užleistą mišką, kur auga be tvarkos visokie netikę augalai ir dygliuotos piktžolės ir viešpatauja plėšrių žvėrių geiduliai ir žiaurumai. — Nelaiminga ir ta šeimyna, kuri nuodėmingai daro savo namus tuščius. Ten negali būti nei tikros meilės, nei geros sąžinės, tik suirutė ir susikrįtimai, — o dar Dievo rūstybė lydi tokios šeimos gyvenimą.

*

Tikroji meilė lengvai išlaiko ištikimumą, kurio Dievas nori ir įsako savo įstatymais. Kai meilė kuriam nors kartą atiduoda savo širdį, jau nebegali ir nebenori nuo jo skirtis. Ji nebegali jo užmiršti, net tada, kai sau pačiai ji buvo neištikima. Ištikimybė yra kilni, dorybė. Ištikimas žmogus yra aukso žmogus. Juo galima remtis ir pasitikėti visose padėtyse, juo galima kliautis ir turėti ramumo ir tikrumo, kad

jis neužvils. Ištikima meilė moterystėje išlaiko visuose sunkumuose, ji lieka stipri visų masinimų akivaizdoje ir tik pas savo gyvenimo draugą teieško sau laimės. Tokia meilė yra atspindys Kristaus ir Bažnyčios meilės ir ji yra šeimyniškos laimės pamatas. Ji nesvyruoja besikeičiančiuose gyvenimo nuotykiuose, ji lieka tvirta draugo ydų ir netobulumų akivaizdoje, ji nesulūžta aistrų bei geidulių audrose.

Kilni ir graži yra ištikimybė. Bet už tai biuri yra neištikimybė. Ji žemina žmogų ir daro jį niekšišką, nes, ypač meilės dalyke, neištikimasis žaidžia žmogaus gyvenimo laime. Todėl sąžiningas žmogus nežaidžia meile; jis nesisistengia užkariauti kito palankumo ir sukelti vilties, jei neturi nusistatymo ją išpildyti. Moterystėj neištikimybė yra išdavikystė: laužoma šventa priesaika, duota amžinojo Dievo akivaizdoje. Todėl vedusieji krikščionys, kitų asmenų atžvilgiu, vengia visokių pasikalbėjimų ir bičiulystės, kuri galėtų atitolinti širdį nuo savo gyvenimo draugo ir savo šeimynos. Baisi darosi kankynė, kai vienas antram pasidaro svetimas; „manęs nebemyli“, arba: „mano gyvenimo draugas myli kitą“ — toks jausmas užnuodija viso gyvenimo laimę. Moterystė pasidaro kankynė, žmogaus orumas išniekintas, šeimyna suirusi ir nelaiminga. Koks atsakingumas tam, kurs tai padarė!

Tačiau reikia gerai atsiminti, katalikų moterystė yra neperskirama. Taip nori Dievas, taip nori Kristus. Todėl vedusieji, žinodami, kad jie skirti viens antram lig pat grabo lentos, stengiasi sugyvenimą padaryti ne tik pakencijama, bet malonų ir jaukų. Jie noromis pakelia visokias sunkenybes, derina savo pažiūrų skirtumą, pakelia viens antro ydas ir silpnybes, atleidžia viens antram ir užmiršta kasdieninius negerumus. Nes, anot šv. Povilo, „meilė yra kantri, maloninga. Meilė nepavydi, nesielgia savavališkai, nesipučia. Ji yra nesididžiuojanti, nieieško, kas jos yra, nesusierzina, neįtaria piktume, nesidžiaugia neteisybe, džiaugiasi gi tiesa; viską nukencia, viską tiki, visko viliasi, viską pakelia. Meilė niekumet nepaliauja“ (I Kor. 13, 4—8).

Tokia tikra meilė išlaiko, — o paviršutiniškas palankumas bei laikina aistra, arba taip vadinama „ugninė meilė“ neišlaiko. Todėl ir sakoma: aistra dingsta, meilė turi liktis. Ta pilna pagarbos ir įtaiki meilė, užmiršdama save ir pasiaukodama, stengiasi antram padaryti džiaugsmo, darbuotis jo pasitaismui, jam teikti pagalbos, paguodos, padėsinimo, palinksinimo. Tokia nuoširdi, įtaiki meilė daro laimingą: ji nuolat antram iš lūpų išveržia dėkojimo malda, kad Dievas suteikė jam tokią laimę.

B. A-ka.

Išganytojaus žodžiai į šv. Angele Folignietę.

„Kaip mažai tėra gerų žmonių pasaulyje ir kaip mažai tikėjimo. O mano meilė yra taip didelė prie tų sielų, kurios mane visiškai ir be priegaulių myli, jog, jeigu tokia siela atsirastų, ji dar didesnių galėtų įgyti malonių, negu visi šventieji, kurie kada nors yra gyvenę. Ir niekas negali pasitenkinti, kad jis neturi meilės, nes visi gali Dievą mylėti, ir Dievas nereikalauja nieko kito, kaip kad siela jo ieškotų ir ji mylėtų“.

Kaip šeimynų pasiaukojimą platinti?

Pasiaukojimo mintį gali platinti kiekvienas žmogus, kas tik nori mylėti dieviškąją Jėzaus Širdį. O mylėti ypatingo mokslo nereikia. Tai sugebės kiekvienas, kurio širdis trokšta Dievo, ar jis bus mokytas, ar bemokslis, senas ar jaunas. Platinti gali pasikalbėjimais, laiškais, platinant knygeles.

Tačiau su ypatingu uolumu platina pasiaukojimą patys vietinio sekretariato nariai, tvarkant kun. Klebonui.

1). Stengiamasi sukelti savo artimųjų ir pažįstamųjų tarpe daug maldų, kad būtų meldžiamasi už pasiaukojimo platinimą; šiuo tikslu kiekvienas labai naudingai gali aukoti savo kentėjimus. — Mat be Dievo malonės nebūs reikiamo pasisekimo. Nemažai gali padėti ir vaikai savo maldomis ir agitacijomis.

2). Kur galima, reikia rūpintis, kad vietiniai laikraščiai paremtų pasiaukojimo mintį dėdami atatinamus straipsnius. Apie didesnes iškilmes reikia rūpintis pranešti „Žvaigždei“, kad ji galėtų jas paskelbti.

3). Rūpinamasi turėti užtenkamą apie pasiaukojimą rašančių knygelių egzempliorių skaičių, dokumentų blankų (tai galima gauti „Žvaigždės“ Administracijoje) ir švenč. Jėzaus Širdies paveikslų (šie galima gauti šv. Kazimiero Draugijos knygynuose).

4). Kun. Klebonai sukviečia uolesnius savo parapijos asmenis: Maldos apaštalinimo zeliatorius (res), katechistes, mokyklų mokytojas, uolesnius pavasarininkus, trėtininkus ir t. t. Jis jiems išdėsto savo sumanymą ir prašo jų pagalbos. Susirinkimo nariai pasidalina parapiją ar miestą į dalis: kiekvienam tenka artimesnė dalis, kaimynai, pažįstami, bičiuliai, giminės.

5). Taip susiskirstę asmenys lanko visas sau paskirtąsias šeimynas (nebent jei kur reikėtų išimti padaryti) ir išdėsto jiems pasiaukojimo mintį. Gera būtų palikti šeimynoje po pasiaukojimo knygelę pasiskaityti.

6). Praėjus tam tikram laikui, jei manoma būsią naudinga, lankoma šeimynos antru atveju, — tada išgirstama šeimynos sutikimą arba nesutikimą.

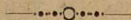
7). Pasiaukojimą reikia perstatyti kaip tikrai svarbų šeimynos gyvenimo aktą, kurs turi svarbių pasekmių; tai nėra vien dievota malda, — jis turi būti pasiaukojimas tikras ir pasekmingas, kuris, anot Jo šventybės Popiežiaus Benedikto XV žodžių, yra „pasiaukojimu pergyventu“, tvarkančiu patį šeimynos gyvenimą.

8). Šeimynai sutikus padaryti pasiaukojimą, pranešama apie tai vietiniam sekretariatui, kurs padeda šeimynai pasiręgti pasiaukojimui.

9). Padarius pasiaukojimą, sekretariatas užrašo šeimyną į tam tikrą pasiaukojusių šeimynų knygą (arba bent palieka pas save šeimynos dokumento raštą), o dokumento nuorašą, aprūpintą kunigo parašu, siunčia „Žvaigždei“, kad ji įtrauktų šeimyną į „Aukso knygą“.

Galima laikytis ir kitokio platinimo būdo, jei tik tikimasi gerų pasekmių.

B. A.

Dievo išrinktoji

rtinasi Švenčiausios Panelės Nekalto Prasidėjimo šventė. Mes Dievo Motinai gražių parenkame vardų, nes tie vardai Dievo Motiną aukština ir mus prie pamaldumo ragina. Mes Dievo Motiną vadiname: Nekalta Panele, Šventa Panele, Dievo Dukrele. Ta Dievo Mergaitė yra mums visiems pavyzdys, ir vyrams ir mergaitėms. Vyrai mokinasi iš Švenč. Panelės visas mergaites ir moteris gerbti, o mergaitės ir moterys mokinasi, ką jos iš savęs gali padaryti, jeigu jos to nori. Yra žmonių kurie mergaitės nekaltbę mažai ar visai nebrangina, net tyčiojasi. Su tokiais mes šitoje vietoje nesiginčysime.

Mums čia ne tiek atskiri žmonės, kiek tautos rūpi: ką mokytos ir nemokytos tautos sako apie mergaites. Dažnai žmonės kalbėdami apie Afrikos, Azijos, Australijos ir visokių po Jūrų Vandenynus išbarstytas tautas sako, būk tos tautos mažai tenusivokia doros dalykuose. Mes čia trumpai norime pažiūrėti, ką tos ir kitos tautos sako apie nekaltbę.

Yra viena sala, kuri Samoa vadinasi. Ten kiekvienas kaimas parenka jauną gražią mergaitę, kuri turi pirmenybę prieš visas kitas mergaites. Ji visose iškilmėse pirmąją vietą užima. Ypatinga tame dalyke yra tai, kad ji turi nekaltbę užlaikyti. Kad ji niekadęs nenu-sikalstų, todėl ji yra senesniųjų moteriškių visur lydima ir saugojama. Visgi mes dar čia aiškiai nematome, kad ta mergaitė būtų Dievybei paaukota, bet matosi, kad tiems žmonėms nekaltybę patinka, kaipo nepaprasta auka, kurią ne kiekviena mergaitė gali ir nori nešti.

Visos tautos, apie kurias mes turime žinių, turi tokių mergaičių, kurios išsiskiria iš kasdieninio gyvenimo, pasišalina iš savo šeimos, kad tam tikromis apeigomis pasiaukotų Dievystei. Joms negalima išeiti už vyro, jos turi tarnauti šventykloje, vyrams leista nė iš tolo prie jų priėti. Senieji Aigiptiečiai mielai žiūrėjo, jeigu jų mergaitės pasiaukodavo dievačiui. Jos gyveno atskirame name, turėjo perdėtinę. Babiloniečiai vadindavo tokias mergaites „Dievo sesutėmis“ arba „Dievo mergaitėmis“. Tos mergaitės būdavo iš šeimos išskiriamos, nebega-lėjo paveldėti tėvų turtų. Senieji Meksikiečiai ir Perų gyventojai turėjo tikrus mergaičių vienuolynus. Apie Romėnų šventovių mergaites, kurios Vestalijomis vadinosi, mes daug žinome. Pradžioje buvo dvi, paskui keturios, pagalios šešios Vestalijos. Jos turėjo nekaltybės įžadus pada-ryti. Jų apsirėdymas skyrė jas nuo visų kitų mergaičių. Jos vilkėjo

ilgą baltą rūbą, aplink galvą per kaktą rišdavo juostelę ir, jei aukodavo, užsidėdavo velumą ant galvos. Jos kurstė amžinąją ugnį deivei Vestai. Jei kuriai del apsileidimo amžinoji ugnis užgesdavo, tą plakdavo rykštėmis, o ugnelę, būdavo, vėl saulės spinduliai įžiebavo. Didžiausias bausmės turėdavo nukentėti, kuri nusidėdavo prieš nekaltybę. Visame mieste būdavo nuliūdimas, nes visi manė, kad deivė dabar visą kraštą del Vestalijos nuodėmės didžiausiomis nelaimėmis ištiks. O nusikaltėlė būdavo vieša eiseną lydima ir gyva urve užkasama. Bet kurios nekaltybėje ištvėrdavo, būdavo visų gerbiamos ir mylimos. Jei jos kur išeidavo, tarnas prieš jas žibintą nešdavo. Jei vedamas mirties vieton nusikaltėlis pasitikdavo Vestaliją, tai jis būdavo paleidžiamas. Dar reikia pasakyti, kad ta, kuri norėdavo tapti Vestalija, turėjo ne senesnė būti kaip dešimties metų, Italijoje gimusi, sveika, be jokių kūno ydų, iš moterystėje gyvenančių tėvų, kurie padorų amatą turėjo ir dar abu gyvi tebebuvo. Per 10 metų ji turėjo mokytis, kitus 10 metų jau viena šventovės priedermes atlikti, dar per 10 metų kitus mokytį.

Senieji Vokiečiai turėjo savo Dievui pašvęstas mergaites, apie kurias buvo sakoma, kad jos net pranašystės dovaną turėjusios.

Apie Lietuvos vaidelutes mes visi žinome, kaip jos buvo visų mylimos ir gerbiamos. Mes Lietuviai mokame branginti kitų pasišventimą.

Visgi yra didelis daiktas atsižadėti tėvų, pasaulio linksmybių, savo valios, daug melstis, kentėti. O mes Lietuvoje jau turime tokių Dievo mergaičių, kurios yra tarpininkės tarp žmonių ir tarp Dievo. Tai vienuolės ir šiaip nekaltybėje gyvenančios. Tokiomis šventomis mergaitėmis ne visos tenori ir ne visos tegali būti. Bet ir tos, kurios pasaulį pasilieka, tepamano, kad ir jos iš savęs turi nešti auką. Jei anosios tiek save gali pasiaukoti, tai šios savo mažesnius vargus juo drąsiau neš.

Dievo Motina, nekaltoji Mergaitė, paimk mus už rankos ir vesk prie savo Sūnaus, kad mes išmoktume save nusigalėti, kad kiekvienas būtume savo vietoje, nusizeminę, uolūs, nekalti, kaip Tu ir kaip tie nekaltų mergaičių būriai!

Dievo išrinktoji.

Kristaus svarba mūsų gyvenime.

Kam teko važiuoti jūromis į tolimas šalis, tas galėjo patirti tą paslaptingą aplinkui jūrų didybę, begalybę. Aplinkui visur vanduo, nesimato nei žemės, nei gyvo daiktelio, tik tavo laivas, lyg maža dulkelė, skrieja per begalybę. Panašiai yra ir su tuo, kas paskaito kuri Evangelijos žodį, įsigilina į jį, tuo prieš save pamato pasaulį be galo be krašto. Daudžomi ir mėtomi įvairių nepastovių sistemų, mes noriai kreipiamės prie Evangelijos ramybės; lyg prie moralinio uosto, kame paleisti inkarą.

Evangelija mums padeda, mus išgano.

Asmenų vertybė, tautų dvasios sveikata, pareina nuo to, kaip pildoma Evangelijos žodžiai. Kiekvienas Jėzaus žodis yra šviečias ir išduodas tiesą. Kiekvienas Evangelijos žodis yra pernešęs mėginimus ir maitinęs sielas. Aplink Evangelijos žodžius yra sukaupta moralė žmonijos pažanga, panašiai kaip apie senovės tvirtoves — pilis — žmonių namai.

* * *

Gyvenimas be Evangelijos nesudaro nė jokios pažangos, bet priešingai, reiškia sugrįžti dvidešimts amžių atgal nuo Kristaus, nuo žmoniškumo.

Su Kristumi viskas gyvuoja, be Jo viskas virsta griūvėsiais.

Mes turim jau pakankamai mėginimų: vienas buvęs laisvų pažiūrų asmuo Petras Loti, pasakė: „Ieškokit Jo, dėl to, kad be Jo nieko gero nėra“.

Kristus yra vienintelis kelias.

Reikia išsirinkti: ar eiti su Juo ir išsigelbėti ar atsitolinti nuo Jo ir žūti. Nes kas krauja be manęs, tas barsto (šv. Lukas, XI, 13).

Gyvenimo prasmės teisingas rišimas yra vienas, būtent tas, kurį Kristus paliko Evangelijoje, ir daugelis netikrų, kurie remias žemišku pasitenkinimu, turtu, garbe, protu.

Vis dėlto sunku išrauti iš širdies tas keturias šaknis, kuriomis remias netikras gyvenimo problemos rišimas.

Tačiau Evangelija užviešpatauja jas, išlaiko elementą sveiką, išvalo, praplečia, ištaiso trūkumus, klaidas. Kiekviena jų pajėga pasilieka, bet Evangelija priverčia jas tarnauti aukštesniam tikslui.

Norime džiaugsmų?

Kristus tai pažada, tačiau ne tai, kas žmogų pažemintų, ne tų džiaugsmų, kurie greit pranyksta, kurie tarnautų mūsų žemiems polinkiams, bet pilnutinio tikro džiaugsmo.

Norime turtų?

Kristus paniekino žemiškųjų turtų troškimą palygindamas dangaus karalystės turtams: „Dangaus karalystė panaši paslėptam lauke turtui“ (šv. Mat. XIII, 44). Talentų palyginimas moko būti išmintingais pirkliais. Jis pasinaudoja ta turtų meile ir iššaukia mummyse daug aukštesnių moralinių turtų meilę.

Norime garbės?

Kristus lyg papeikia mus, kad mes per daug mažai ją mylim... Reikalinga save gerbti aukščiausiam laipsnyje, kad užimti nepalygi-

namai aukštesnę garbę dangaus karalystėje. Šventieji tą garbę surado nusižeminime, o Dievas jiems atlygino iškeldamas juos ant altoriaus.

Norime būti mokytais?

Kristus mus mokina mokslų mokslo: gerai gyventi ir gerai mirti. Palyginkit išminčių, kuris nepažįsta Evangelijos, su vargše tarnaitė, kuri ją pažįsta. Jis mokinas, studijuoja ir paskui padaro didelę kvailybę: pražudo sielą. Ji, vargše tarnaitė — priešingai; ji nepažįsta nė filosofijos vardo, tačiau yra tikra filosofė (galvočius), dėl to kad ji moka sunaudoti gerai gyvenimo valandas. Daugelis yra išmintingi teorijoje, bet bemoksliai praktikoje. Vargšė tarnaitė, atsikėlus ketvirtą valandą ryto, apibėgus namų apyvoką, skuba į bažnyčią šv. Mišių klausyti; ten atsiklaupus už pilioriaus, savo nudirbtomis ir raukšlėtomis nuo sunkių darbelių rankomis, skaito rožančiaus karolėlius. Tu, moteriške, esi daug didesnė už pačius didžiuosius mokslininkus!

* * *

Pagaliau mes norime gyvenimo?

Kristus duoda gyvenimo knygą — Evangeliją: gyvenimo puotą — Eucharistiją; gyvenimo stotį — Dangų.

Bažnyčia dalinant Komuniją sako: „Kad Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Kūnas užlaikytų tavo sielą amžinam gyvenimui. Amen“.

Kai laivas yra pavojui žūti, pasiunčia laivo kapitonas telegrafu savo desperatišką šūkį: „**Save Our Souls!**“ (— „Gelbėkit mūsų sielas!“).

Tačiau dažnai žmonėms trūksta geros valios suteikti pagalbą. Bet jei mes pasiūsime savo S. O. S. Kristui, greitai išgirsime atsiliępant: — „Štai Aš!“ — Ir būsime išgelbėti.

Lakštutė.

I mano Meilę

Kaip kirmė sutrinta, ant žemės guli,
Aukščiausias, po kryžiaus našta,
Bet alpstančią širdį su meile keliu
Ir Tau išpažįstu: „O Meile, — kalta!“
Tu širdį pakelki, nuplauki žaizdas,
Giliai apsvaiginkie švenčiausiu Krauju,
Vėl kryžių man duoki, suriški rankas
Ir vesk į Golgotą šventųjų keliu!
Lai galvą man puošia erškėčių dygliai,
Krūtinę dabina mūs' meilės žaizda,
Lai širdį kankina mirties sopuliai,
Sudegina Meilės auka ją šventai
O Meile! O Meile! Vien Tavo liepsnoj
Apmirus atgyja iš naujo širdis —
Jos laimė ir džiaugsmas nūn kryžiaus kančioj,
Gyvybę jai duoda vien meilė mirtis!

Kaunas, 18. IX. 1928 m.

Vynmedžio Šakelė.

APIE DVAS. DALYKŲ BRANGUMĄ

Apie kai kurias kitas priemones, galinčias daug padėti dorybėje žengti ir tobulumo siekti.

1. „Būkite tobuli, kaip ir jūsų dangiškasis Tėvas tobulas“. Taip kalbėjo Atpirkėjas savo įstabiam kalno pamoksle. „Jei žmonėms tiekia džiaugsmo ir daro garbės turėti panašius į save vaikus“, — taip sako prie tų išganytojo žodžių šv. Ciprijonas, „jei dar labiau džiaugiasi tėvas turįs vaikų, matydamas, kaip vaikas ryškiais bruožais palengva darosi panašus į tėvą, — juo labiau džiaugiasi Dievas, mūsų Tėvas, jei kas taip gema dvasia, jog jo elgesiuose ir darbuose reiškiasi dieviškoji kilmė“. Didelė Dievui garbė turėti sūnus, kurie taip į Jį yra panašūs, kad jų dangiškojo Tėvo bruožai juose atsispindi, ir per juos Jis yra pažįstamas, garbinamas, šlovinamas.

2. Tačiau kaip mes galime tapti panašūs į mūsų dangiškąjį Tėvą? Šv. Augustinas moko mus, sakydamas: „Atsiminkime, kad juo panašesni būsime į Dievą, juo galėsime būti teisesni, jungdamies su Juo“. Juo šventesni ir teisesni esame, juo esame panašesni į mūsų dangiškąjį Tėvą. Todėl ir Jėzus Kristus taip brangina tobulumą ir šventumą, ir taip karštai mus ragina prie jo pats asmeniškai savo žodžiais, užrašytais šv. Mato, arba per savo Apaštalus. Šv. Povilas suprasedamas Kristaus mintį, kartoja mums: „Nes ta yra Dievo valia, kad būtumėte šventi“. Taip pat ir šv. Petras skelbia: „Būkite šventi, nes ir aš esu šventas“.

Tokia yra mūsų dangiškojo Tėvo valia. Tėvams esti daug paguodos gerus ir išmintingus vaikus turėti. „Išmintingas sūnus“, sako išminčius, „džiaugsmas jo tėvui; paikas gi sūnus liūdesys jo motinai“. Jei tad neturėtume kitų akstinių su visu stropumu siekti tobulumo ir dorybės, tai jau to vieno mums turėtų užtekti, būtent, kad mūsų šventumas yra džiaugsmas Dievui ir kad tokia yra Jo valia. Nes juk visuose mūsų darbuose vyriausiu akstiniu visados turi mums būti Dievo pamėgimas, didesnė Jo garbė ir šlovė. Vis dėlto paduosime dar ir kitų akstinių, kaip priemonių, kurios gali mus prie šventumo skatinti ir mums padėti.

3. Šv. Raštas gana dažnai vadina mus Dievo vaikais. „Aš būsiu jūsų Tėvas, jūs gi būsite mano vaikai“. Šiuos žodžius Pranašai nuolat kartoja. Šv. Povilas Apaštalas ragina mus: „Būkite Dievo sekiočiai, kaip mylimiausieji vaikai“. Ir šv. Jonas Apaštalas sako: „Žiūrėkite, kokią meilę Tėvas mums suteikė, kad mes vadinamės Dievo vaikais ir esame“. Tą patį skaitome ir daugelyje kitų šv. Rašto vietų.

Priežastis, dėl kurios toji tiesa taip dažnai kartojama, anot šv. Augustino, yra ta, kad mes žiūrėdami į mūsų kilnią ir aukštą kilmę, daugiau gerbtume patys save ir tuo rūpestingiau vengtume viso, kas mus galėtų padaryti nevertus tokios aukštos kilmės. „Brangų rūbą laikoma su dideliu rūpestingumu“, sako tas pats Bažnyčios Tėvas, „stengiamasi nuo mažiausios dėmės jį apsaugoti. Dar atsargiau elgiamasi su brangiais akmenimis. Šv. Raštas, tiek kartų mums kalbėdamas apie mūsų aukštą kilmę ir taip dažnai statydamas mums prieš akis tą tiesą, kad pats Dievas yra mūsų Tėvas, tuo nori pasiekti, kad mes, būdami atsargūs, gyventume nekalti ir be sutepties, visados elgtumės kaip Dievo vaikai ir niekumet nenukryptume nuo kilnaus nusistatymo, kuris dera Dievo vaikams“.

Ta pačia prasme kalbėjo didis Popiežius šv. Leonas, sakydamas: „Pažink, o krikščionie, savo orumą; ir, tapęs dieviškosios prigimties dalininku, savo išsigimusių elgesiu negrįžk į senąjį niekingumą. Atsimink, kieno galvos ir kieno kūno narys esi“. Tą pačią tiesą šv. Povilas Apaštalas statė ateniečiams prieš akis, norėdamas pakelti jų mintį prie aukštesnių daiktų: „Mes esame Jo giminės. Taigi, Dievo mes esame giminės“...

4. Tą taip pat tiesą, kartu su šv. Augustino palyginimu apie rūbą, ir mes sau taikykime. Kiekviena dėmė ant brangaus rūbo yra didelis sužalojimas, ir dar juo didesnis, juo rūbas brangesnis. Dėmė ant paprasto storo audinio vos pastebima, arba jei ir pastebima, nekreipia dėmesio į ją; bet dėmė ant auksu ar sidabru siūto audmens tuoj metasi į akis. Panašiai dedasi ir mūsų atveju: pasaulinių žmonių tarpe kasdieninės nuodėmės dėmė nėra nepaisoma, mažai tekreipia dėmesio ir į mirtinąją nuodėmę, ir ji beveik menkniekiu laikoma, — dėl to kad nuodėmių yra daugybė. Bet pas tobulėjančius žmones, tuos mylimuosius Dievo vaikus, mažiausia dėmė, mažiausias netobulumas greit pastebimas. Nevaldymas pajautimų, nepalankesnė kalba apie kitus, nekantrūs žodis ir panašūs dalykai pasauliečių tarpe yra nieku laikomi, dažniausiai nei domėn jų nesidedama, bet jei tokios ydos atsitinka pas Dievo tarnavimui pasišventusius, jos sukelia didelio pasipiktinimo.

Nedaug tesirūpinama dulkėmis ant kojų; bet kai dulkės patenka į akį, daug keblumo sukelia. Šiaip jau žmonės pasaulyje yra tarsi kojos mistiškame Bažnyčios kūne, pasišventę gi Dievui lyg — akis ir akies lėlytė. Todėl kiekviena klaida bei yda pas dvasios žmogų yra didelės reikšmės, nes ji toli labiau jį baurina ir toli blogesnių pasekmių jam padaro, negu kitiems, ir todėl jis labiau, negu kiti, turi nuolat rūpestingai jų saugotis.

5. Taip pat ir kitas, anksčiau jau minėtas dalykas gali mums daug padėti tobulumo ir dorybės kelyje, būtent nuolatinis atsiminimas, kad mums dar lieka tolimas kelias nueiti, ir kad mes lig šiol dar netoli tenuėjom. Taipogi ir šitąją priemonę nurodo mums Kristus, mūsų Atpirkėjas šiais mūsų svarstomais žodžiais: „Būkite tobuli, kaip ir jūsų dangiškasis Tėvas tobulas“. Nes kaip kitaip tuos žodžius galėtume suprasti? Nejaugi mes galėtume mūsų dangiškojo Tėvo tobulumą pasiekti? Argi žmogus palygintas su Dievu

pasirodys teisus? (Job. 4, 17). Ne, tūkstantį kartų ne. Kad ir kažin kokį tobulumo laipsnį pasiektume, vis pasiliks begalinis tarpas tarp mūsų ir Jo tobulumo.

Tad dieviškasis Išganytojas mums sakydamas, kad mes būtume tobuli, kaip mūsų dangiškasis Tėvas tobulas, nori duoti mums suprasti, kad dorybės kelias tiesiai be galo, kildamas kaskartą vis aukščiau; kad todėl mes niekadės neturime pasitenkinti tuo keliu, kurį jau praejom, bet turime nenuilstamai nuolat eiti pirmyn.

6. Bendrai, visi šventieji mokytojai visai teisingai sako, kad jei kas mano jau tobulas esąs, tai toks jo manymas yra tikras įrodymas, jog jis nuo tobulumo labai toli tebėra. Nes juo toliau kas dvasinio gyvenimo kelyje pažengia pirmyn, juo tolimesnė pasidaro jam žemės tuštybė, ir juo daugiau jis pats savo ydų pamato, iš kurių supranta, kaip netoli dar tenuėjo.

Šv. Bonaventūra aiškina tą dalyką šitokiu palyginimu: „Juo aukščiau kas palipa į kalną, juo platesnis akiratis jam atsidaro; panašiai ir tas, kurs žengia į tobulybės kalną, juo aukščiau užlipa prie tobulybės viršūnės, juo geriau mato, kaip dorybės kelias kas kartą vis aukščiau kyla“. Žiūrint iš tolo į aukštą kalną, nekartą mums rodosi, kad jis remiasi į dangų, ir bereikia tik ranką ištiesti dangui pasiekti: bet artindamies prie kalno ir lipdami aukštyn pamatome, kad dangus dar labai toli.

Taip atsitinka ir tiems, kurie žengdami tobulybės keliu prie didesnio Dievo pažinimo ir prie karštesnės Jo meilės kyla „Žmogus pakelia savo širdį į aukštus dalykus“, sako Psalmistas, „bet Dievas pasirodo prakilnus“ (Ps. 63, 8). Šv. Ciprijonas aiškina tą vietą šitokiu būdu: „Juo aukštesnį Dievo pažinimą pasiekiame, juo aukštesnis pasirodo mums Dievas“. Kad ir kažin kaip gilų Dievo pažinimą pasiektum, kad ir kažin kokia Dievo meilė tavo širdyje degtų, vis Jis gali būti be galo daugiau pažintas ir be galo daugiau mylimas. Todėl ir mums tame tobulumo kelyje reikia kas kartą vis aukščiau kilti. Jei kas mano jau aukštai pažengęs ir jau tobulybę pasiekęs, tas yra dar toli nuo jos, nors jam ir rodytųsi, kad jis jau galėtų ranka dangų pasiekti.

7. Šią dalyką ir patyrimas pasaulio moksluose patvirtina. Juo daugiau kas žino, juo geriau mato, kiek dar daug mokslo jam trūksta. Todėl didis filosofas Sokratas sakydavo: „Viena žinau, kad aš nieko nežinau“. Taip pat vienas žymus muzikas sakydavosi, kad jis muzikoje nieko nenusimanąs. Nes muzikos sritis pasirodė jam taip plati kad jis aiškiai matė niekadės negalėsias pasiekti tobulybės viršūnės. Mažai težinantieji, priešingai, įsivaizduoja sau labai daug žiną, nes nenusivokia, kaip dar daug žinių jiems trūksta ir bendrai kiek daug galima žinoti.

Panašiai yra ir su dieviškuoju mokslu bei išmintimi. Dievo tarnai, daugiau su tuo dieviškuoju mokslu susipažinę ir jame pažangos padarę, labai gerai mato, kiek daug dar jiems lig tobulumo trūksta. Čia yra priežastis, dėl ko žmogus juo daugiau pažengia dorybėje, juo labiau nusižeminęs darosi. Nes jis, visų pirma, augdamas kitose dorybėse,

auga kartu ir nusižeminime, — mat augdamas kitose dorybėse, jis kas kartą vis geriau save pažįsta ir pažinęs, daugiau save niekina, ir todėl jo nusižeminimas auga. Antra, tada jis geriau pamato, kiek daug dar jam trūksta. Nes juo daugiau jis gauna iš dieviškojo Majestoto ir Gerumo šviesos ir išvėlgimo į dvasinius dalykus, juo aiškiau jis tada pamato savo skurdą ir savo niekumą. „Gelmė šaukia paskui save gelmę“ (Ps. 41, 8), sako karališkasis Pranašas. Gelmė pažinimo Dievo gerumo ir didumo parodo mums mūsų skurdo bedugnę ir gelmę, ir leidžia mums pamatyti be galo gausingas mūsų netobulumų dulkes ir dėmes, ir parodo mums, kaip daug dar mums iki tobulumo trūksta.

8. Naujokas dorybėje kartais gali manyti, kad jis jau aukštą dorybės laipsnį pasiekęs. Tas gali atsitikti dėl to, kad jis dar nežino, kaip toli iki tobulumo yra. Žmogus, kuris nedaug tenusimano tapyboje, gali manyti, kad koks nors paveikslas yra nuostabiai gražus ir be trūkumų; bet nusimanąs artistas, atidžiai pažiūrėjęs, tuoj gali jame daug trūkumų pastebėti. Panašiai dedasi ir dvasiniame gyvenime. Kuris nenusimano savęs pažinimo dalyke, tas nemato trūkumų savo sielos paveiksle, o tuo tarpu šitojo mokslo žinovas tuoj iš pirmojo pažvelgimo daug trūkumų pamato.

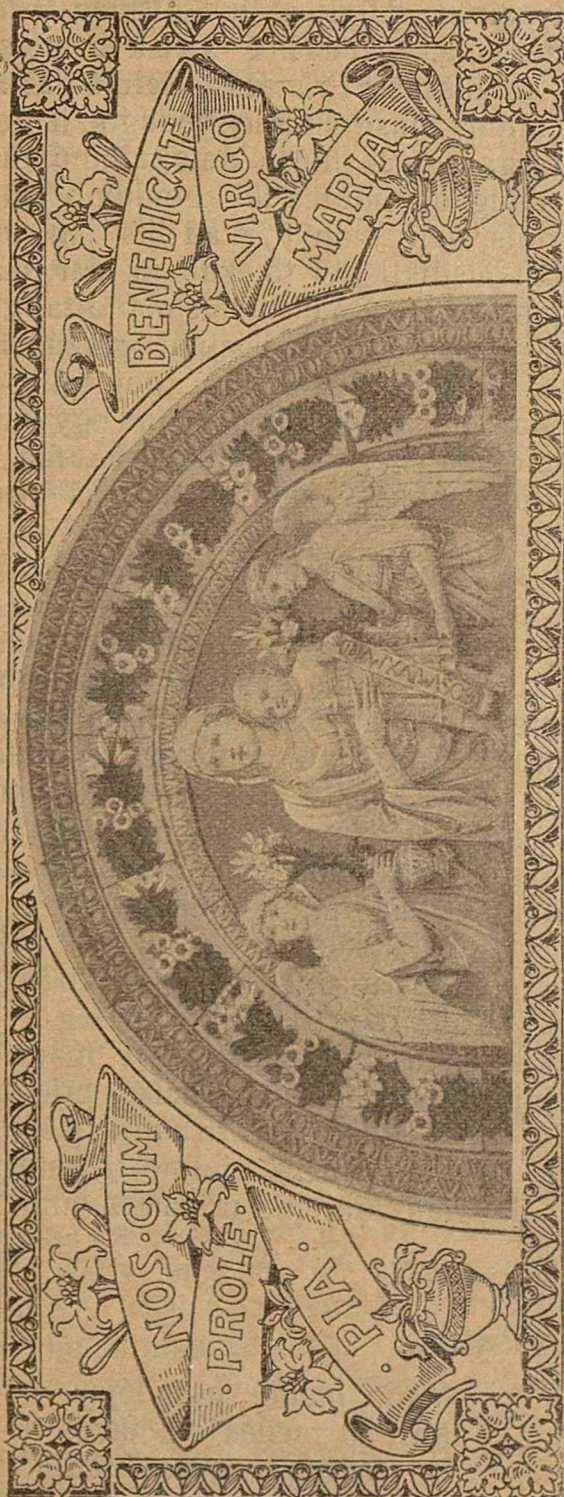
Visa tai turi sužadinti mummyse didelį stropumą ir karštą troškimą įsigyti tobulybės, kurios mums trūksta, nes: „Palaiminti, kurie alksta ir trokšta teisybės“ (Mat. 5, 6). Šv. Jeronimas tuos žodžius šitaip aiškina: „Palaiminti, kurie niekadose nelaiko savęs tobulais ir nesitenkindami tuo, ką jau pasiekė, nuolat alksta ir trokšta kas kartą vis didesnės teisybės ir tobulumo“. Taip darė Dovydas, ir todėl jis meldė Dievo: „Dar daugiau numazgok nuo manęs mano prasikaltimą ir apvalyk mane nuo mano nuodėmės“. (Ps. 50, 4). Nesitenkinu tuo, o Viešpatie, kad mane nuo mano nuodėmių numazgotumei; tokiu grynumu dar nesitenkinu, — bet trokštu ir maldauju, kad mane teiktumeis padaryti baltą kaip sniegą ir net baltesnį už sniegą. „Apšlakstyk mane ysopu ir būsiu apiplautas, mazgok mane ir pasidarysiu baltesnis už sniegą“ (Ps. 50, 9). Ne vien paviršium teikis mane apšlakstyti, bet mane visą numazgok. — Taip ir mes turime šaukti ir mūsų balsą prie Dievo kelti: „Daugiau ir daugiau, o Viešpatie, numazgok mane“, — suteik man, o Viešpatie, daugiau nusižeminimo ir kantrybės, daugiau meilės ir pasimarinimo, daugiau romumo ir pasidavimo Tavo šventajai valiai.

Kristus...

Pirm pasaulis negu buvo,
Pirm nei dangų padariau,
Tavo meile širdis sriuvo,
Joj tave aš uždariau.
Pagaileėjau, numylėjau
Ir patraukiau prie savęs,

Mano meilė pažadėjau
Mirt iš meilės del tavęs.
Ir, pasriuvęs visas krauju,
Save Tėvui aukavau,
Ir gyvenimą tau naują
Kryžiaus mirtyje daviau. —

Vynm. Sakele.

Jšdygo rožės kerās

1. Jšdygo rožės kerās
Jš parinktos šaknies
Jš Jesės giminės.
Jr pražydėjo jis,
Nors ir žiema pyškėjo
Jr buvo dar naktis.
2. Ji kūdikį pradėjo
Jš Dvasios Švenčiausios,
Dievo Sūnus atėjo
Del nekaltybės Jos.
Tvartely vargingam
Jai Sūnus yra gimes,
Linksmybė kiekvienam.
3. Garbė Tėvui, ir Sūnui
Jr Dvasiai Švenčiausiai,
Marija, tenežūnam,
Sušelpki mus gausiai!
Melsk savo kūdiki,
Teskab mus gint pamatęs
Kaip esame menki.

Tarp baltųjų lelijų

Ir kodel negaliu nurimt? Kodel gyvenimas nepatenkina mano dvasios? Kodel ji lyg drugelis ieško amžinosios Šviesos — skrenda prie josios sužeistais sparnais...? — Taip šaukia ne viena gyvenimo kryžkelės klajojanti siela... Dejuoja gyvenimo kančios palaužtos sielos; jų dejavimas tylus, kurį nevysi girdi ir supranta, bet jie tikisi, kad bežadį jų skundą išgirs didingai stovįs — sutemose paskendęs kryžius... Viską suprantas ir paguodžias — tarp baltųjų lelijų spindįs Marijos žvilgis. Ir skęsta tyrosios sielos tame nežemiškame Mergelės žvilgyje... Skęsta kenčiančios sielos bežadį maldos ekstazėj...

* * *

Šalta žiemos naktis. Dangaus mėlynėj slepiningai šviečia mėnulis ir mirgsi Aukščiausiojo žibintai — žvaigždutės. Tyručiu sniego sluogsniu padengtomis Alėjomis skuba mergaitė. Ji eina tyliai, tik retkarčiais pasigirsta iš josios krūtinės skausmingas atdusis ir vėl ji skuba... skuba ten pas Mariją... Tik Ji viena supranta jos kenčiančią jaunutę sielą..

* * *

Visur tamsu; tik Kristaus nušviestoj žinyčioj klūpo mergaitė. Jos akis puošia žibančios ašaros — ji meldžiasi. O, kokia graži tos apleistosios — našlaitės malda!

Švinta. Prie Marijos altoriaus dega žvakės.

Štai ateina dvi baltos su žvakėmis rankose mergelės. Jas lydi skaitlingas draugių būrys. Jos ateina po Marijos vėliava ir aukoja jai savo skaisčiąsias sielas. Ateina prie altoriaus ir kunigas su tarnais — palaiminti Marijos tyrumo trokštančias sielas. Jos šiandie pasizada Marijai būti tokios pat nekaltos, kaip tos baltosios lelijos.

Ten klūpo ir tie, kurie irgi stos po tąją vėliava, kurie išsidėdėję ir apleido tuos, kuriems taip brangūs buvo...

O, kokia nepaprasta valanda... Tarp žalumynų ir baltųjų lelijų stovi, tarytum, gyva Marijos statula; štai, rodos, ji praskleidžia į šalį žiedus ir nušvitusi artėja... artėja, lyg norėdama paimti nekaltąsias sielas ir nuvesti ten, kur rusena Amžinoji Meilės Gabija...

O, kaip nepaprastai veržias vargšė siela prie Josios — prie apleistųjų paguodos. Rodos, norėtumei stoti ten kartu ir paskęsti skaisčiojo Amžinos Meilės ekstazėj.

Baltuojančią tarp žalumynų Marijos stovylą nušvietė skaisti saulutė. Ir ji supratus tokia nepaprastą valandą — sužibo visa savo šviesa, lyg pritardama tyrajam sielų džiaugsmui.

Dar valandėlė — ir našlaitė vienijasi su Kristumi ir paveda Jam meile liepsnojančią širdį... Dar skaisčiau sužibo saulutė ir, tarytum, gyvos šypsojo baltosios lelijos.

Mergelė — našlaitė meldžiasi prie Marijos taip karštai, kad Ji neapleistų ir palengvintų josios skausmą. Jos širdis virto troškimu — tapti tyraja balta lelija ir tyliai numirti prie Marijos kojų.

O, Marija, kuomet apleidžiama visa kas brangu — Ji tuomet paguodžia, supranta sielos kančią, kurios nieks nenutildo.

Ir Ji padės ištverti vilingo pasaulio kryželiuose, nes Ji pakvietė nuskaustuosius pas save. Ji neleis našlaitės sielai išvysti pasaulio bedugnę, kur amžiais rauda ir dejonės. Ji paims apleistasias sielas į savo globą ir nuves į skaisčiąją Meilės Saule, kur amžinai žydi tyros baltosios lelijos.

Em.

Stebuklingas išgijimas per šv. Ignaco vandenį

(Gydytojo Dr. Agostinho pranešimas).

Vienai Pranciškonų ordeno sesutei vardu Kolumba įsimitė biauuri votis į krūtinę. Greitu laiku užėmė visą kairiąją krūtinės pusę. Žaizda turėjo 15 centimetrų ilgio ir 11 cm. pločio. Iš jos veržėsi materija ir kraujas. Visokiais vaistais ėmiau gydyti bet veltui. Niekas nepadėjo ir gydymas pasididino.

Sausio mėn. 24 d. (1927 m.) visos vienuolės pradėjo savo rekolekcijas. Neatsiliko nuo jų nė sesuo Kolumba. Bet rytojaus (25) dieną skausmai dar labiau padidėjo, žaizda išsiplėtė iki raktikaulio. Be to dar ištino visa kairioji ranka. Kitą dieną 26 sausio ji nuėjo pas savo Viršininkę ir pasisakė, kad visai blogai su ja esą. Viršininkė jai liepė eiti pasilsėti ir atleido ją nuo visų dvasinių lavinimų. Pavalgiusi šiek tiek pietų sesuo Kolumba nuėjo į savo kambarėlį perrišti žaizdą. Nuėmusi vaistus sumirkė skarelę švento Ignaco vandenyje, užklojo ją žaizdą ir atsigulė. Tai buvo 1 val. po pietų. Po vienos valandos nubudo ir jaučiasi labai gerai. Skausmai visai pranykė, rankos ištinimas atsileidęs. Paspaudė ranka žaizdą — nebeskauda. Neturėdama drąsos pati pažiūrėti, pasišaukė kitą sesutę, kuri slaugo ligonis ir jai viską pasipasakojo. Ši išklausiusi atrišo skepetą ir abi pamatė baisiosios žaizdos vietoje raudoną, šiek tiek drėgną, randą. Sesutė buvo visai išgijusi.

Kitą dieną, 27 sausio mane vėl pašaukė. Pirmiau papasakojo man kas atsitiko, o paskui apžiūrėjęs radau vietoje žaizdos tik randą. Baisiai nustebau! Ne tiek dėl to kad sesuo išgijo, kiek dėl to, kad taip greit, per 1 val., visai užgijo. Dėl to pasišaukiau kitą daktarą Ernesto Medici apžiūrėti šitą seserį. Jis apžiūrėjęs pasakė, kad jokių būdų negalima buvo per vieną valandą tokią didelę žaizdą išgydyti. Bet mes matome ją išgijusią! Draugas tokiam greitam išgijimui netiki. Bet man, kurs pats tą votį gydžiau ir mačiau visą jos baisumą, toks greitas jos išgijimas yra aiškus įrodymas Dievo gerumo ir Visagalybės. Aš kaip gydytojas žinau gerai, kiek laiko reikia išgydymui žaizdų ar vočių! Dėl to ši staigų išgydymą šv. Ignaco vandeniu aš laikau Dievo malone, ir pranešu tai visiems didesnei Dievo garbei.

Tai įvyko Bagé (Rio Grande do Sul) mieste, Brazilijoje 1927 metais vasario mėn. 7 dieną.

Dr. Agostinho Abs. Cruz.

Duokite man Jėzų!..

Sieloj susyk nušvinta, kažkoks sparnuotas ilgėsysis neša aukštyn, prie to, kas amžinai kilnų, kas amžinai gera, skaistų, ir taip lengva, jauku pasidaro net dabar, šioje ašarų pakalnėje — vien prisiminus anas džiaugsmo dieneles praleistas vienuolyne N.

Tai turiningiausias, tai pilniausioj prasmėj amžinybei pragyventos mano gyvenimo dienos.

Net liuoslaikiai, taip vadinamos rekreacijos mokama ten sunaudoti didesnei Dievo garbei.

Atmenu, kartą — tai buvo saulėtą rugpiūčio vidurdienį — sėdime mudu su Tėvu S. šakotų liepų pavėsyje. Buvo popietinė rekreacija. Šnekučiavome linksmai, laisvai, pakilioje nuotaikoje.

Palietėme šiais laikais taip mylimą Šv. Jėzaus Širdies garbinimą, Maldos Apaštalavimą žmonių pasiaukojimą Jėzaus-Karaliaus Širdžiai...

Tėvas S. papasakojo man nuostabių dalykų apie šių laikų garsumą Šv. Jėzaus Širdies apaštalą kun. Mateo.

Ypač įdomus vienas nuotikis, kurį kun. Mateo Tėvui. S. šitaip nupasakojo:

* * *

Bevažinėdamas po įvairias šalis ir miestus su misijomis, aš apsi-
stojau ir viename Prancūzijos mieste. Čia susilaikiau kelioms dienoms.
Pamokslų metu bažnyčios buvo pilnos klausytojų: ant lazdos kretančių
senelių, energija trykštančių jaunuolių ir nekaltų mažų vaikelių.

Sakiau pamokslą, tarp kitų, apie dažną šventą Komuniją.

Pasvenčiau visas pastangas, kad Dievo malonei padedant, kiek
galint daugiau sielų pastūmėti kuo dažniausiai jungti savo menkas žmo-
giškas širdis su kilnia, tobula meile liepsnojančia Jėzaus Širdimi, pri-
imant Šv. Komuniją.

Baigiau pamokslą, pamenu, maždaug šiaip: Mylimieji, Jėzus trokšta,
kad pas Jį ateitumėt, Jis karščiausiai nori, kad Jį į savo širdis priim-
tumėt! Imkite Gerąjį kuo uoliau. Imkite Kristų, kad Kristaus būtumėt
visur ir visados!..

Po pamokslu nuėjau į savo kambarį atsikvėpti valandžiukę. Nuo
gausių išpažinčių klausymo ir pamokslų buvau stiprokai pavargęs.

Kažkas už durų sušlamėjo.

— Prašau, — pakviečiau.

Tas kažkas stengiasi duris atidaryti ir nepajėgia. Pasiskubinau
pagelbėti.

Ogi įeina mažytis, kokių penkerių metų vaikutis. Akutės taip protingos ir vis toks malonus!

Drąsiai, bet mandagiai pažengia jis porą žingsnių kambario vidurin, įsmeigia savo protingą žvilgsnį į mane ir, žinot, ko prašo?

— Tamsta, duokite man Jėzų.

Aš girdėjau, kaip Tamsta sakėte bažnyčioje: imkite Jėzų. Aš atėjau, — duokite man Jėzų.

Nustebau, bet greit susivaldžiau.

Vaikutis vėl atkartojo: „Aš labai noriu. Tamsta, duokite man tą Gerąjį Jėzų“!

— Bet, vaikeli, tu dar toks mažytis. Žiūrėki, piendančius tebeturi. Dar tu per mažas negaliu tau duoti Jėzaus.

Nuliūdo vaikutis.

— Bet nenusimink, gerasis vaikeli! — raminau jį. Kai tu paūgėsi, tada tau duosiu Jėzų.

— Na o kai aš jau nebeturėsiu piendančių ar duosite man Jėzų? paklausė vaikelis šviesesniu veideliu.

— Taip, taip, tada jau tikriausiai galėsi priimti Jėzų! — užtikrinau aš.

Vaikutis išėjo. Aš gi paskendau mąstyme. Kokia nežemiškai kilni, kūdikiška šio vaikelio siela! Ir prisiminiau Išganytojo žodžius: „Jei netapsite, kaip šitas mažutėlis, neįeisite į Dangaus karalystę“. Leiskite mažutėliams ateiti pas mane“...

Tik vėl subraškėjo už durų. Įeina tas pats vaikelis.

Koks baisus reginys!!

Veidelis, rankutės, drabužėliai krūvini, burnukė pilna kraujo.

Nusigandau. Prišokau prie jo: — Vaikeli, kas tau yra? Kas atsitiko?! — klausiu jo vis nesuprasdamas.

— Dabar Tamsta duosite man Jėzų, aš nebeturiu piendančių, — prašveplėjo maldaujantį, ašarodamas iš skausmo vaikutis.

Nebulaikiau ašarų nė aš. Verkiau ir aš iš gilaus susijaudinimo ir širdies skausmo.

Vaikučio, mat, išėita į gatvę ir pirmu pakliuvusiu akmeniu išmuta sau tie nelemtieji piendančiai, kurie jo nuomone, daugiausia jam kliudę priimti Jėzų.

Vaikutis tuojau nuplauta, sugydyta sužeista burnikė ir porą savaičių pamokinus — vaiko nepaprastai gabaus būta — suteikta jam šv. Komunija, kurios taip karžygiškai siekė.

Kaip labai mums, užaugusiems, tenka parausti šio mažyčio didvyrio akivaizdoje.

Kun. Narutis.

Gerai daryk, bet tuo nesigirk!

Persijos išminčius vakare sėdėjo prie knygos ir uoliai skaitė. Ilgai skaitęs, pakėlė savo akis ir pamatė, kad du jo vaikeliai miegojo, o tretysis savim pasitenkinęs pasakė: „Žiūrėk, tėve, kaip šie miega, o aš — meldžiuosi!“ „Mojisėjau, tarė tėvas, geriau miegoti, nekaip girtis iš savo gerų darbų“.

MARGASIS MISIJŲ PASAULIS

Malonės keliai

Tėve, negaišuok...

etoli nuo mūsų misijų, viename mažame namelyje gyveno moteriškė apie 30 metų amžiaus. Retkarčiais keliaudamas, užeidavau ir ją aplankyti ir rasdavau visumet gerai nusiteikusia, bet... gyveno nevisai padoriai. Nenorėdama ar negalėdama atsikratyti nuodėmių ir pasišvęsti Dievo tarnybai, sakydavo: — Tėve, vėliau, vėliau.

Taip susidėjus įvairioms aplinkybėms, pralinko keletas mėnesių ir aš negalėjau jos atlankyti. Bet sėkla jau buvo pasėta ir Dievo malonė jos neapleido. Dievo valanda ir jai išmušė. Vieną dieną lankiau apylinkės gyventojus ir į jos namelį neužėjau. Belankydamas sutikau vieną moteriškę krikščionę, kuri sako man: — Tėve, žinai, kad Ka Luki (tos moteriškos vardas) sunkiai serga. Ji labai Tavęs laukia. Šiomis dienomis kai nebuvai namie, ji kelis kart siuntė Tavęs ieškotų.

Aš nieko nelaukęs, nuėjau pas tą vargšę stabmelę, kuri iš tikrųjų sunkiai sirgo. Misijonieriaus atsilankymas prablaivė jos veidą.

— Tėve, — tarė man, — senai jau aš tavęs laukiu. Matai, sergu; noriu krikšto.

Aiškūs ir griežtai pasakyti žodžiai mane sujaudino ir aš skubinaus pamokyti pačių pagrindinių tikėjimo tiesų. Nors ir mačiau ligos pavojų, bet norėdamas geriau paruošti sielą, maniau dar kiek krikštą užtęsti. — Dabar einu — tariau keldamasis, kai sugrįšiu šį vakarą, tada jei būsi pasirengus ir trokši, duosiu tau krikštą. — Taip, Tėve, tik negaišuok, atsako ji.

Žadėtu laiku sugrįžau su švęstu vandeniu ir kitais apeigoms reikalingais dalykais. Vargšę ligonę radau nekantriai manęs laukiant. Pradėjau ją dar mokinti, ruošti prie taip didelio akto, bet ji kiek paklausius nutraukė mano pamoką sakydama:

— Tėve, tik negaišuok, suteik man krikštą.

Ji jautė, kad jos valandos suskaitytos ir aš skubinau tuojau jos troškimą išpildyti. Nuploviau krikšto vandeniu kalbėdamas šventą formulą ir štai moteriškė, kuri visą laiką turėjo aiškų supratimą ir sekė apeigas, atgimus malonės gyvenimui, tuč tuojau prarado sąmonę ir po keletos minučių atidavė Dievui savo skaisčią sielą. Nuplauti krikšto vandeniu ir užmerkti kūno akis, kad sielos akimis matytų malonės neklaidingą šviesą, buvo mano vienintelis noras. Ir aš atsiklaupęs šalia bedvasio kūno nieko kito negalėjau padaryti kaip suukti: „Koks didelis Dievo gailėstingumas!“

Negalima, supranti!

Vienoje mano misijų kelionėje pasiekiau vieną visiškai stabmeldišką apylinkę. Tai buvo mano antra kelionė į tą apylinkę; jau iš pirmojo apsilankymo buvau suradęs sau palankių sielų. Man pranešė, kad asmuo su kuriuo turėjau santykių, sunkiai serga rauplėmis. — Tai viena priežastis daugiau — tariau sau, ir artinausi prie ligonio palatinės. Bet negalėjau įeiti. Vienas asmuo pastatytas prie kiemo vartų sargyboje, tarė man aštriai: — Kur eini?

— Noriu aplankyti ligonį su kuriuo aure kalbėjau.

— Įeiti neprivalai, negalima, supranti, — ištarė griežtu tonu.

— Gera! — atsakiau — jei šiandien negalima, ateisiu kitą kartą — ir atsisveikinau stengdamasis kiek maloniau nusišypsoti. Žmogus kuris mane lydėjo, užsigavęs labiau kaip aš tokiu šiurkščiu priėmimu, stengėsi mane paguosti išaiškindamas paslaptį tokio elgesio:

— Neužsigauk, Tėve, sakė, Ktrasi šią ligą vadina „dievišku apreiškimu“ ir priskiria vienai blogai dvasiai, kuri užviešpatauja žmogų. Toji dvasia bijo žmonių kurie ateina iš toli, kurie atsineša Dievo galybę, ypatingai jei tie žmonės yra skaistūs, dori. Mat atsinešdami Gerąją Dvasią, išvytų blogąją, nuo tų dvasių susirėmimo, labai nukentėtų ligonis.

Įėjau į kitus namelius, kur radau patogią dirvą sėti dieviškajai sėklai, tik laikas buvo nepatogus, mat visa apylinkė atsidūrė baisiame rauplių pavojui, kurios praėjusiais mėnesiais taip labai išsiplėtė. Tame namelyje sutikau seną seną senutę, gali būti, daugiau šimto metų. Vaikštinėje susilenkus ir pasiramščiuodama. Pasveikinau ir maniau ką nors papasakoti iš religijos, bet susipratau, kad ji vargu galės ką nors suprasti apie mūsų šventojo tikėjimo paslaptis, todėl nieko nesakiau. Bet kitaip pažvelgė į ją gerasis Dievulis.

Praėjo keletas mėnesių ir štai vieną rytą keli žmonės atėjo iš tos apylinkės ieškodami misijonieriaus Toji šimtametė senutė troško kunigo ir norėjo mirti krikščione. Tą pat dieną su dideliu dievotumu priėmė krikštą ir po dviejų valandų nustojo sąvokos. Suteikiau paskutinį patepimą ir tą pat naktį jos siela nuėjo amžinybėn.

Iš tikrųjų, Dievo keliai mums nesuprantami. Gerasis Dievulis ją pirmutinę pasirinko naujos krikščioniškos šeimynos pamatiniu akmeniu. Čia nėra nei koplytėlės, nei mokyklos, nei katekistų, bet Dievo malonei ir Jo Apvaizdai veikiant bus išlyginti tie trūkumai.

Lakšutė.

Pirmoji katalikų mokykla Australijoje.

Naujojoje Australijos sostinėje Cauberzoy šv. Sosto delegatas Cattanis pašventino pirmą katalikų mokyklą. Iškilnėse dalyvavo ministerių pirmininkas ir daugelis vyskupų. Mokykloje tilps apie 300 mokinių. Mokyklos vadovybę pavesta Samaritietėms.

KLAUSIMAI IR ATSAKYMAI

1 kl. Ar gali būti nuodėmė jausmas (afektas), pav., prigimtas pavydas, neapykanta.

St. Butenaitis.

Ats. Būtų nuodėmė, jei tai įvyktų su supratimu bei valios pritarimu.

2 kl. Kaip geriau pasielgti prie mirštančio?

Ats. Prieš karą buvo išleista šv. Kazimiero Dr-jos knygelė: Ligonių Prietelius. Ten yra gražių patarimų, ką daryt prie mirštančių ir jau mirusių. Tamsta tą knygelę galėtų gauti pas kunigus, arba kuriame nors senesniame knygynėly.

3 kl. Ar nuodėmė kalbėti apie kito blogus darbus, jei nesa-koma nei vardo nei pavardės to asmens?

Ats. Jei iš to pasakojimo pačiam pasakotojui arba jo klausan-tiems gali kilti pagundų į blogą, — nuodėmė. Apkalbos čia, žinoma, neesti. Nebent kalbėtojas kokių nors būdu padėtų klausantiems at-spėti, apie ką čia kalbama.

4 kl. Būdama kokios 17 metų padariau Dievui prižadą neiti už vyro, nepasiklausus dvasios vadovo.

Ar turi reikšmės tas prižadas, ar galima jį sulaužyti?

Ats. Šitą abejonę išspręsti tepadeda Tamstai Tamstos dvasios vadovas.

5 kl. Ar nėra nuodėmė pasakoti kitiems apie savo išpažinties dalykus?

Susirūpinęs.

Ats. Išpažinties paslaptis yra išpažįstančių naudai. Todėl pa-tys penitentai gali atsisakyti nuo tos savo privilegijos ir savo išpažin-ties paslaptis kam nori gali, pasakyti, bet nepatartina, ypač moterims.

6 kl. Ar laikomos Jėzuitų bažnyčioje gregorianiškos mišios ir kas tai per mišios?

Sisirūpinęs.

Ats. Taip. Gregorianiškomis vadinasi trisdešimt mišių viena po kitos be pertraukos laikomų ta pačia intencija.

7 kl. Ar įeinant bažnyčion būtinai reikia bučiuoti kryžių, juk galima užsikrėsti ligomis?

Zingeidus.

Ats. Jei Tamsta bijai užsikrėsti, gali nebučiuoti.

8 kl. Ar M. A. nariams būtinai reikia išmokti mintinai kiek-vieno mėnesio intenciją?

A genija

Ats. O kam gi? Tik einamojo mėnesio intencija reikia kartas nuo karto prisiminti ir širdy atgaivinti.

9 kl. Ar reikia prisiųsti parapijoj padarytų Intronizacijų sąrašą?

Ką daryt kai M. A. narys persiskiria su šiuo pasauliu?

Ats. Prisiųskite. Mirusio M. A. nario įsirašymo lapelį pažymė-jus jame, kad tas asmuo mirė, ir atsiųsti M. A. Direktoriui. „Žvaigž-dė“ paminės mirusįjį savo skiltyse.

Uolus kankinys.

Kinijoj gyvena vienas malonus žmogus vardu Givia. Jis labai mėgo ramybę ir santaiką. Jei kaimynai susiginčydavo, Givia kiek galėdamas stengėsi juos sutaukinti. Niekas nematė jo supykusio ar rūstaus. Kiek galėdamas padėjo vargšams ir ligonims. Jo mylimiausia malda buvo „Kryžiaus Keliai“. Užėjus komunistams, Givia pasiliko ir neapleido savo miestelio. Komunistai jį suėmė ir liepė šaukti: „Tegyvuoja Komunizmas! Ilgiausių metų komunistų partijai!“ Givia tačiau suriko iš visų jėgų: „Tegyvuoja Katalikų Bažnyčia! Ilgiausių metų jai!“ Kareiviai nupiovė jam ausį. Prieš bažnyčią Givia keletą kartų persižegnojo. Supykę kareiviai nupiovė visus pirštus. „Tegyvuoja Jėzus Kristus!“ tretį kartą šaukė Givia. Įniršęs karys prišoko ir surūdijusiu kardu nukirto Giviai galvą.

Katalikių moterų kongresas.

Pabaigoj liepos mėn. Italijos moterys suruošė kongresą. Vatikane, šv. Damaso kieme susirinko visos miškas vėliavų ir baltai apsivilkusių moterų bei mergaičių. Štą valandą, apie 500 vėliavų apsupo šv. Tėvo sostą. Pasigirdo trimito balsas ir soste pasirodė šventasis Tėvas. Šimtų-tūkstantinė minia iš visų jėgų giedojo popiežiaus himną: „Tegyvuoja papai!“ Pagiedojus „Christus Vincit“ Italijos katalikių moterų pirmininkė vardu visos milžiniškos organizacijos prižada Šv. Tėvui ištikimybę. Po pirmininkės kalbos Šv. Tėvas džiaugėsi matydamas tiek tikrai pasiaukojusių katalikių moterų. Nurodė moters reikšmę valstybei, dorai ir visuomenei. Dėkojo moterims, kad jos labiausiai padeda katalikų veikimui. Baigdamas kalbą tarė: „Garbė Jums! ne, geriau garbė vienam Dievui!“ Minia suklaupia, šventasis Tėvas Kristaus vardu laimina susitelkusias moteris.

Prancūzijos medikų priesaika.

Katalikų universiteto Lillej studentai gaudami medikų diplomus, šiaip prisiekia: „Aš Dievo akivaizdoje prisiekiu sąžiningiausiai atlikti neti religines ir savo pašaukimo pareigas. Visą gyvenimą uoliai užlaikysiu Dievo ir bažnyčios įsakymus. Katalikų universitetą, profesorius ir vadus, kurie mane mokino, visada prisiminsiu ir gerbsiu. Savo pašaukime atliksiu kataliko — gydytojo pareigas. Savo gyvenime būsiu skaistus ir doras. Aš jaučiu pareigą visuose atvejuose laikyti ligonius, sergančius epedemijomis ar kitomis užkrečiamomis ligomis, nebijodamas jokio pavojaus. Neturtingiems būsiu duosnius ir juose matysiu Kristų — Išganytoją. Aš noriu branginti gyvybę, ypatingai motinos ir vaiko. Jei vaiko gyvybė nebus galima apsaugoti, stengsiuos jį apkrikštyti. Mano pareiga yra sunkiai sergančiam parodyti tiesos kelią“.

Šv. Mišios 396 m. sugriautam vienuolyne.

Prieš keletą savičių Waverley'o sugriautame vienuolyne buvo vėl pirmą kart laikomos šv Mišios. Waverley vienuolynas prieš 396 metus Henriko VIII paliepimu buvo uždarytas. Prieš 800 m. vienuolyną įkūrė Normandijos vienuoliai. Tūkstančiai katalikų susirinko į iškilmes. Kardinolas Bourne laikė pamaldas. Šalia sugriuvusio seno altoriaus pastatytas naujas. Iškilmėse dalyvavo daug dvasiškių ir vienuolių ypač cistersų, kuriems ir priklausė šis vienuolynas.

Šoferis protestuoja prieš Meksikos žiaurumus.

Vienas Prancūzų šoferis iš Nizzos dvejus metus tyrinėjo Meksikos katalikų persekiojimus. Pagaliau nutarė pasiųsti Meksikos valdžiai protestą. Jis pasiuntė tokią telegramą: „Prezidentui Calles ir Meksikos valdžiai! Jūs visi esate žmogžudžiai, kvailiai ir baikštuoliai. Prieš kiekvieną tikičinį įsitikinimą privalom nusilenkti ir jį pagerbti, nors mes ir kitaip būtumėm įsitikinę. Garbė Meksikos moterims!“ Pašto įstaiga tokio turinio telegramos nepriėmė. Tada šoferis rašė „Croix“ redakcijai: „Jūs gal suprasite, kad man yra sunku tinkamai išsireikšti, nes nėsu akademikas, bet paprastas šoferis. Kaip darbo klasės atstovas noriu pakelti pamatuotą protestą. Kas bažnyčioj ir besimeldžiančią moteriškę šauna, yra ne tik bails, bet ir gyvulys“.

Geležinio kryžiaus pastatymas Slovakijoje.

Slovakijoje ant aukščiausios kalno viršūnės Tatra nutarta pastatyti milžiniškas geležinis kryžius. Projektą įnešė Prof. Jan Kovalik, slovākų liaudies partijos senatorius. Kainuos apie 20.000 čekų kronų. Ant kryžiaus bus parašas: „Dieve, saugok Slovakiją“.

Rusijos emigrantai pašvęsti į kunigus.

Lille mieste Prancūzijoje pašvęsta du rusų emigrantai į kunigus. Nauji kunigai rūpinsis emigrantų sielos reikalais. Prieš penkiuos metus Šv. Tėvo noru Lillej buvo įsteigta Šv Baziliaus Seminarija rusams. Mokslas dėstomas bizantinišku — slavišku ritu. Seminarijos koplyčia taip pat rūsioško stiliaus. Mokytojaui joje domininkonai. Laikė šventimų choras giedoją rusiškai ir prancūziškai. Dominikonų provincijolas suteikė seminarijai ir auklėtiniais ypatingą popiežiaus palaiminimą.

Islandija.

Islandijoje — didžiulėj saloje — tėra 100000 gyventojų, iš kurių 148 katalikai. Jų sielų reikalus aprūpina 4 kunigai ir 2 broliukai pal. Grignono vienuolyno, Montforte. Dvidešimts šešios šv Juozapo seserys veda dvi ligonines, Chambery. Reykiavike, Islandijos sostinėj, greitai laiku bus pastatyta katalikų bažnyčia. Lig šiol per 30 metų pamaldos buvo laikomos paprastuose mediniuose barakuose. Šventasis Tėvas per Mgr. Meulenbergo, Apaštališkąjį Islandijos Vikarą, tos bažnyčios statymui paaaukojo 50000 lyrų (apie 20000 litų). Bažnyčia bus pašvęsta Kristui-Karaliui.

Leidžia Tėvai Jėzuitai — Redaktorius T. J. Bružikas S. J.

Maldos Apaštalavimo intencijos atskiroms gruodžio mėnesio dienoms

1. Pal. Edmundo iš Jėzaus Dr-jos. Už visus vargstančius ypač už ligonius, kurie po daugybę metų nepasiekia iš lovos.

2. **1. Advento sekm.** Kad visi seni ir jauni būriais artintųsi prie Dievo Stalo.

3. Šv. Pranciškus Ksaveras iš Jėzaus Dr-jos. Misių globėjas. Už atsivertimą į katalikų tikėjimą Indijos gyventojų.

4. Pal. Jeronimas ir kiti iš Jėzaus Dr-jos. Už visus atkritusius nuo Katalikų Bažnyčios, ypač Rytų kraštuose.

5. Šv. Barbora. Kad mergelės panašiai šv. Barborai brangintų savo nekaltybę ir verčiau mirtų, bet neišsižadėtų to savo vienintelio turto.

6. Šv. Nikalojus. Už apleistus našlaičius vaikelius, kad jie surastų geradarių žmones.

7. Šv. Ambraziejus. Kad Katalikų Bažnyčios skelbiamoms tiesoms nulenktų visi prišinininkai savo galvas ir grįžtų prie Dievo.

8. **Švenč. Panelės Nekaltas Prasidėjimas.** Už Širdies Jėzaus Seserų vienuolyną ir už Marijos Sodalicijas.

9. **2. Advento sekm.** Kad visas Lietuvos jaunimas būtų gerai auklėjamas šeimynose, mokyklose ir draugijose.

10. Perkėlimas Švenč. Panelės Lauretano Namelio. „Marijos dukterų“ ir kitų Marijos organizacijų prasiplatinimas Lietuvoje.

11. Šv. Damasas. Už tikėjimo praplatinimą tarp Afrikos negrų.

12. Pal. Bertoldas. Už keletą nelaimingų kunigų.

13. Šv. Lucija. Už Dievui pasišventusias mergaites vienuolynuose, kad jos ištvertų iki galo.

14. Šv. Marutas. Kad išnyktų iš Lietuvos nuolat didėjanti vieša paleistuvystė ypač miestuose.

15. Pal. Marija Viktorija. Už tas vargšes motinas, kurios turi girtuoklius vyrus ir kenčia su vaikeliais vargą ir badą.

16. **3. Advento sekm.** Kad į kiekvieną šeimyną pareitų katalikiškas laikraštis, ypač „Žvaigždė“ ir „Varpelis“.

17. Šv. Jonas. Kad saugotų Dievas keliaujančius per jūras nuo nelaimių.

18. Šv. Marija Agiptietė, atgailojanti. Kad darytų atgailą tie, kurie lepina savo kūną ir sotina jį paleistuvystėmis.

19. Šv. Ildefonas. Už pradžios mokyklos mokytojus ir mokytojas, kad jiems Dievas padėtų gerai atlikti tą taip svarbų ir atsakomą darbą.

20. Pal. Humilijana. Kad labiau katalikai vertintų savo motinos Bažnyčios įsakymus.

21. Šv. Tomas Akvinietis. Kad Katalikų Bažnyčios mokslas būtų visame grynume saugojamas ir vykdomas.

22. Šv. Drogas. Kad Meksikoj galutinai pasibaigtų prispaudimas ir katalikų persekiojimas.

23. **4. Advento sekm.** Už atsivertimą tų mūsų tautiečių, kurie nutolę nuo katalikų tikėjimo.

24. Pal. Nikalojus. **Kūčios.** Už gerą prisirūšimą sutikti Kalėdų šventes.

25. **Kalėdos.** Už tuos visus, kurie šiemet skaitė „Žvaigždę“ ją platino ir rėmė raštais, maldomis ir lėšomis.

26. Šv. Steponas. **Mėnesio globėjas.** M. A. nariams Komunija ir visuotini atlydai. Prašyti kantrybės sau ir visiems, kuriems sunku pernešti šios žemės vargus.

27. Šv. Jonas Evang. Už Vargdienių Seselių vienuolyną, kad Dievas laimingų jų vedamas įstaigas: mokyklas, spaustuves, prieglaudas ir k.

28. Nekalti Berneliai. Mažų jų našlačių aprūpinimas. Už „Kūdikių Jėzaus Draugiją, Angelo Sargo Vaikelių Draugiją, Lopšelių“ ir k.

29. Šv. Tomas. Atsiprašyti Švenčiausiąją Jėzaus Širdį už visus šiais metais padarytus įžeidimus.

30. **1 sekm 10. Kalėdų.** Už visas šeimynas, kurios šiais metais padarė pasiaukojimą Švenč. Jėzaus Širdžiai.

31. Šv. Silvestras. Padėkoti Dievui už visus šiais metais gautas malones: už išpažintis, komunijas, šv. Mišias, atlydus ir kad atsikyrusios Rytų bažnyčios grįžtų atgal į katalikų tikėjimą.

**Už kiekvieną darbą, kuris yra atliekamas šiomis
intencijomis, M. A. nariai gauna 100 d. atlydų.**

TURINYS

Pamokinantieji dvasinio turinio straipsniai.

(Jie tinka pamokslams ir šiaip pasiskaityti).

Kristus mylėjo priešus taigi, — ir mes.	2	Rašomasis kotelis be rašalo.	85
Kad Patriarko šv. Juozapo garbė vis didėtų ir didėtų.	31	Jėzui mirus.	96
Katalikų veikimas ir mūsų darbai.	64	Ypatinga sąžinės sąskaita.	103
Švenč. Panelė visų malonių Tarpinkė.	139	Svaigiųjų gėralų vartojimas senovėje.	107
Atsilygink Jėzaus Širdžiai ižeistai ŠŠ. Sakramente.	167	Del ko Tamsta toks griežtas katalikas?	138
Socialis klausimas ir jo stovis Lietuvoje.	204	Priešalklinis veikimas senovėje.	143
Tėvynės meilė ir Katalikų Bažnyčia.	239	Marijos garbinimas.	146
Kad Katalikų bažnyčioj žydėtų, augtų ir daugintųsi draugijos ligonims ir mirštantiesiems.	275	Misijonorinės intencijos	172, 203, 243, 279, 316
Nuo komunizmo ir kitų klaidų saugokim jaunimą.	312	Rytmečio pokily.	174
Kad tarp krikščionių žydėtų drovingumo dvasia ir didėtų kryžiaus meilė.	347	Evangelija ir svaigiųjų gėrimų vartojimas.	179
Ar greitai grįš Rytų atpuolusios bažnyčios į Rymo Katalikų Bažnyčią.	383	Kas yra Popiežius?	212
Nauji Metai — nauja laimė.	9	Marijos garbinimas.	244
Trijų Karalių garbė.	11	Nuo Dievo nutolusi šeimyna.	246
Vargšų ir ligonių globa XII ir XIII šimtmečių.	12	Pažaislio stebuklingoji Dievo Motina.	253
Apie dvasinių dalykų brangumą	16, 49, 81, 117, 150, 186, 224, 292, 329, 332, 365, 400	Šv. Tėvo Piaus XI enciklika.	283, 320
Kur tavo meilė?	37	Šeimynų pasiaukojimas ir mūsų laikai.	2-8
Ačiū Dievui! Aš galiu dalyvauti šv. Mišiose.	41	Kristus — Karalius.	318
Saulės užtemimas — antras ir trečias Jėzaus žodis nuo kryžiaus.	69	Mūsų geriausieji draugai.	325
Gavėnia.	73	Pasiaukavusios šv. J. Š. šeimos pareigos.	326
Kasdieninė sąžinės sąskaita.	75	Indų bramistų sektos bijosi krikščionybės.	351
Svaigieji gėralai Jėzaus Kristaus laikais.	78	V. Jėzaus Širdis ir šeimyna.	354
		Kur kiti mūsų broliai?	358
		Statykime paminklus.	363
		Ei, tos mados, mados!	368
		Protestantų pažiūros į Mariją.	388
		Kalėdų meilės kibirkštys.	389
		Krikščioniška šeimyna.	392
		Kaip šeimynų pasiaukojimą platinti?	395
		Dievo išrinktoji.	396
		Kristaus svarba mūsų gyvenime.	398
		Tarp baltųjų lelijų.	405
		Klausimai ir atsakymai.	91, 195, 302, 411

Iš šventųjų gyvenimo.

Nekalta Mergelė — Motina.	6	Joakimas de Silva.	249
Gabrielius Arkangelas.	35	Šv. Uršulė su draugėmis.	317
T. Pro S. J.	52, 154, 260	Angelai Sargai.	325
Šv. Lidvina.	68	Šv. Romanus ir šv. Barulis.	352
Kančios vyras, misijonorius.	101	Šv. Stanislovas.	353
Šv. Bernardinas Sienietis.	135	Šv. Petras Klaveras S. J.	280
Šv. Aloyzas Gonzaga.	176	Luis Segura.	290
Marija Adelheid.	182	Fridrikas Ozanamas.	216
Šv. Marija Magdalena.	209		

Vaizdeliai ir pavyzdžiai iš gyvenimo.

Nors rankų neteko, bet išgelbėjo.	15	Atsivertimas.	48
Katalikų Bažnyčia duoda didvyrių.	18	Bažnyčioj kalbėtis nėra gražu.	120
Šv. Karsto saugotojas.	19	Žydas kunigu.	148
Gyvas karste. — Marija išgelbsti.	41	Meilė neužgesa niekados.	157

Laiškas vieno kardinolo į savo mo- tiną.	189	Truputį pagalvojo.	334
Tėvas nubaustas savo sūnuje.	189	„Aš pasakysiu Tavo Motinai“.	357
„Žvaigždė“ mane išgelbėjo.	200	Rožės.	361
Kas nori pasipelnyti.	222	Apie vieną raupsuotąjį.	362
Mirštančio elgetos išpažinimas.	253	Meksikos Tarcizijus.	370
Tai gražūs vaisiai.	262	Kaip aš pasiryžau negerti, nerūkyti ir nepykti.	372
Senas klebonas.	261	Gyvenkit ramybėje.	375
Moteries didybė.	264	Stebuklingas išgijimas per šv. Ignaco vandenį.	406
„Štai imkite virvę“.	297		
Graži pamoka.	323		

Ellės.

Marijai.	8	Žemės turtai ir džiaugsmas.	220
Naujems Metams.	10	Kam mes gyvenam?	223
Ave crux.	20	Malda į Mariją.	245
Ženk drąsus.	20	Ateik Jėzau.	248
Pinkim skaištų vainikėlių.	36	Apleista pasauly.	254
Atmink.	51	Dažnai.	263
Virš amžių ir mirties	54	Kristus — Karalius.	317
Atgailos giesmė.	74	Nuliūdus mano siela.	322
Mano Dieve.	110	Tikroji jėga.	331
Mūsų vargas.	110	Mūsų broliai.	360
Malda.	119	Lauk mūsų.	367
Dievo Angelas apreiškia Marijai.	137	Teesie Tavo Valia.	287
Visa atnaujinti Kristuje.	153	Ateikit vaikeliai.	361
Kur daugiau meilės?	175	Į mano Meilę.	399
Jei...	185	Kristus...	403
Motinai.	192	Išdygo rožės keras.	404

Vaikučių skyrius.

Aukso svajonės.	21	Į mirtį už Jėzų.	265
Vaikučių atsakymai. 24, 57, 188, 22,	336,	Geroji Elenytė.	267
	372	Verčiau užmušk, bet nevogsiu.	267
Gailestingoji Motinėle.	55	Vaikeli, tik tu nepasakyk.	298
Švenč. Jėzaus Širdies penktadienis.	86	Vaikelis pakabintas už nykščių.	298
Vaikučių laimėjimai.	88, 299	Miliutės sapnas.	299
Vaiko išmintis.	121	Sutiko verčiau mirti, bet nemeluoti.	335
Našlaitė.	158	Iš anglių kasyklos į kunigus.	336
Vėl naujiena.	159	Duokite man Jėzų!	407
Vaikuti, Jėzus myli tave.	190	Gera! daryk, bet tuo nesigirk!	408
Pirmą kartą su Jėzumi.	228		

Katalikų misijose.

Iš tolimųjų misijų.	25	Per kryžių išgelbėta.	300
Burtininko likimas.	38	Misijų nuostoliai Kinijoje.	300
Jei Dievo nemylėčiau, ką aš tuomet mylėčiau?	59	Misijonoriai nebijo.	301
Ledų šalies didvyris.	89	Baisioji naktis.	337
Kaip pagonys meldžiasi?	123, 301	Ką sako kinietis apie katalikišką auk- lėjimą.	338
O ar stabmeldžiai meldžiasi?	160	Katal. Bažnyčia netrukus laimės sau Japoniją.	339
Kaip gaminamas maistas ledų šalyje?	193	Pas raupsuotuosius Bivaraki.	373
Dėnų moters.	194	Kur tikėjimo šviesa nepasiekia?	374
Mintys apie Mesiją.	194	Malonės keliai.	409
Apie vieną kinietį kunigą kankinį.	231	Negalima, suprant!	410
Apie misijas.	232	Pirmoji kat. mokykla Australijoje.	410
Iš vienos pagonų knygos.	232		

Iš katalikų pasaulio.

Persekiojimai Meksikoje.	28, 62, 93, 162,	Švenč. J. Š. Maltos saloje.	234
	197, 233, 268, 304, 340	Švenč. J. S. Sąjungos dokumentas.	236
Rusijoje.	28, 127	Padėka Švenč. J. Širdžiai.	308
Roma.	29	Mados.	343
Pas „juoduosius“.	30	Penki broliai kunigai.	376
Šv. Tėvo Konsekracijos diena.	47	Kristus darbininkas.	376
Katalikybė Japonijoje.	60	Advokatas apie išpažintį.	378
Misijų žinutės.	61	Loyd George apie Kat. Bažn.	378
Euchar. Kong.	62, 163, 343, 378	Pripažino palaiminta.	378
Stojimas į vienuolynus ir atsivertimai.	62	Uolus kankinys.	412
Kas yra Plutarkas Elias Calles?	84	Katalikių moterų kongresas.	412
Katalikų misijos 1927 m.	90	Prancūzijos medikų priesaika.	412
Gydytojai ir kat. misijos.	90	Šv. Mišios 396 m. sugriautam vienuol.	313
Katalikybė Australijoje.	90	Šoferis protestuoja prieš Meksikos	
Iš Kinijos.	93	žiaurumus.	313
Atsivertimai.	94, 127, 234, 306	Geležinio kryžiaus pastatymas Slova-	
Kaip galingai Marija pagelbėjo.	126	kijoje.	313
Retas atsitikimas.	128	Rusijos emigrantai pašvęsti kunigus.	313
Kaip katalikų skaičius didėja.	163	Islandija.	313
Visas miestas Švenč. Jėzaus Širdžiai.	234		

Mūsų paveikslai.

Dangus ir žemė praeis, o mano mei-		Jėzus pas Mariją ir Mortą.	7
lė nepraeis.	Nr. 1	Šv. Šv. Ignacas ir Petras Kanizijus.	7
Atleisk mums mūsų kaltes.	" 1	Gailestingas Samarietis.	7
Motina Nekalčiausioji.	" 1	J. E. Arkivysk. Rikardo Bartoloni.	7, 10
Kristus Vargšų Prietelis.	" 1	Leiskite mažutėlius prie manęs.	7
Kalėdų eglėlė.	" 1	Lietuvos kryžius.	8
Kristus atsisveikina su savo Motina.	" 2	Marijos vainikavimas.	8
Šv. Juozapas.	" 2	Joakimas Silva Meksikos kankinys.	8
Šv. Petras Kanizijus pamato Osti-		Pažaislio stebuklingoji Dievo Mo-	
joj gyvą Jėzų ir šalia Mariją.	" 2	tina.	8
Šventasis Tėvas Pius XI.	" 2	Tarcizijus.	8
Tėvas Pro S. J.	" 2, 8	Graži esi mano Prietelka ir gimto-	
Kristaus mirtis ant kryžiaus.	" 3	sios kaltės tavyje nėra.	9
Jėzus siunčia apaštalus mokyt Evan-	" 3	Jėzus — mirštančių paguoda.	9
gelijos.	" 3	Raupsuotieji.	9
Skausmo Motina.	" 3	Eikite prie manęs visi kurie varg-	
Skausmo Sūnus.	" 3	state...	9
Katalikų žudytojas Calles.	" 3	Inžinierius Segura.	9
Mano mylimas man, o aš Jam.	" 4	Kristus Karalius.	10
Kristaus Kūne išganyk mane.	" 4	Angelas Sargas.	10
Kristus kėlėsi.	" 4	Meksikos budeliai niekina bažnyti-	
Šv. Povilas nuo kryžiaus.	" 4	nius daiktus.	10
Teresė Neumanaitė.	" 4	Jėzus prikelia mergaitę iš mirusių.	11
Marija.	" 5, 11	Bramistai.	11
Per Mariją prie Jėzaus.	" 5	Šv. Stanislovas Kostka.	11
Marija, jei Tu nepadėsi pražūsiu.	" 5	Šv. Margarita Alakok.	11
Tėvo Pro S. J. sušaudymas.	" 5	Šv. Sakramentas gesina skaistyklos	
Švenč. Jėzaus Širdis.	" 6, 10	liepsnas.	11
Apaštali Komunija.	" 6	Meksikos vaikeliai.	11
Šv. Jonas Krikštytojas ir šv. Jonas		Graių katalikų patriarkas Kirilas IX	
Evangelistas.	" 6	Mgabgub'as.	12
Šv. Aloyzas.	" 6, 10	Kūdikėli, Jėzau, uždek ir mus Tavo	
Kunigaikštytė Marija Adelheid.	" 6	meile.	12
Pakartas Meksikoje kunigas.	" 6	Dievo išrinktoji.	12

Kun. Berloux, Švenčiausios Širdies Mėnuo. Vertė Byras. Šv. Kazimiero Dr. leidinys. Kaunas 1928 m. 164 puslapėliai. Kaina 2 lit.

Ši knygelė versta iš prancūziško. Ten ji sulaukė 123 leidinių, išleista virš dviejų šimtų šešių tūkstančių egzempliorių. Tai jau iškalbingai pasako ko verta ši knygelė. Ačiū šv. Kaz. Draugijai ir Vertėjui už šią dovanėlę. Tik girdėjau nusiskundžiant, kad per smulkus esąs raštas šios knygelės. Gal antras leidimas pastambėtų.

Dr. J. Liasauskis, Kristaus Bažnyčia ir Jos santykiai su katalikais. Kaunas 1928. 54 puslapėliai. Kaina 1 lit.

Dažnai katalikams prikišama, būk jie netolerantingi atseit nepakenčia kitatikių. Greičiausia gi, girdi, visi tikėjimai geri. Į šiuos priekaištus turėsi ką atsakyti, kai perskaitysi šią Dr. Liasauskio knygelę.

Kan. A. Steponaitis, Katalikų Veikimo Centras. Kaunas 1928. Katalikų Veikimo Centro leidinys.

Šioj knygelėj skaitytojas ras keletą praktiškų pastabų apie Katalikų Veikimo Centro (K. V. C.) organizaciją ir darbuotę ypač skyriuose.

E. T. Tautybė ir krikščionybė. „Šaltinio“ knygynėlio Nr. 9. 1928. Kaina 15 centų.

Kai keno visai neigiama tautybė, išjuokiamas patriotizmas, kitų vėl, kartais, per daug dievinama tautybė su nuoskauda krikščionybei. Tuo gi tarpu religija turi stovėti pirmoj vietoj. Apie visa tai skaityk šioj knygelėj.

Dr. Liasauskis, Mišių Auka. Kaunas 1928.

Mes dažniau ir pamaldžiau klausytume šv. Mišių — jei geriau suprastume kokios brangenybės tenai slepiasi... Skaityk šią knygelę — suprasi.

A. Kirtiklis, Gegužės vakaras. „Šaltinio“ leidinys 1928. Marijampolė 31 psl. Kaina 75.

Tai pirmieji, rodos, jaunučio poeto bandymai. Švelnučiai jausmingi jautrios sielos akordai. Poilsio metu galima pasiskaityti.

Jahrbuch der Angewandten Naturwissenschaften. Vierunddreissigster Jahrgang. 1928, Herder.

Juo daugiau mes gamtą tyrinėjame, juo daugiau ir daugiau matome joje tikslingumo ir kilnių minčių, kurias tikrai yra žmogus ne pirmą kartą mąstęs. Tų kilnių minčių, tų Dievo pėdsakų gamtoje yra tiek daug, kad, juos betyrinėjant, Dievas darosi mums vis brangesnis ir brangesnis. Dievas gamtą mums sutvėrė ir Jis nori, kad mes Jo rankų darbus pažintume ir iš tų didžiųjų darbų bent jauste nujaustumėm, koks Dievas yra galingas. Kad gamtos mokslai būtų ne vien specialistams žinomi, bet ir šiaip jau intelligentams, pradėta tie mokslai glaudžiai periodinėmis knygomis platinti. Reikia pasakyti, kad Herderis tą darbą su Jahrbuchu puikiai atlieka. Gražių straipsnių yra ten, k. a. apie bitis, apie žmogaus kraujo reakcijas, apie baltimus... Žodžiu, ten visos gamtos mokslų šakos su visais naujais išradimais ir patobulinimais yra gyvai ir suprantamai gvildenamos. Niekas nesigailės įsigydamas kasmet šį leidinį.

Michael Gatterer S. J. Im Glaubenslicht. Innsbruck 1927. 116 psl. Kaina 1 lit.

Mūsų laikus vadina materializmo amžium. Reikia pridurti, kad dabar šalia sumaterializavimo — prie mamonos prisirišimo yra ypač didelio ir sukūniškėjimo, gašlumo, lytinio iškrypimo amžius. Ši knygelė tarytum tyčia mūsų laikams taikoma. Ji kalba apie lyčių gyvenimą religijos šviesoje. Reikia pasakyti — įdomiai parašyta.

VARPELIS

8 Nr. 1927 m. Rugpiūčio mėn. Metai V

Lietuvos Tretininkų Delegacija pas šv. Pranciškų ir pas šventąjį Tėvą.

Delegacija — 36 žmonės iš Kauno išvyko 17 Birželio, — grįžo 10 Liepos. Kelionė buvo nelengva. Du asmenys gerokai nukentėjo nuo vagių. Nesmagumų, nemalonumų, apsvylimų, kelionė neišvengiamų, neaprašinėsiu, nes iš to niekam nebūtų naudos. Taip pat mažai ką paminėsiu tas vietas, kurias aplankėme pro šalį važiuodami ir jos nebuvo mūsų pirmieji tikslai, pav., Berlynas, Miunchenas, Insbrukas ir kiti. Šventas Antanas Padvoje, kam nėra žinomas nors iš apsakojimo arba aprašymo? Mes tame mieste prabuvome vieną parą. Iš čia padarėme ekskursiją į Veneciją. Apie tai 9 Liepos „Ryte“ buvo patalpintas straipsnelis. Lioreta, nors netoli iš kelio, užėmė laiko visą dieną dėl nepatogaus susisiekimio. Nazareto Namelis, majestotiška bazilika su daug gražių koplyčių ir paveikslais daro didelį įspūdį į tuos, kurie čia lankosi pirmą kartą. Kiekviena tauta turi savo koplyčią. Mus vedžiojo vienuolis, aiškindamas lotynų kalba. Sužinojęs, kad jis yra čekoslovakas, mėginau susikalbėti rusiškai ir lenkiškai, bet niekas iš to neišėjo ir vėl grįžome prie lotynų kalbos. Asyžiuje visi penki kunigai atlaikėme Mišias prie švento Pranciškaus karsto. Balsiai ir tylomis pasimeldėme, apžiūrėjome bazilikos visus tris aukštus ir įvairias relikvijas, — nuėjome pusryčiauti. Papusryčiaavę aplankėme bažnyčią ir kur šv. Pranciškus gyveno. (Iš kūtelės, kurioje gimė yra padaryta koplytėlė.) Kliarisių vienuolyne guli šalyje dvi šventos seserys: Kliara ir Agnietė. Po to nukeliavome pas šventąjį Damijoną. Pirm 700 metų čia buvo maža apgriuvusi koplytėlė. Joje šv. Pranciškus pradėjo naują atgailos gyvenimą, — čia jis karštoje maldijoje, šventuose mąstymuose praleisdavo ištisas naktis, čia jis pažino Dievo valią, čia iš kryžiaus (tas kryžius dabar randasi Kliarisių bažnyčioje) išgirdo žodžius: Francisce, repara domum meam! Pranciškau, pataisyk mano namą! Čia Antrojo Ordeno motina, šv. Kliara, gyveno apie 40 metų, — 18 metų sirgdama, valdė, rėdė, stebuklas darė. Šiandie, kur Šventoji su savo dukterimis valgydavo, tebėra tas pats kambarys ir stalas ir tam pa-

čiam tikslui tebetarnauja. Indai ir kiti daiktai Jos vartoti, užlaidomi yra kaip šventos relikvijos. Visame kame ir šandie matomas šventas neturtas. Ir vienuoliai, Maž. Broliai, kurie šandie ten gyvena, alsuoja švento Pranciškaus ir Kliaros dvasia. O, kaip norėtusi čia pasilikti amžinai!

Pietus valgėme visi kartu. Po pietų liko mums apžiūrėti Parcinkulis. Milžiniškoje, labai gražioje bažnyčioje randasi mažytė senutė koplytėlė. Ją šv. Pranciškus aprinko sau už nuolatinę buveinę, — čia užgimė Pirmas Ordenas, — čia jis gavo daug nepaprastų malonių, Parcinkulio atlaidus. Ta koplytėlė buvo viso Pranciškoniško gyvenimo ir veikimo centras. Per 700 metų, lig šiai dienai ji pasiliko visų Pranciškoniškų bažnyčių motina. Dabar čia kasdien yra Parcinkulis: kiek kartų įėjęs į tą koplytėlę sukalbėsi nors vieną poterį, tiek kartų pelnysi visuotinius atlaidus. Šalia bažnyčios vienuolynas, čia randasi stebuklingų rožių darželis, kur šv. Pranciškus taip baisiai save marino. Bazilikos šone matėme Šventojo kambarėlį. Tėvas, senelis vokietis, mus vedžiojo ir viską rimtai aiškino. Galop davė ir žalių lapų iš šventojo darželio paėmęs. Nei švento Pranciškaus karstas, nei Kliarisių bažnyčia su šventomis seserimis, nei kitos vietos Asyžiuje, nepadarė man tokio įspūdžio, kaip Parcinkulis ir Damijonas, ypač tas pastarasis, Brangenybė didesnė, kaip kituose miestuose. Matėme ir kitų dalykų, kurie mums nepatiko. Vakare, tą pačią dieną išvažiuome į Romą. Vieni labai norėjo dar tą naktį praleisti Asyžiuje, — kiti, dėl jiems žinomų priežasčių, būtinai, kad tuojau važiuoti. Į Amžinąjį miestą atvykome pačiame vidurnakty.

Audiencija pas Sv. Tėvą.

J. E. Lietuvos atstovas prie Vatikano p. Ministeris dr. Saulys pranešė, kad audiencija mums yra paskirta antradienį, t. y. dieną prieš šv. Petro Ap. šventę. Maldininkai kuo rūpestingiausiai prie šios iškilmės rengiasi.

Antradienį, 12,30 val. jau visi esame Vatikane. Čia mūsų akis stebina neapsakomai gražiais paveikslais išpuošti kambariai — salės ir įvairių margų spalvų rūbais apsirėdžiusi šv. Tėvo garbės sargyba. Šv. Tėvo tarnų vedami, rimtai ir atidžiai žengiamo keliomis puikiomis salėmis, spindinčiomis auksu ir gražiais paveikslais ir, pagaliau, apsistojame mums paskirtoje, ypatingai gražioje, salėje. Visi sustojame ratu netoli sienų ir kreipiame veidus į atviras duris, esančias prieš mus, laukdami pasirodant To, prieš kurį lenkiasi visas katalikų pasaulis. Laukiame, bet tas laukimas mums nenuobodus, tokioje nuotaikoje galėtume ir norėtume ilgai ilgai būti, nes štai tuojau turėsime laimės pamatyti šventąjį Tėvą, Regimąją Kat. Bažnyčios Galvą.

Sutvyksa ištraukti iš makščių garbės sargybos kardai ir duryse pasirodo baltai apsirėdęs Asmuo, lydimas savo palydovų — tai šventasis Tėvas. Suklaupiame. Jisai prieina prie delegacijos vado Tėvo Pranciškaus ir liepia eiti kartu su juo. Dabar

šv. Tėvas eina prie kiekvieno ir duoda pabučiuoti žiedą. Pri-
ėjęs prie paskutiniosios tretininkės paima albumą nuo jos rankų,
kuris buvo skiriamas tretininkų, kaip dovanėlė-atminimas šv.
Tėvui. Tas albumas — tai pilnas pridėtas įvairių įvairiausių
rūšių lietuviškų tautiškų juostų. Kartu su šiuo albumu dar

Mūsų keliauninkai Venecijoje šv. Morkaus aikšteje

įteikta atskirai gražios tautinės juostos: Kupiškio ir Pakruojaus
tretininkų vardu. Šv. Tėvas, skaitydamas ant juostų esančius
parašus, šypsosi ir tuo parodo, kad esąs patenkintas šia dova-
nėle. Po to šv. Tėvas prabyla į mus lotyniškai. Kalbos turinys
šioks: „Sveikiname Lietuvos Tretininkų delegaciją, atvykusią

41
pagerbti šv. Petro sosto ir pasimelsti prie Jo karsto. Matome Jus ypatingai atsidavusius ir paklusnius Mums, kaipo Kat. Bažnyčios galvai, kad nesibijojote tokios ilgos ir vargingos kelionės, kad dar be pagerbimo šv. Pranciškaus karsto, atvykote Mums parodyti savo atsidavimą ir palankumą. Mes patys buvome Lietuvos sostinėje — Kaune ir pažinome lietuvius, pažinome Jūsų dvasią ir pamaldumą. Jūs esate Marijos vaikai, nes Jūsų tėvynė Lietuva yra pašvęsta Marijos garbei. Taigi sveikiname Jus ir iš visos širdies suteikiame Jums Apaštališkąjį palaiminimą. Laiminame ne tik Jus ir tas devocionalijas, kurias su savimi turite, bet ir Jūsų namiškius, gimines, tuos, kuriuos turite širdyse ir mintyse, Jūsų namus, kaimus, miestus ir pagaliau, visą Lietuvą*.

Užbaigęs kalbą, kuri tęsėsi apie 5 min., šv. Tėvas kreipėsi į T. Pranciškų, liepdamas pasakyti tai, ką Jis sakė, lietuviškai. T. Pranciškui kalbant, pasirodo maldininkų akyse ašaros, ašaros neapsakomo širdies džiaugsmo ir dvasios susikaupimo. Štai jau šv. Tėvas laimina, iškeldamas aukštyn savo garbingąją ranką, o mes palenkiame galvas, reikšdami Jam tikrą pagarbą. Taip ir pasibaigė mūsų audiencija.

Iš Vatikano išsiskirstėme tyliai ir susitelkę, gavę šią didžiąsąją savo gyvenime laimę — pamatyti šv. Tėvą ir gauti Jo palaiminimą.

! šv. Teresė.

Sventoji Mergele, Žvaigždė ankstyboji,
Viltie mūs Skaisčioji, šios žemės varguos
Prie Tavęs nūn šaukiames, Mergele Sventoji.

Papuošale tikras žmonijos Tu buvus
Švieti Tu danguje lyg saulė aukštai,
Tu laimė, Tu meilės Žibinte Šviesusis!
Pavyzdžiu dorybės tarp mūs gyvenai!

Žadėjai „vien gera ant žemės daryti
Danguj būdama“, tad maldos neatmesk,
Suteik mums paguodą skurdžiajam kelyje
Ir taku dorybės tikrosios mus vesk!

Nuo valios piktosios mus gelbėk, Skaisčioji,
Užtarki mus visad prie Kristaus Brangaus,
Būk mūsų Globėja, Mergele Sventoji,
Ir „lietų malonių“ mums siųsk iš dangaus!

27.VI.27.

Sk.

Aukščiausi, Tu vienas matai mano širdį,
Matai nekalčiausius jausmus,
Slapčiausiąją maldą sielos mano girdi
Ir balzamu gydai Tu dūšios skausmus.

Todel prie Tavęs tad kreipiuos, Brangiausis,
Ant kryškelės stojus nūnai,
Matai Tu sielos juk troškimą didžiausį,
Neleisk be jo grįžti liūdnei.

Parodyk man tikrą gyvenimo kelią,
Kuriuo turiu žengti dabar,
Kaip sielą raminti, kad skausmas ją gelia,
Kur rasti ramumo tikrai.

Jei manęs nevesi, viena kur klajosiu
Po tuščius pasaulio tyrus,
Kur žengt be Tavęs aš tikrai nežinosiu
Ir mano pasaulis kaip sapnas pražus.

Bet Tu, Kurs sutvėrei pasaulį gražiausį,
Kurs atsiuntei Sūnų dėl meilės numirt,
Ne'tmeski ir mano maldas šias karščiausias,
Duok Tavo malonės patirt.

Kaip žengsiu į platų gyvenimo kelią,
Palaimink mano žingsnius,
Sielą, kur iš Tavęs malonės tiek gavo,
Lydėki Apvaizdos žvilgsniu.

27.V.30.

Sk

Jei vargas, rūpestis ar baimė
Tau širdį ima kada spaust
Ir, rodos, dingsta tavo laimė,
Kurios vis stengies nuolat gauti

Jei draugai, gentys ar kaimynai
Tave apleis, atstums, paniekins
Ir tik gyvenimo kartumai
Numatomai tave besotins —
Nenusimink, bet atsimink,

Kad turi vieną gerą širdį,
Kuri tave prie savęs glaudžia,
Kuri verksmus tavuosius girdi,
Mato vargus, kur tave spaudžia.

Atverk akis, o pamatysi,
Kaip meiliai Jis į tave žiūri,

It motina mažą vaikėlį,
Savo globoj⁴³tave turi.

Tau savo širdį Jisai duoda,
Priimk tik Ją su šventa meile,
Tark: „Jėzau, Tu mano paguoda,
Tu mano meilė vienintėlė.

Myliu, tave, o Jėzau Brangus,
Tau save visą aš at'duodu...
Tavyje laimė, Tavyje dangus,
Tavyje ramybė ir paguoda“. —

Tada nuslinks skausmų šešėliai,
Krūtinė ims laisvai alsuoti
Ir, jei besieks kokie vargeliai,
Skubėk Jėzui papasakoti.

Jisai sumažin visus vargus,
Jisai pridūda daugiau vieko,
Jisai palaimins tavo darbus —
Tik bėk prie Jo, nelaukdamis nieko.

S. M.

Ylakiai, 1927-III-30. .

Šventas Pranciškus ir nusikaltėliai.

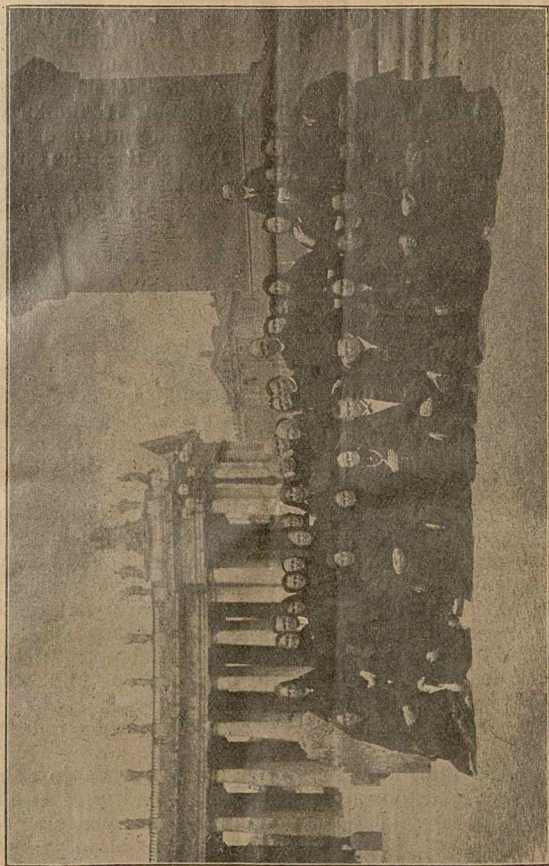
Įvairios žmonių grupės arba luomai yra žmonijoje: Idealingi jaunuoliai, suaugę seneliai. Iš luomų: dvasiškija, vienuoliai, šeimynos ir t. t. Visos žmonių grupės turi savus globėjus čia žemėje ir danguje šventuosius. Tik nusikaltėliai visų yra niekinami. Yra ir jų globėjų, bei užtarėjų, kurie rūpinasi prasikaltėliais, kad jie pasitaisytų, atvedus į gerą kelią. Juk litanijoje ir Marija, ne tik šventieji yra „nusidėjėlių užtartytoja“.

Buvo, reikia tikėti, kad ir dabar yra, kurie rūpinasi nusikaltėliais, kaipo žmonėmis ir stengiasi juos pataisyti. Čia ir noriu pakalbėti, nors trumpai apie šv. Pranciškų, jo sekėjus, jų santykius su nusikaltusiais žmonėmis.

Šv. Pranciškus gyveno neramiais laikais. Visur viešpatavo iškrypimas, netvarka. Nesusiklausymas tarp žmonių ardė ramybę, drumstė gerų žmonių gyvenimą. Šv. Pranciškų, jo galinga dvasia, kuria jis Aukščiausiam pasivedė, buvo priešinga tas supasaulėjusiai dvasiai. Jo meilingas veikimas, laiminant Dievui, padarė didžius stebūklus. Kas negera mainėsi, keitėsi geresniu.

Be to jis neužmiršo ir didžiausių nusikaltėlių, net žmogžudžių. Jo meiliai pasiaukojanti širdis mokėjo įleisti spindulius į baisias, kraugeringas širdis. Skaitome iš Jo gyvenimo aprašymo: moka ir nori juos pataisyti, ne pasmergdamas ar panieka, bet gerumu, meilės žodžiais. Pirma nusiunčia draugui

į jų landynę su dovanomis. Tai daro kelis kartus. Prašo, kad iki kitam sykiui nieko neužpultų apiplėšti. Ir tai jau padaręs, daug yra padaręs. Taip pamažu prie jų priėjęs prakalba į jų sąžinę, ir veda į gerą kelią. Sv. Pranciškus gerai tai suprato, ir mokėjo priemonės naudoti. Daug sielų pasisėkė

Mūsų keliauninkai Ryme, Sv. Petro aikštėje.

dšgelbėti iš pragaro nasrų. Daugelis nusikaltėlių atvirto prie gero, dėka Sv. Pranciškaus dvasiai. Negalima abejoti, kad tas Šventasis būdamas danguje dar daugiau neprisideda prie žustančių sielų gelbėjimo. Įstabi jo dvasia subiaurintas širdis veikia ir šiandien; galima tikėti, kad veiks ir toliau.

Mokėjo ir rodė jiems atgalios būdą. Savo meilumu paveikė į juos taip, kad iš piktadarių virto atgailojantys vienuoliai. Jeigu Tas Didis šventasis daug atkreipė dėmesio į žūstančių sielų gelbėjimą, juoba jo pasekėjams tai reikia vykinti. Vistiek ar tai tikri jo pasekėjai, gyvenantieji vienuolynuose, ar šiaip pasauli. Čia turiu omeny Trečiąją Įstatą, arba Trečiąjį, jie turėtų pakreipti savo veikimą į juos. Gal neprieinama dideli nusikaltėliai, tai bent neužmiršti nusidėjėlių, draugiškais perspėjimais, meilumu į juos paveikti. Vienu didesniu Trečiąjį darbų ir yra dvasinis pasaulio atnaujinimas, skleidžiant Tikrą Šventą meilę. Tuomet džiaugsis tais darbais Dievas, Bažnyčia ir tas. D. Šventasis, kurs tai darė, užtars juos, kurie juo seka.

S. Railaitis.

Lopšys ir karstas.

Gyvenime turime du ramybės stovius, bet kas nežino tarp jų dviejų svarbiausių. Vienas jų stovi ant pradžios žmogaus gyvenimo slenksčio, kitas ant pabaigos. Nors įvairūs, pilni priešingybių yra judvieji tikslai, bet ištikrųjų yra viens kitam giminingi.

Lopšelis iš lentų padarytas — taipgi ir karstas. Kadaise miške augo galingas medis, gaiviai ir plačiai skėtė jis savo šakas ir pavargusį keleivį traukė savo pavėsin. Pagaliau medis buvo sunaudotas. Jo liemuo supiaustytas ir dirbtuvėje parengtos lentos, iš kurių lopšelis ir karstas padaryta. Reiškia, kadaise lopšys ir karstas, kaip vienas medis, galingai ir tvirtai augo, kuriame linksmai giedojo paukšteliai. Abu pavasarį prisi dengdavo žaliais lapais, o rudenį juos numesdavo. Abu griuvo nuo kirvio ar audros.

Abiejuose žmogus ilsis. Abiejuose viešpatauja ramumas ir taika.

Kaip ramiai guli kūdikis lopšely. Joks vargas jo nekan kina. Skaisti ir nesudrumsta yra jo gyvenimo padangė. Argi kas kita pasireiškia karste? Jame žmogus taipgi ilsis; čia taipgi neslegia žmogaus jokia sunkenybė, joks šio pasaulio rūpestis. Nors dabar kitoks tas miegas negu lopšelyje, nes jis dabar yra geležinis, be sapnų, šaltas.

Į abu ne mes patys įžengiame, mus įkelia. Bejėgiai ir silpnai mes buvome kai ant motinos kelių gulėjome. Ji mus paėmė ir maloniai, švelniai paguldė į lopšelį. — Sustingę ir išbalę, pakirstomis jėgomis ir be gyvybės esame mes numirę. Mus paguldo į karstą, nes mes patys įžengti negalime.

Lopšys ir karstas — prie abiejų mes verkiame. Kas nežino džiaugsmo ašarų, kurios žiba tėvo ir motinos akyse, kai jie

į lopšėlį savo vaikučio žiūri? Kas vėl nematė skausmo ašarų, kurios blizga vaiko akyse, kai jis tėvus į karstą guldo? Tėvai guldo savo vaikus į lopšėlį, o tie tarsi sulig taisyklės, savo tėvus į karstą.

Prie lopšio ir karsto pasitikime.

Taip, pasitikėjimas viešpatauja širdyse, malonus pasitikėjimas šviečia mums, kai mes prie lopšelio savo mažyčio stovime. Su juo mes tikimės per gyvenimą eiti. Su juo mes manome tyrą laimės juostą šiame pasaulyje megzti ir tikrą džiaugsmą rasti. Mirtis šitą juostą perkerta, bet mes su pasitikėjimu viliamės, kad aukštybėse galėsime vėl ją megzti. Ir tas tikėjimas prie karsto yra mūsų suraminimas, paguoda ir vilties žvaigždėlė.

Prie lopšio ir karsto meldžiamės.

Dievoti norai, mintys ir jausmai iš tėvų širdžių kyla į dangų, kai jie prie ramaus lopšelio savo vaikučio stovi. Laimės ir pasisekimo meldžia jie iš Dievo savo mažučiu. Taipgi prie karsto meldžiamės. Mes meldžiame už mirusį... Prašome jam maloningo teismo, dangiškos ramybės ir amžinos laimės. Meldžiame sau išminties gyvenime ir mirties valandoj.

Lopšys ir karstas visados mus žmones meiliai priglaus. Dažnai stovi jie arti viens kito, dažnai vos vienas žingsnis teskiria. Bet arti, ar toli, juodu abu yra lopšiai, tik vienas lopšys į šį pasaulį — antras į amžinybę.

Iš vokiečių kalbos V. B.

Mėnesinėms rekolekcijoms apmąstymas.

Apie Dievo teisingumą.

Atiduoti kiekvienam tai, kas jam priguli, santykiuose tarp lygių žmonių pagerbti kitų teises, neprasikalsti nei prieš vieną, o jei tai yra įvykę, atlyginti skriaudą; jei turima kokią pareigą lygiai paskirstyti priedermes ir privalumus, atlyginti sulig nuopelnų ar nubausti sulig kaltybės: tokios tai yra teisingumo pareigos žmonių tarpe. Jei atsižvelgsime į V. Dievą, Jam nėra privalomos atskirų asmenų savitarpinės pareigos: Jisai neturi sau panašaus ar lygaus, jokia teisė negali būti Jam uždedama, kuri varžytų Jo veikimo laisvę ir uždėtų Jam užlaikytinas pareigas. Jisai pildo savo teisingumą tiktai kaip valdovas savo pavaldinių žvilgsniu; tikriaus sakant, — Jisai neturi pareigų savo pavaldinių žvilgsniu, nes kiekviena teisė tiktai iš Jo paeina ir Jisai turi galios ją pritaikinti. Visiškai neprigulmingas savo tvarinių žvilgsniu, laisvas juos sutverti ar ne, tvarkyti juos tinkamai sulig

savo nuožiūra. Jisai neturėjo jų žvilgsniu jokios pareigos, kadangi jie neturėjo net teisės prie buvimo. Jei kalbama apie Dievo teisingumą, tai daroma labiau iš atžvilgio į Jį patį, dėliai Jo apsisprendimo pradėti tvėrimo darbą, dėliai tų įstatų, kurie yra įdiegti tvariniams ir dėliai uždėtos jiems pareigos ištikimai sekti Jo užmanymus. Bet nesilaikyti pasiimtų pareigų, jas niekinti, būtų tai joms nusidėti, prieštarauti Jam ir būti neištikimam pačiam sau, kas nesutinka su V. Dievo esybe. Iš to seka, kad tvariniai turi teisę laukti iš V. Dievo, Jo pažadėjimų išpildymo, ir V. Dievui tam tikra teisingumo pareiga uždedama suteikti tvariniams tai, kas iš Jo pareina.

Kartą nusprendus pasaulio ir esybių nepabaigta įvairių išvaizda, kilnumu, veiksmingumu, kurios pasaulį apgyvendina, sustvėrimą, yra reikalas suteikti joms visa, ko jų prigimtis ir darbuotė reikalauja. To ir netrūksta visai: esybėms, neturinčioms gyvybės, suteikta esminės dalys, iš kurių jos susideda; augalams gyvybė ir tas, kas yra reikalinga jų išvystymui; gyvuliams jausmingumas ir judėjimas, žmonėms kūnas ir siela, pajautimai, protas, valia, veiksmingumas, atatinckamas jų prigimčiai ir jų paskyrimui. Angelai yra apturėję visai dvasinę esybę, atatinckamus gabumus ir viso savo veikimo galias.

Viršprigimtoji tvarka, regis, neuždėda V. Dievui pilnai tų pačių reikalavimų, kurie seka iš Jo prigimtės: tai priklauso visai nuo Jo malonaus palankumo, jie susideda iš dovanų, prie kurių prigimtis negali statyti savo teise paremtų reikalavimų. Bet visgi, V. Dievas, pašaukęs protinguosius tvarinius prie viršprigimto paskyrimo ir uždėjęs jiems pareigą to paskyrimo siekti, pažadėjo jiems suteikti galią įeiti į amžinųjų gerybių valdymą, jei jie tą nusipelnys. Tuo gi tarpu pagrasino bausmėmis tiems, kurie pasirodytų to neverti. Jo teisingumas Jį verčia teisti savo darbus teisingai, duoti tam atlyginimą, kuris tą nusipelno, pritaikinti bausmę tam, kuris to yra vertas. Ir dar daugiau, kadangi tikslas žmonėms paskirtas perviršyja jų prigimtąją galią, V. Dievas užsideda sau pareigą ateiti jiems pagalbėti, suteikti jiems reikalingus įrankius, atatinckamus tikslui. V. Dievas buvo tai padaręs Angelams, juos pakeldamas į malonės padėtį ir suteikdamas jiems reikalingos pagalbos dangaus nusipelnymui. Juo labiau Jis tai padarė žmonėms suteikdamas jiems visa, kas reikalinga, kiek tai nuo V. Dievo priklausė, reikalingas priemonės įgyti amžinajai laimei. V. Dievas yra teisingas savo dovanų paskyrimu, kadangi Jisai niekam neatsako, kas kam reikalinga; teisingas yra uždėtos žmonėms pareigose, kadangi Jisai turi teisę tas pareigas uždėti ir duoda žmonėms galią tas pareigas išpildyti. Nemažiau yra teisingas V. Dievas savo teismuose ir savo drausmėje. Jisai neteisias tikrai sulig išvaizda, bet žiūri tikrenybėms; niekas negali nuo Jo išbėgti; Jisai žino viską ir Jo nepalenkiamas teisingumas yra Jo ištarmės užtikrinimu. Mirties valandoje Jisai pareikalaus iš kiekvieno gyvenimo darbų apyskai-

tos, Jisai išduos savo amžinąjį sprendimą sulig griežčiausio teisingumo.

48

Dievas yra teisingas savo atlyginime. Tas, kuris bus ištikimas Jo įstatymui, kuris gyvens gerai ir kuris mirties valandoje bus atrastas malonės padėtyje ir grynas nuo visokios su-
tepties, apturės dangaus karalystę. Visi jo geri darbai tenai bus atlyginti ir visi lengvi dabarties laiko bandymai tenai turės nepa-
baigtą vertę amžinai garbei taip kad, sulig šv. Povilo, šio gy-
venimo kentėjimai negalės būti sulyginami su garbe, kuri už
juos yra skiriama. (Sulyg. Rom. 8). Ištikimas krikščionis galės
pilnai pasitikėti Dievo teisingumui ir sakyti su Apaštalų: „Aš
apturėsiu teisybės vainiką, kurį atiduos man anoje dienoje Vieš-
pats, teisingasis Teisėjas“ (II Tim. persk. 4).

Bet jei V. Dievas yra ištikimas ir prakilnus atlyginime, Ji-
sai yra griežtas bausmėje ir Jo teisingumas yra baisus, kuomet
yra taikomas visu savo griežtumu. Skaistykloje, pavyzdžiui, yra
sielos malonės padėtyje, bet tikrai suteptos lengvomis nuodėmė-
mis ar dar neatsilyginusios už dovanotąsias didžiasias nuodė-
mes, jos tenai kenčia nuožmų ištrėmimą baisiame ugnies ka-
lėjime! Atsimink pragarą, į kurį įmetė viena sunkioji nuodėmė
piktąsias dvasias ir į kurį pakliūva kasdieną didelis žmonių skai-
čius; atsimink pragarą, V. Dievo prakeikimą, amžiną visokios
laimės praradimą, neaprašomų kančių vietą, nusiminimo, keršto,
bausmės vietą: koki tai bausmė Dievo teisingumo uždėta! Ar
tas griežtumas yra pramanytas ir bausmė yra neteisinga? Ak, ne:
tokia yra V. Dievo užrūstinimo sunkios nuodėmės didybė, jog
sutvėrimas negali pilnai V. Dievui atlyginti jokių kentėjimu. Bau-
smė, griežta visu galimu saiku neišsigali pereiti nusidėjimo di-
dumo, todėl ir negali niekuomet pasibaigti.

*

„Tu esi teisingas Viešpatie, tavo teismai yra teisingi, visi
Tavo darbai yra sulig teisybės ir tobulos ištikimybės“ (Ps. 118).
Aš tai pripažįstu, aš tai išpažįstu... Tavo teisybė yra baisi ir
neapsakoma, kuomet teisi neatgailuojantį nusidėjėlį, bet Tavo at-
lyginimas yra neįvertinamos kainos, kuomet esti taikomas Tavo
ištikimiams tarnams. Tavo atlyginimas yra neklaidingas, jisai
yra šventas, kaip ir Tu patsai, jisai teisia sulig teisybės, niekuo-
met jisai nepasmerkia nekalto ir nepraleidžia pikto nenubausto.
Jisai apsvarsto smulkiausiai atsakomybes, nuopelnus ir prasikal-
timus ir kiekvienam atiduoda sulig jo darbų tikros vertybės!..

Aš negaliu susilaikyti to teisingumo nebijojęs, nedrebėjęs
prieš jį. Tiek kartų savo nuodėmėmis aš esu pasidaręs vertas
Dievo bausmės! Ak, nebausk manęs, Viešpatie, sulig Tavo tei-
sybės griežtumo, neteisk manęs sulig tavo įstatymų reikalavimų,
aš nepajėgsiu save nuteisinti Tavo akivaizdoje! Pasigailėk ma-
nės nelaimingojo, pasigailėk manęs silpnučio! Būk man malon-
ingas per V. Jėzaus Kristaus nuopelnus, per Jo kentėjimus ir
Jo mirties nepabaigtus nuopelnus, per gausius atlyginimus Tau
jo padarytus, per Švenčiausios Panelės ir visų šventųjų nuopel-

nus! Nuramink savo teisingumą ir nežiūrėk į mane su rūstybe, bet su pasigailėjimu!

Tavo teisingumas yra kantrus, tolimas nuo nubaudimo nusidėjėlio tuoj po jo nupuolimo, jisai palieka jam laiką gailėsiui ir atgailai; jisai nepastoja kelią net Dievo užrūstinimų atnaujinimui ir nusidėjimų padauginimui. Tavo teisingumas parodys savo griežtumą tiktai po mirties, kuomet nepataisomas atkaklumas įpainingos žmogų į amžiną neatgailojimą.

Ar gi iš tos priežasties, kad aš pasidarau nevertu, kad aš išnaudoju Dievo gailestingumą blogo darymui, aš juo gilin brendu į nuodėmės? Tegul toli esti nuo manęs panaši mintis, mano Dieve, ir tegul Tavo gailestingumas juoba apsaugoja mane nuo nuodėmės. Jei mano meilės į Tave ir mano dėkingumo, kurį aš privalau turėti už Tavo gerumą ir Tavo geradarybes, nepakanka suturėjimui manęs nuo užrūstinimo Tavo, tai bent Tavo teisingumo atjautimas, Tavo bausmių baimė ir Tavo atlyginimų viltis tesulaiko mane nuo pikto ir teikvėpia man ištikimybę mano pareigoms!..

Ir aš taipogi, ir aš ^{*}privalau būti ^{*}teisingas. Pirmučiausiai į Tave, Viešpatie, aš turiu savo pareigas. Kaip Sutvėrėjui, kaip Aukščiausiam Viešpačiui, kaip Dievui aš privalau Tau teikti pagarbą ir nuolankumą, dėkingumą ir meilę, pasidavimą ir paklusnumą Tavo įstatymams, pagaliau visus tuos veiksmus, kuriuos uždeda man tikyba!

Aš privalau būti teisingas iš atžvilgio į sau panašius žmones; jie turi tokias pat teises, kaip ir aš. Aš laikaus savo teisių, aš noriu, kad jos ir kitų būtų pagerbtos. Gali būti, kad aš to ir per griežtai reikalauju. Delko gi aš neturėčiau pagerbti ir kitų teisių ir neatiduoti kiekvienam, kas kam priguli? Jei kartais kiti prasikalsta prieš mane, teisingumas man leidžia reikalauti iš jų atlyginimo; bet jisai nesuteikia man teisės daryti kerštą, užlaikyti savyje neapykantą, rūstybę.

Mano Dieve! Duok man malonę sekti Tavo teisingumą, jisai išmokins mane kantrybės skriaudose, glaudumo mano išreikalavimuose; jisai išmokins mane su kiekvienu apsieiti tokiu atsižvelgimu, kokio jisai nusipelno; jisai įkvėps man ištikimybę visoms mano pareigoms.

Sulig T. Donacijono.

Apaštalavimo mintys.

Jei myli Jėzų, tavo Viešpatį ir Mokytoją, rūpinkis, kad jisai būtų labiau pažintas ir labiau mylimas. Kiek yra sielų aplink tave, kurios laukia tik ženklo iš Tavo pusės, kad palikti su V. Jėzumi.

Tu šaukies žvaigždžių ir jos ateina.

Taipogi ir šventieji ir šventumo dvasioje mirštantieji žmonės yra žvaigždės, žvaigždės Bažnyčios danguje.

V. Dievas juos pašaukė iš nieko, kaip pašaukė iš nieko į buitį žvaigždes.

Kuo buvo šventieji pirma negu jie pamatė malonės šviesą ir pasaulio šviesą? Taip mažu dalyku kaip ir mes, kol dar nebuvome gimę.

Iš nieko išėję, yra jie virš viso saiko dideli ir gražūs tapę. Dievo meilės ir malonės stebuklas yra šventieji.

Jų sieloje guli šventas garsas, malonus atbalsis to balso, kuris pašaukė juos į buvimą ir į gausių malonių karalystę.

Jie buvo visados palinkę sekti Dievo šaukimą. Tu šaukies žvaigždžių ir jos ateina

Jos ateina iš gyvenimo tamsybės ir nakties, iš kentėjimo ir kovos.

Žvaigždės šviečia tiktai temstančiame danguje, bet šviečia jos tenai prakilnioje gražybėje.

Kad taptų kas šventu, aišku, tas turi kęsti badą, šaltį ir paniekinimą.

Dievas patsai nupiešia juodą pamatą jų gyvenimui, kad jie galėtų paskiau šviesti, spindėti iš tolo žemės danguje.

Žvaigždės skelbia Dievo garbingumą; šventieji tai daro taipogi. Abeji žiba nuošalioje aukštumoje, aukščiau už garsaus pasaulio darbų ir siekimų; jie žiba ir žibėdami sudega Sutvėrėjo pagarbinimui. Bet jie pasilieka pasaulio žvaigždėmis, žmonių akims regimomis. Jie paguodžia, nurodo kelią ir sužadina amžinosios Tėvynės troškimą. Šventieji buvo ir yra didieji palinksmintojai, pasaulio vadai ir didvyriai. Kuomet jie ateina ir kalba ir padeda, tuokart iš žmonių akių krinta ašaros, kaip naktyje rasa iš gėlių.

Jų kalba yra tarsi kalba iš dangaus: aiški, paprasta ir graži.

Tarsi žvaigždės yra jų žodžiai.

Ateikite, ateikite jūs, mieli šventieji! Paimkite mus už rankos.

Kelias yra taip žiaurus, tikslas taip tolimas, kojos taip silpnos.

Veskite mus savo žodžiu, savo tylėjimu, savo meile.

Palydėkite mus į ramybę, kurios pasaulis negali duoti, į amžinąją ramybę, į poilsį Dievuje.

Mes sveikiname jus iš žmonijos pakalnės.

Broliai, seserys, neužmirškite mūsų!

T. Vendelinas Meyer'is O. F.M.

Vadovaujamos kiniečių vyskupų mintys. Labai įdomu, kokiomis mintimis galvinami yra pirmieji šeši katalikų vyskupai, kurie iš Kinų tautos tapo išrinkti į vyskopus ir pašvęsti praėjusį rudenį Romoje. J. E. Čao (iš pasaulinių kunigų): Pasiuokosiu iki paskutiniam dvasios kvėptelėjimui. J. E. Suanas (Lazaristas): seksiu savo tėvų pėdomis; J. E. Čengas (Pranciškonas): ramybę ir gerovę (pax et bonum); J. E. Čenas (Pranciškonas): viską visiems (omnibus omnia); J. E. Hou (Lazaristas): kas kaip Dievas? J. E. Tsu (Jėzuitas): Teateinie Tavo karalystę.

Žvilgsnis į sutvėrimus — kelias į Dievą.

(Iš vokiečių kalbos vertė A. J.).

Šventieji turėdavo saldų įprotį — visa, ką jie matydavo, girdėdavo ar pergyvendavo, suvartoti tam, kad pakėlus savo dvasią į Dievą.

Šventas Fulgencijus dalyvaudamas gotų kunigaikščio Fridriko iškilmingame Ryman įžengime, taip buvo tuo reginiu sujaudintas, kad sušuko: „Jei jau žemiškas Rymas atrodo taip gražus ir puikus, tai kaip graži turi būti dangiškoji Jeruzalė!“ Sv. Bazilijus sakydavo: „Rožė yra graži gėlė, bet man ją besigerint, daros liūdna, nes ji man primena nuodėmę, dėl kurios pasaulis turi dyglius gaminti“. Sv. Pranciškus Asizietis, pamatęs sykį avelę vienui vieną tarp ožkų, tarė savo bendrakeleiviams: „Žiūrėkite, kaip ši avelė yra tyli ir nuolaidi; taip nuolaidus buvo Jėzus tarp rašto mokytojų ir pariziejų. Sv. Teresės pažvelgimas į laukus, į vandenį, į gėles paragindavo pakelti širdį Dievop. Visuose tuose daiktuose ji matydavo Dievo gerumą, jos širdis kildavo į Jį, garbindavo Jį, už Jo gėrybes ji Dievą meldavo atleisti jai jos nedėkingumą. Sv. Pranciškus Selezietis pažvelgęs sykį į medį tarė: „O, kad ir mes ne tik būtumėm pilni žiedų, bet ir vaisių“.

Kas nori išmokti tuo gražiu lavinimusi ir gyventi Dievo akivaizdoje, privalo nuolat kilti nuo regimųjų daiktų prie Neregimojo Tvėrėjo. Taigi visa, su kuo mes susitiksime, turi mums nuolat priminti Dievą. Dar vienas būdas atsiminti, kad mes esam Dievo akivaizdoje, yra šis: kad mes matytumėm Dievą sutvėrimuose, kurie turi jo esimą ir paskyrimą, kad mums tarnautų. Dievas yra vandeny, kuris mus girdo, ugny, kuri mus šildo, saulėj mums šviečia, valgy, kurs mus maitina, rūbe, kurs mus dengia. Žodžiu, visuose daiktuose, kuriuos yra mūsų naudai sutvėręs. Taigi žiūrėdami į gražų kokį daiktą, pav., į puikų sodą, ar dailią gėlę, turime atminti, kad tie sutvėrimai, tai tik silpnas begalinis Dievo grožybės atspindys. Kalbėdamies su šv. ir mokytu vyru, privalome atsiminti, jog jo išmintis — tai tik mažytė Dievo šventybės ir išminties dalelė, kuri jam suteikta. Girdėdami švelnią muziką, jausdami malonų kvapą, stiprindamies valgiu ar gėralu, turime neužmiršti, jog visa tai yra Dievo dovanos, suteiktos Jo mums tam, kad tais esamais daiktais sužadintumėm savy nenykstančių dangiškų daiktų troškimą. Taigi stenkimės priprasti visuose daiktuose Dievą matyti, žadinkime savy dėkingumo ir meilės jausmus už tai, kad Dievas nuo amžių yra tai apmąstęs ir tiek stebuklų savo visagalybe parodęs, kad mus paskatintų Jį mylėti¹⁾. Kas šv. Alfonso nurodytu keliu eis, ne tik nebus nuo Dievo atitrauktas, bet juoba bus Dievop patrauktas ir prie naujos Dievo meilės paskatintas. V. Balzarytė.

¹⁾ Šv. Alfonsas. Dievo sužieduotinė. II, 3 skyrius.

„Ubagai“.

Sidlavoje, kaip daugelis žinotė, 8 rugsėjo yra didžiausi atlaidai Šv. P. Marijos užgimimo. Čia suplaukia daugybė maldininkų iš įvairių vietų. Plaukia čionai ne tiktai artimesnės apylinkės žmonės, bet ir iš tolimesnių kraštų. Keliauja jie, be abejo, Dievo malonių pasisemti, pagydyti savo sergančias sielas ir kūnus prie stebuklingosios Marijos.

Ir aš turėjau laimės ten nukeliauti, (kad paaukoti Marijai savo jautną širdį, kad iš Jos sopulingos širdies pasisemti sau dvasiškos stiprybės, jėgų, plaukiant audringo gyvenimo jūra).

Gera, linksma, malonu prie Marijos būti. Bažnyčia išpuošta vainikais, gėlėmis. Žvakių daugybė žiba prie altoriaus. Kristus atvirame altoriaus Sakramente traukia, gaivina žmonių širdis, jas laimina, atleidžia žmonėms nuodėmes. Žmonių minių minios grūdžias prie gailestingojo Jėzaus, glaudžias prie skausmingos Marijos širdies. Klausyklos apstotos nesuskaitomos daugybės žmonių. Matyt, jie nori savo sielų purvus nuplauti stebuklingajame atgailos šaltinyje (išpažintyje). Nori savo sielos žaizdas parodyti gerajam Gydytojui-Kristui kunigo asmenyje. Nori jam pasakyti visą savo sielos vargėlį, tragizmą (skausmą).

Jie braukia nuo suvargusių veidų atgailos ašaras. O koks gilus tikėjimas į Dieviškąsias Paslaptis spindi jų veiduose! Rodos, niekas negalėtų jų atitraukti nuo tikėjimo, nuo Kristaus Bažnyčios: nei didžiausia kančia, nei mirtis. Stebėjau ir džiaugiaus, kad taip daug yra gilaus tikėjimo žmonių ir gerų, tikrų katalikų.

Vienas tik apgailėtinas dalykas man liko atminty. Tuo reikėtų ne vienam susirūpinti. Šalia kitų žmonių teko matyti didelę daugybę elgetų (ubagų), kurie irgi suplaukė iš įvairių vietų į tuos didžiuosius atlaidus. Simtai jų sėdėjo ant šventoriaus ir ištisomis eilėmis gatvėse. Čia matyti visokių vargšų: vienas be rankos, kitas be kojos, trečias žaizduotas ir t. p. Šaukia jie, gieda jie visokiais balsais, kaip kas moka. Vieni gieda šventas giesmes, kiti sudaro savotiškas giesmes, melodijas (gaidas), o dar kiti dejuoja, vaitoja. Šit, vienas invalidas (kareivis) ranką ištiesęs, šaukia per ištisą dieną: „Pasigailėkite manęs vargšo, sužeisto invalido“. Tie žodžiai jam yra ir poteriai, ir giesmės ir kitos maldos. Visi jie nuskurdę, nuplyšę, suvargę atrodo. Išviršiniai pasižiūrėjus į tas elgetas, darosi gaila, kaip po vargšų elgetų. Bet dar liūdniau, skaudžiau įsižiūrėjus į jų veidus, į jų elgesį, įsigilinus į jų dvasią.

Jų veiduose nematyti dievotumo, nematyti pamylėjimo neturto, ubagystės. Negalima jiems pritaikinti anų Kristaus žodžių: „Palaiminti ubagai dvasioje“.

Jų veiduose matyti nepasitenkinimo, keršto, neapykantos, pavydo. Barasi savo tarpe, pykstasi, net mušasi vienas su kitu. Kiekvienas nori geresnę vietą užimti, akštėje atsistėti, kur daugiau duoda, kur žmonės mato. Žodžiu, matyti, didžiausias rū-

pestis jų yra, kad tik daugiau išmaldos gauti. O ubagišką dvasią susidaryti jiems mažai rūpi. Reikia paklausti, kažin, ar daug kas iš jų į bažnyčią užėjo ar daug išpažinties buvo? Spėjama, kad labai mažai iš jų tai atliko.

Žmonės juos šelpia, duoda išmaldas, daro gailestingus darbus. Duodami išmaldas ubagams, juos palaiko. Jeigu neduotų, vadinamieji ubagai turėtų išnykti. Bet ir negali neduoti, negali nešelpiti neturinčių. Nes ir pats Kristus liepia vargšams padėti sakydamas: „Ką padarėte vienam iš tų mažųjų mano brolių, man padarėte“. Tik svarbu yra atskirti tikrą vargšą nuo apsimetusio, ligonį nuo sveiko, išalkusį nuo sotaus.

Taigi, svarbu yra šelpiti ir palaikyti tik tikruosius ubagus. O atskirti tikrą ubagą nuo netikro būtų galima lengvu būdu, jeigu tikėtai kas nors darytų tam pastangų.

Visus ubagus yra galima padalinti į tris grupes arba rūšis. Prie pirmosios rūšies galima priskirti tuos, kurie gali darbą dirbti ir iš jo pragyventi. Antrosios rūšies ubagai yra tie, kurie turi šio tokio turto, pav., žemės, gyvulių ar ko kito. Trečios rūšies ubagai bus tie, kurie neturi nei jokio turto, nei sveikatos ir tikrai negali be kitų pašalpos pragyventi. Pirmos ir antros rūšies ubagus reikia išskirti iš ubagų eilių ir jų nešelpiti. Lieka tik pasirūpinti trečiosios rūšies ubagais, kurie yra tikri vargšai. Bet tokių rastų nelabai daug. Juos galėtų patalpinti į tam tikrus vargšų namus.

Vargšus vyrus galėtų patalpinti į senelių prieglaudą, vargšes moteris—į moterų prieglaudą, vaikus—į vaikų prieglaudą ir čia su jais galėtų rūpintis, kaip su tikrais Evangelijos mažutėliais. Tada nereikėtų apsimetusius ubagų šelpiti.

Tiesa, tokiam ubagų sutvarkymui reikėtų tam tikrų pastangų daryti, reikėtų tam tikrų žmonių. Tą darbą geriausiai galėtų atlikti tokie žmonės, kurie turi valdžios ir teisės toje srityje, t. y., dvasiškoji ir pasaulinė valdžia. Paveisti tą darbą vienai pasaulinei valdžiai būtų negera, nes ji daugiau vadovaujasi jėga, griežtumu, smarkumu. Čia reikia ir tokių žmonių, kurie turėtų gailestingumo, meilės, kurie mokėtų giliau pažvelgti į žmogaus širdį. Tą sugebėtų atlikti tikėtai dvasios žmonės—kunigai. Kiekvienas kunigas pažįsta arba bent žino savo parapijos žmones. Jis galėtų gerai sužinoti ir tikrus ubagus. Pasaulinė valdžia irgi turi prie to darbo prisidėti. Jie turi parūpinti ubagams prieglaudą ir maisto.

Taigi, dvasiškai su pasauline valdžia susitarę, tegu imasi to darbo.

Tretininkai, kaipo gailestingų darbų vykintieji, iškelkite tą sumanymą savo susirinkimuose, prašykite ir išneškite nutarimus, kad tas būtų įvykinta.

Tada apvalysite mūsų kraštą nuo apsimetusius ubagų.

L-tė.

Katalikų Veikimo Centro Biuletenis.

Roma.

Vyriausioji tikėjimui platinti draugijos taryba nesenai buvo susirinkusi Romoje pasitarti. Per 1926 m. draugija turėjo 43 $\frac{1}{2}$ milijono lyrų pajamų. Kardinolas van Rossum savo prakalboje pabrėžė kinų vyskupų pašventimo reikšmę ir sakė, kad panašiai ruošiamasi padaryti ir Japonijoje. Vienas svarbiausių ateities uždavinių esąs aukštesniųjų katalikų mokyklų išvystymas misijų šalyse. Šiam tikslui pasiekti esą reikalinga dar geriau perorganizuoti Tikėjimui Platinti Sąjunga.

Pasaulinė katalikų universitetų Sąjunga. Jau trys metai, kaip yra susidariusi Katalikų Universitetų Federacija. Jos kūrėjas yra Milano Šv. Jėzaus Širdies universiteto rektorius P. Gemdli ir Nymvegeno katalikų universiteto rektorius Msgr. Šijnen. Sąjungos tikslas teikti atskirų universitetų pajėgas katalikiškajai minčiai ginti, tarpusavė parama beuoklėjant jaunuomenę. Penkių šimtų metų nuo Lillio universiteto įkūrimo sukaktuvių proga į Lillį suvažiavo veik visų pasaulio katalikų universitetų rektoriai ir atstovai. Prie Katalikų Universitetų Sąjungos priklauso šie universitetai: Liuvono katalikų universitetas (Belgija), Quebec'o Laval universitetas (Kanada), Montreal katal. universitetas (Kanada), Santiago katal. univ. (Čili), Šanchajaus Aušros univers. (Kinija), Paryžiaus katalikų institutas, Lillio katalikų fakultetas (Prancūzija), Lyono katalikų fakultetas, Tokijo katal. univ. (Japonija), Manilos šv. Tomo univ. (Filipinai), Nymvegeno kat. univ. (Olandija), Liublino universitetas Lenkijoje, Beyruto šv. Juozapo univers. (Sirija), Bilboa aukštesnioji studijų kolegija (Ispanija), San Lorenzo d'Eskorial aukštesnioji Marijos Christina mokslo kolegija (Ispanija), Vašingtono kat. univ., Friburgo kat. univ. (Šveicarija), Romos šv. Grigaliaus univ., Indijanos kat. moterų universitetas (Amerika) Milano Šv. Jėzaus Širdies universitetas.

Prancūzija.

Prancūzų ūkininkai remia savo vyskupijų seminarijas. Visos Prancūzijos katalikiškosios ūkininkijos sąjungos ruošė Paryžiuje „Žemės ūkio savaitę“ įvairiems savo reikalų klausimams apsvarstyti. Tarp kita ūkininkų sąjunga, pavyzdžiui, suruošė didelę gyvenimo reikmenų rinkliavą; Seindet-vise ūkininkai praėjusiais metais be žymių piniginių aukų surinko dar 40.000 kg. maisto; vaistininkai, vaistų sandėlius turintieji, pramonininkai ir t. t. kitų reikalingų pragyvenimui daiktų. Seine'os departamente į keletą mėnesių surinkta seminarijoms virš 60.000 kg. javų.

Iš Austrijos katalikų gyvenimo. „Tautos Sąjungos Rūmai“, kurie buvo prieš keletą metų katalikų Liaudies Sąjungos įkurti, nesenai pirkė pačiame Vienos miesto centre

trejus, vienas greta kito esančius, namus, kurie su jiemis priklausomais sodais ir sklypais, užima 5000 kvadratinų metrų (pusę hektaro). Šiame sklype bus statomi centraliniai visų katalikų organizacijų sąjungos rūmai. Tenai tilps visų didesniųjų sąjungų sekretorijatai, bus paskaitų salės, vietos kursams ir didelė susirinkimų salė. — Neseniai įvykusio Vienos vyskupijos katalikų suvažiavimo laiku buvo rekolekcijų susirinkimas, kuriame katedros pamokslininkas Engelhardt skaitė referatą apie rekolekcijų platinimąsi Austrijoje. Praėjusiais metais rekolekcijose dalyvavo 12.000 asmenų, kurių 5577 pasauliečiai. Taip pat per Vienos katalikų suvažiavimą įsteigta vokiečių katalikų moterų, baigusių aukštuosius mokslus, sąjunga. Svarbiausia sąjungos užduotis atstovauti katalikų pasaulėžiūrą akademinio išsilavinimo moterų tarpe ir visų pirma žadinti ir gilinti supratimą tų ypatingų pareigų, kurias katalikų akademikės turi prieš tautą.

Iš Ispanijos katalikų veikimo. Valencijos vyskupas išleido raštą prieš šių dienų moterų madas, kuriame pastarąsias vadina „skandalingiausiais ir labiausiai svarstytais mūsų laikų reiškiniiais“. Vyrai, kurie šias madas su patikimu priima, esą kraunasi ant savęs sunkią kaltę.

Statistinės žinios apie dabartinę pravoslavų Bažnyčios būklę. Stačiatikių pasaulyje priskaitoma viso 110 milijonų. Šie taip skirstosi: Rumunija 12.000.000, Graikija 7.500.000, Austrija 6.250.000, Bulgarija 3.500.000, Georgija 1.500.000, Arabija 400.000, Albanija 250.000, Rusija 80.000.000, — Čekoslovakijoje stačiatikija paskutiniaisiais metais gerokai pažengė pirmyn, kas priklauso nuo tenykščio panslavistinio judėjimo.

Eucharistinis judėjimas prancūzų studentijoje vis labiau plečiasi. Visokios rūšies aukštųjų mokyklų įvairios studentų organizacijos susibūrė veikti tuo tikslu, kad kuo daugiausia studentų jaunuomenės eitų prie šv. Sakramentų, bent Velykų Komunijos. Perėjusiais metais daugiau 10.000 studentų, 20 įvairių Paryžiaus universitetų bei kolegijų, dalyvavo Velykų apeigose. 150 vietų provincijoje įkurta eucharistinės minties propagandos centrai. Savo tikslo jie siekia tokiu būdu: atatinkamos vietos sąjunga išsiuntinėja lakštus, prašydama, kad juos gavusieji pasirašydami pasižadėtų eiti prie šv. Sakramentų. 1924 m. tokių parašų buvo 4000, 1925 m. 5566, 1926—7489.

Meksika.

Kadangi katalikų vyskupai arba kalėjiman uždaryti arba ištremti, o katalikų kunigams neleidžiama eiti savo pašaukimo pareigų (jeigu jie nėra ištremti), tai katalikai, vyskupams pritariant, įvedė pasauliečių laikomas pamaldas. Tikintieji susirenka į privačius butus, ten skaitomos Bažnyčios maldos ir šv. Raštas. Šių pasauliečių pamaldomis žmonėse išlaikomas gyvas tikėjimas ir užkertamas kelias protestantams, norintiems varyti savo propagandą; nes juk protestantai nieko kita ir neturi, kaip vien pa-

sauliečių laikomas pamaldas. Todel protestantų propaganda visišškai neranda pritarimo.

Katalikų susivienijimas taikai įgyvendinti. „L'Osservatore Romano“ 107 n-ry paduoda iš Vašingtono žinutę, kad katalikų komitetas tarptautinei taikai palaikyti, 1926 m. Suvienytų Valstybių Katalikų Unijos įsteigtai, yra persitvarkęs ir sudaręs „Taikos Draugiją“.

Šitos draugijos tikslas yra: studijuoti, platinti ir pritaikinti naturalės teisės ir krikščioniškosios meilės dėsnius šių laikų tarptautiniuose klausimuose, peržiūrėti teisinius bei moralius nuostatus, kurie tarptautiniame santykiavime gali būti kieno nors patiekiami, arba privalomai taikomi; sekti tuos įvykius, kurie gali padėti taikai vykdyti; daryti konferencijas, paskaitas, steigti mokslo klūbus, geriau painformuoti katalikus apie tarptautinius klausimus ir Bažnyčios mokslą šiais klausimais, taipgi informuoti nekatalikiškąją visuomenę; platinti mokslo žinias apie svarbesnius tarptautinius klausimus; rūpintis nuolatinėje katalikų spaudoje dėti kitų šalių katalikų parašytus šiais klausimais straipsnius; remti, bendradarbiaujant su panašiomis kitų katalikų šalių draugijomis, visokią iniciatyvą, kreipiamą, taikai ir visuotinam pasauliui gerbūviui palaikyti.

Aukščiausiu šitos organizacijos tikslu yra kelti, sulig Bažnyčios dvasios, Kristaus taiką Kristaus Karalijoje.

Sūdo giesmė.

Paklauskite prašom mūsų,
Kaip dangus verkia ant jūsų.
Saulė, mėnuo su žvaigždėmis,
Rauda mūsų gailėdamas.

Jog kasdien į griekus brenkam
Piktą gyvenimą vedam
Sutvertoji rūstindami,
Viečnasties neatmindami.

Jėzau Kristau, mūsų pone,
Kokią sviets antrauks koronę.
Jog negirdėt nieko gero,
Kožnas vienas piktai daro.

Meilė ir gėda atstojo,
Piktybės visus pristojė.
Nečistatos, apgavimai
Ir kitų pasileidimai.

Niekin vaikai gimdytojus,
Mynio taip mokytojus.
Brolis ant brolio, kaip kotas
Neatbo, kad bus korotas.

57
Tarp jaunu pasileidimai,
Špetnus į griekus bridimai,
Prapuola gėda ir cnata,
Už niekus yra čistata.

Jau nė Dievo prisakymų,
Neklauso nė mokinyimų:
Žodžius Dievo niekindami,
Garbės svieto ieškodami.

Kad būt' puikiai ir bagotai,
Kad galėtų atieškoti.
Seni, jauni, didi, maži
Žodžiu gali pasibažyt.

Nesbažni užvydėtojai,
Visų griekų pildytojai.
Be meilės ir be uvogos,
Ant pikto pilni atvogos.

Ne tiek eina į bažnyčią,
Kiek į šetono koplyčią,
Ne tiek yr' ant Dievo garbės,
Kiek karčiamoj girti baldos.

Kožno stono žmonės svieto
Skiriasi į amžiną vietą,
Bet ant to neuvožoja
Kasdien Jėzų kryžiavoja.

Puikybė kožną dabina,
Lokomstva skarbus daugina.
Vis raškažiai nečistatos,
Kad mynio po kojų cnatas.

Girtybė, tai suėjimai,
Rūstybė apsigavimai.
Užvydėjims kožno vieno,
Troškin, kankin jau šiandieną.

Per tuos piktus darbus mūsų,
Mažinas loskos Jėzuso.
Pekla, mums per tingėjimą,
Ant jo švento tarnavimo.

Kaip tat bus mums geras Dievas,
Kurs mus sutvėrė, kaip tėvas,
Jog mes kasdien rūstindami,
Sūdną dieną artindami.

Ak, kaip strošnu yr' mislyti,
O kas gali apsakyti,

Jog bus strošni diena ana,
Del griešninko kažno vieno.

Pirmiau užduos žmonėms zlastį,
Neduos iš dangaus živnastį,
Žemėj, medžiuos ir laukuose,
Mažai tebus ir daržuose.

Užstos vainos, sumišimai,
Vietoms žemės drebėjimai,
Lakios paukščiai negirdėti
Ir niekados neregėti.

Vandenys pavirs į kraują,
Visus tat perims baimė.
Žvėrys iš girių bėgdami,
Bėgs prie žmonių vaitodami.

Marai, badai, sumišimai,
Rožnus žmonių kankinimai.
Sūdną dieną ateinančią,
Rodys netoli esančią.

Potam Antakristus užgims,
Kursai save Dievu vadins,
Daugel sūdų darydamas,
Krikščionis persekiodamas.

Pirmiau panistę pagundins,
Dešimtį karalių suardys.
Patrauks prie eretikų,
Trečią dalį katalikų.

Girioj marai visus atras,
Gelžies pečių savim vešis,
Kas nenorės jam tikėti,
Tas turės pečių kentėti.

Tad Dievas susimylėdams
Leis du pranašų siųsdams:
Anoką ir Elijošių
Mokyt žmones nuliūdusius.

Idant Dievą pagarbintų,
Antakristą niekintų.
Dievas geras yr' danguj,
O tu esi gyvas pekloj.

Antakristus užsirūstins,
Šventus pranašus numūčys,
Gulės be palaidojimo,
Iki Dievo pašaukimo.

O po jų prisikėlimo
Ir į dangų įėjimo,
Norės žengti Antakristus
Į dangų kaip Jėzus Kristus.

Kad ant oro bus iškeltas,
Nuo velnių aukštyr pakeltas,
Šventas Mykolas perkūnais nutrenks
Ir į peklos dugną nužengs.

Tad užeis vėjai ir šturmai,
Baisūs perkūno griovimai.
Žemė visas šalis apims,
Baimė strošni svietą suims.

Saulė, mėnuo, žvaigždės visos
Nustos tikrai savo šviesos.
Ant žemės puldinėdamos,
Savo vietas apleisdamos.

Dangaus macės pasijudins,
Aukšti kalnai susijudins.
Akmenys, uolos skaldysis,
Medžiai giriose lankstysis.

Potam ugnies liepsna rasis,
Kur per amžius neužgesis
Degins visą sutvėrimą
Ir mažiausį krutėjimą.

Tad dangų Dievas būdamas,
Aniolus šventus siųsdamas.
Lieps trūbomis sutrūbyti,
Numirėlius pabudinti.

Kelsis tada iš peleno
Kūnai senų, taip jaunų.
Kožnas trisdešimt metų,
Turės sau tenai paskirtų.

Nors būt aklas, raišas buvęs,
Sudegęs arba supuvęs,
Kožnas tenai cėlas būsim,
Kad ant sūdo atsistosis.

Kaip žvaigždės žibės šventieji,
Kaip ožiai smirdės piktieji.
Kožnas vienas tenai pasižįs,
Vienas kito darbus matys.

Tad bus dangus adarytas,
Strošnus kryžius parodytas.

Potam išeis Jėzus Jonas,
Sūdyt viso svieto žmones.
Ant pakalnės Juzapato,
Kur užbaigė živatą.

Ir aniois ant tos adynos,
Mūkos Jėzaus nočynos,
Atneš griešniems parodyti
Idant būtų užgėdinti.

Jėzus nerodys malonės
Ir Marija užmirš žmones,
Ir šventi ant tos adynos,
Griešniems nebrodys pričynos.

Pribus iš peklos velnystės,
Iš dangaus šventų draugystės
Ant ano sūdo štrošniausio,
Dievo visų galingiausio.

Ką tada darys piktieji,
Jog drebės visi šventieji.
Statys po kairės piktuosius,
Po dešinės išrinktuosius.

Išduos dekretą teisingą,
Bet ne kožnam maloningą,
Nes leis į dangų šventuosius.
O stums į peklą piktuosius.

Vyrs nuo pačios bus atskirtas,
Tėvs nuo sūnas attolintas.
Vienas eis ant išganymo,
O antras ant pražuvimo.

Pekloj raudos piktieji,
O danguj džiaugsis gerieji.
Ak, ant amžių amžinųjų,
Ant amžių nebaigtųjų!..

ŽINIOS IŠ KONGREGACIJŲ.

Didieji Sileliai. (Gross-Borek). Rosenbergo apskr. (Vokietijoje). Nors Did. Sileliai gana toli nuo Lietuvos (imant tiesią liniją bus apie 700 kilomtr, bet „Varpelio“ skaitytojams bus įdomu žinoti, nes čia randasi Lietuvos pranciškonų novicijatas. Čia mokosi šv. Pranciškaus dvasios naujai pastojusieji į pranciškonus Tėvai-kunigai ir Broliai-klierikai. Pabaigę novicijato metus vėl grįžta Lietuvon ir skleidžia šv. Pranciškaus dvasią savo brolių lietuvių tarpe ypatingai tarp Tretininkų. Čia gavo išauklėjimą beveik visi dabartiniai Lietuvos pranciškonai, o dabar kaskart daugiau čia naujų atvažiuoja.

Pereitais metais balandžio mėnesį padarė profesiją Tėvas Kazimieras. Dabar jis gyvena Kretingoj ir yra paskirtas vienuolyno Gvardijono pavaduotoju. Jis atgaivino snūduriuojančias Kretingos organizacijas ir visoį Kretingos apylinkėj yra žinomas, kaip uolus abstinencijos platintojas. Šiais metais balandžio 12 dieną padarė profesiją Tėvas Rokas. Sugrįžęs jau aplankė keleta parapijų ir Tretininkų Kongregacijų. Ir daugiau jis, be abejo, aplankys, jei tik patys tretininkai to panorės. Rugsėjo mėn. šių metų baigs novicijatą Tėvas Ipolitas. Jis labai myli tretininkus; tretininkai jį irgi pamils, kurie tik turės progos jo pamokymų ir patarimų pasiklausyti. Ypatingos Dievo palaimos ir naujų pašaukimų susilaukė ir pranciškonai šiais jubiliejaus metais 30 dieną gegužės mėn. buvo iškilmės, apvilkinimo šv. Pranciškaus rūbu Tėvo Martinijano. 28 dieną birželio mėn. vėl nauja gėlė pražydo pranciškonų daržely, vėl naujos lietuviškos iškilmės Did. Sileliuose. (Kad gerb. skaitytojai turėtų šioį tokį tų iškilmių supratimą bent keliais žodžiais mėginsiu nušviesti). Tai buvo Tėvo Petro įvilktuvės (kartu Brolio Lauryno profesija). Tur būt, norėdamas padidinti iškilmių svarbą ir džiaugsmą atvyko į jas A. G. Tėvas Pranciškus—Provincijos Kustodas (Provincijolo vietininkas). Jis iškilmingose šv. mišiose atliko įvilktuvių apeigas, atsistuojęs Tėvui Eduardui, dijakonui—Tėvui Ipolitui, subdiakonui Br. Gregoriui. Bažnyčia papuošta gėlėmis ir vainikais. Giedodį Did. Silelių bažnytinis choras, vadovaujant

T. Ignacui. Nors buvo darbo diena, bet žmonių prisirinko beveik pilna bažnyčia. A. G. T. Kustodas pasakė įvilktuvėms (ir profesijai) pritaikintą gražų pamokslą, nupiešdamas, kokią laimę ir džiaugsmą randa žmogus, sekdamas šv. Pranciškų—stodamas vienuolynan. Nepaprastai gražus ir išpūdingas jausmas pripildė kiekvieno dalyvio širdį, matant, kaip didelis pranciškonų būrys apsupo savo naują kandidatą, kad padaryti jį nauju žmogum—pranciškonu. A. G. Tėvas Kustodas pasakė „Teišvelka tave Viešpats iš senojo žmogaus“, ir išvilko kunigiškus rūbus, kuriuos per 12 kunigavimo metų buvo nešiojęs, uoliai eidamas savo pareigas, aprenkę rudu pranciškonišku rūbu, perjuosė juosta, apšarvojo ražančium ir kryžium ir, kad iš senojo žmogaus net vardo nebeliktų, pasakė: „Dabar vadinies nebe Jurgis, bet Brolis Petras“, aplink stovintiems ne vienam akyse sužibėjo ašaros, o širdyse skambėjo mintys: „Laimingas esi Tėve Petrai, nes dabar tikrai gali pasakyti:—Dievas mano ir viskas“. Tą pat vakarą vienuolyno novicijate buvo nauja džiaugsmo šventė, gavus naują Brolį-Tėvą Petrą. Vienuolių choras ir (jų stygų) orkestras, prakalbos (lietuvių, lotynų ir vokiečių kalbomis), nuoširdūs sveikinimai ir linkėjimai sirdarė tikrą džiaugsmo ir pranciškoniškos meilės dvasią. Sekančią dieną visi novicijai (penki lietuviai ir keturi vokiečiai) nusifotografavo.

Tokios lietuviškos išklmės Didž. Šileliuose nepirmutinės. Kiekvienomis naujomis įvilktuvėmis ir kiekviena profesija panašiai pasikartoja. Galima tikėtis, kad to neprisitruks ir toliau, nes yra kunigų, kurie greitai laiku rengiasi stoti vienuolynan. Be dviejų Brolių-klierikų laikančių noviciją, nemažas skaičius moksleivių, dar šią vasarą įstoja ir pradeda noviciją. Taip smarkiai pradėjus pranciškonams kilti, tikimasi, jei ne šiais, tai ateinančiais metais įsitaisyti noviciją Lietuvoje. Tuomet ir visos šventės bei išklmės persikels Lietuvon. Tada ne tik „Varpely“ galesime pasiskaityti, bet ir patys jose dalyvausime.

Mes, Tretininkai-kės, melskimės, kad Dievas pažadintų kuodaugiausia gerų pašaukimų į pranciškonus. Nes, jei gerai gyvuos pranciškonai, tai jie gerai sutvarkys ir mūsų tretininkų reikalus ir sužadins mumyse šv. Pranciškaus dvasią.

Parušaitis.

Svėkšna. Š. m. 27, 28 ir 29 dien. geg. mėn. buvo Svėkšnos tretininkų kongregacijos šv. Pranciškaus septynių šimtų metų sukaktuvės, jo mirties jubilėjus; švęsta tokioje tvarkoje: pradžia iš vakaro, atlaikė iškilmingus mišparus gerb. Kan. Macijauskas ir sakė pamokslą apie šv. Pranciškų, sakė taip gražų, kad žmonės veržėsi pasiklausyti, apie tą didį šventąjį; buvo tai Šeštinių vakaras, nes gerb. Kan. Macijauskas buvo pasakęs prieš sumą, kad po mišparų bus pamokslas apie šv. Pranciškų, taigi ir kiekvienas, kas buvo bažnyčioje išgirdo apie tą šventąjį ir jo jubilėjaus metus.

Kitą, pirmą jubilėjaus dieną, mišios su įstatymu šv. Sakramento 10 val. ir pamokslas. Pamokslą sakė irgi gerb. Kanau-

63
ninkas apie kasdienes nuodėmes, ir 3 val. po pietų gerb. kun. Novodzelskis atgiedojo litanią Sald. Jėzaus Vard., Dievas mūsų gelbėtojas, suplikacijas ir skaitamus popiežiaus palaiminimus su šv. Sakramentu ir dar pasakė pamokslą.

Antrą dieną taip pat suma, pamokslas ir mėnesinis susirinkimas. Susirinkimą pradėjo kun. Budvytis, po susirinkimo pertrauka iki 3 val. po pietų; po trijų buvo priėmimas naujokų ir prie profesijos: naujokų šiais metais 21 ir prie profesijos 9 Penktą val. mišparai, litanija, Dievas mūsų gelbėtojas ir suplikacijos, pritariant chorui ir vargonams.

Trečią dieną jutrina su įstatymu šv. Sakramento, po jutrinės giedotos mišios ir bendra komunija, komunija buvo iškilmingai išduota jau ne prie krotų, bet prie altoriaus; po komunikos votiva prie šv. Pranciškaus altoriaus, prieš sumą visa parapijos procesija, o tretininkai ėjo pirm baldakimo, su degančiomis žvakėmis, taip pat iškilmingi mišparai.

Po visų pamaldų bendri pietūs. Pietums rengti buvo išrinkta komisija penkių asmenų: M. Mingailienė, pirmininkė, nariais: V. Grupaitė, A. Jokūbauskaitė, B. Lamsargaitė ir E. Jaunaitė. Klebonijos salėje parengta nepaprasti pietūs; dalyvavo apie 300 Tretininkų.

Pietų metu sveikinimai, prakalbos. Gerb. Kan. Macijauskas sakė prakalbą tretininkų vardu, kur visus tretininkus patraukė prie didesnės meilės, „Pavasario“ vardu sveikino ir sakė prakalbą kun. Budvytis, Moterų Dr. vardu Rakauskienė; buvo rinkliava Tėvui Pranciškui Bizauskui važiuoti į Asyžių ir surinko pinigų 150 litų. Buvo pakviesta ir keletas svečių, tikslai vieno gaila, kad negalėjo atvažiuoti mūsų kviestas svetys — vizitatorius T. Pranciškus, kurio tretininkai taip laukė, o nebuvo lemta sulaukti. 25 d. geg. mėn. gavo gerb. Kanauninkas telegramą iš Ramygalos, kad Tėvas Pranciškus Bizauskas neatvažiuoja, nes esąs susirgęs. Nors ir labai nuliūdę nemeta darbo ir rengiasi šventei. Puikiai išpuošta bažnyčia stebino visus, o visa buvo parengta vien tik pagerbimui Šv. Pranciškui ir jo 700 metų mirties jubiliejui. Prie to Šv. Pranciškaus pagerbimo prisidėjo visi tretininkai, kas kiek galėjo, o kas neturtingas buvo neatskirtas niekame.

Daug pasidarbavo valdyba, komisija, o labiausiai dvasios vadai, kurie dirbo mūsų sielų naudai, skelbdami pamokslius, klausydami išpažinčių. Dėkingi Tretininkai mūsų gerb. kan. Macijauskui, kun. Budvyčiui ir kun. Novoldzelskiui už tokį gražų pamaldų sutvarkymą ir vadovavimą, kur kiekvienas žmogus ėjo maloniai joms, o ypatingai jas lankė Tretininkai.

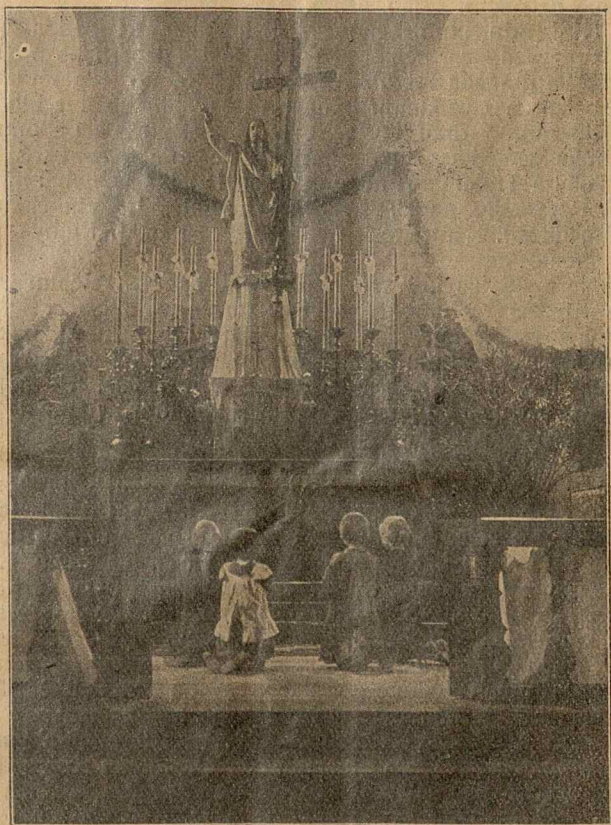
Jūrų Migla.

Ukmergės Kongregacijos mirusios tretininkės.

1) Saliomeja Jankūnaitė, 44 metų amžiaus, mirė š. m. gegužės 20 d. būdama silpnos sveikatos ir gyvendama labai vargiai, bet vis tik nemažai pasižymėjo meilėje artimo, ypač slaugyme ligonių, nuo ko pati užsikrėtė dėmėtąja šiltine, visu atsidavimu Dievo valiai, pasirgusi dvi savaiti, aprūpinta šv. Sakramentais,

apieido šią „ašarų pakalnę“ persikeldama į Amžinastį ir palikdama savo sesutėms gražų pavyzdį.

2) Veronika Grigaliūnienė, 47 metų amžiaus, mirė š. m. Birželio 1 dieną, sirgusi beveik ištisus metus, pasižymėjo savo kantrumu ir dievotumu — gyvendama santaikoje su savo šeimyna ir nevisai arti bažnyčios, bet vis tik lankė ją kiek galėdama dažniau, neapleisdama ir mėnesinių susirinkimų.

Altorius T. T. Marijonų bažnyčioje Ukmergėje.

Palikusi vyrą, dukrelę ir sūnelį, aprūpinta šv. Sakramentais, persiskyrė su šiuo pasauliu, palikdama gražų pavyzdį šeimyniniam gyvenimui.

3) Ieva Ungurienė, našlė, mirė š. m. 8 Birželio turėdama 10 metų, sunkioje ir ilgoje ligoje pasižymėjo kantrumu ir atsidavimu Dievo valiai.

D. D.

Rozalimas, Panevėžio apskr. 1927 m. birželio 13 d. pirmą kartą šv. Antano Dr-jos nariai apvaikščiojo iškilmingai. Buvo laikomos šv. Mišios narių intencija, giedota šv. Antano giesmė, pritariant vargonais. Kun. altarista pasakė tam pritaikintą pamokslą. Nariai susigraudinę pradėjo melstis dar karščiau. Pasimeldę patenkinti grįžo namo.

Klaipėda. Nuo senovės prislopintas Klaipėdos lietuvių katalikų gyvenimas, nežiūrint į nepalankias dabartines apystovas, palengvėle pradeda atgyti. Persikėlus iš Kauno Klaipėdon pasižymėjusiai savo veiklumu ir energija Tretininkuose ir kitur, ypač „Angelo sargo“ draugijose, p. V. Korsakaitei, kapelionui kun. J. Ruibiui padedant, šių metų pradžioje prie Klaipėdos bažnyčios įsikūrė Tretininkų kongregacija. Išrinkta valdyba: pirmininkė V. Korsakaitė, nariai: A. Steponavičiūtė, L. Vinkeliauskaitė, B. Kubiliūtė, J. Kentraitė ir M. Stonienė. Kap. J. Ruibys sutiko būti direktorium.

Nors skyrius kol kas nepasižymi narių skaičium, vienok rodo nemažai gyvumo. Kiekvieno mėnesio trečią sekmadienį 4 v. p. bažnyčioje daromos konferencijos, kurių paklausty ateina ir šiaip žmonių. Po pamokslo duodama šv. Sakramentu palaiminimas. Nariai pagieda vieną kitą giesmelę. Po pamaldų paprastai esti pamokinimas „Betanijos“ klūbe. Įdomiai ir suprantamai įstatus aiškina pirmininkė.

Ypatingą džiaugsmą Klaipėdos Tretininkai pergyveno gegužės m. 29 d. š. m. sulaukę garbaus svečio Tėvo Pranciškaus. Tretininkų būrelis, susilaukęs stotų svečių, atlydėjo „Betanijos“ klūban. Čia svečiui buvo patiekti pietūs. 4 val. gerb. Vizitatorius pasakė bažnyčioje ilgą turiningą konferenciją, plačiai nušviesdamas Tretininkijos esmę, tikslą bei tretininkų privalumus. Konferenciją užbaigė šv. Sakramento palaiminimu. Po konferencijos susirinkusiems „Betanijoje“ tretininkams ilgai dar aiškinta aktualūs tretininkijos klausimai. Kalbant apie tretininkų rengiamą Asyžiun—Romon kelionę paaiškėjo, kad be pirmininkės iš Klaipėdiečių minėtoje kelionėje dar dalyvauja trys asmenys.

Gerb. svečias savo apsilankymu, gražiais pamokymais ir populiarumu padarė gilaus įspūdžio. Nors liūdna buvo tą patį vakarą svečias palydėt stotin, bet sužiebtį gražūs jausmai ir viltis už pusantro mėnesio sulaukt Tėvą Pranciškų kaipo rekolekcijų vedėją, išblaškė sunkiąsias mintis.

J. Vargutis.

Nemakščiai. Gegužės 23-25 dienomis ir mes turėjome rekolekcijas. Vedė gerb. kun. klebonas. Jo rūpesčiu pakviesta iš Marijos kongregacijos vienuolė, kuri labai daug mūsų naudai pasidarbavo.

Gražų įžanginį pamokslą pasakė kun. Klebonas, o per tris rekolekcijų dienas nurodinėjo tretininkų uždavinius ir jų pareigas.

Paskutinę dieną ėjom išpažinties ir prie šv. Komunijos. Palaimino su šv. Sakramentu, atgiedojo „Te Deum laudamus“, šv. Marijos litaniją ir t. t. Pilni džiaugsmo baigėme rekolekcijas.

Dieve, stiprink mus visuomet savo malonėmis ir palaimink mūsų vadovo gyvenimo žingsnius.

Dalyvavusi.

Radviliškis. Mes radviliškiečiai geg. 24—26 dienomis apvaikščiojome šv. Pranciškaus jubiliejų. Pirmą dieną buvo brangus svečias Tėvas Pranciškus ir suteikęs daug brangių ir reikalingų pamokinių, vakare išvažiavo.

Sekandias dienas vedė gerb. Direktorius. Geras oras ir gražūs pamokslai padarė didelį įspūdį ir baigėme jubiliejų dėkodami Dievui už visas Jo suteiktas malones.

Tretininkė.

Papilė. Birželio mėn. 22 d. Tretininkų kongregacijos įvyko visuotinas susirinkimas. Iš pirmininkės pranešimo pasirodė didelis valdybos apsileidimas. Taryba uždėjo neteisingas rinkliavas, o būtiniausiais reikalais ir vargšų šelpimu visai nesirūpino. Per 2 metų vargšams šelpti išleista tik 5 litai, tuo tarpu surengtiems po rekolekčių pietums iš kasos pridėta apie 40 litų, kad gardžiau ir iškilmingiau pasivaikšintų.

Narių yra apie šimtą, pajamų gauta tik 130 lt., išlaidų 100. Per susirinkimą nutarta pasitaisyti, kaip Tarybai, taip ir atskiriems nariams, daugiau aukų rinkti vargšams ir juos šelpti, ar šiaip geriems tikslams sunaudoti. Padėk, Dieve, gerus norus įvykdyti.

V. M.

Vėžaičiai. Pas mus kongregacija įkurta 1924 m. jai ir iki šių dienų vadovauja gerb. klebonas J. Ginotas. Šiais metais kongregacijoje yra 45 nariai (43 moterys ir 2 vyrai). Vedėjas labai rūpinasi mūsų reikalais, ragina prie doro ir prakilnaus darbo, ragina ištikimai ir sąžiningai eiti savo pareigas, tik gaila, kad Valdyba nieko nedirba ir vedėjui nepadeda taip sunkiame darbe.

Jei tik mes patys labiau sukrustume, daug daugiau savo naudai ir Dievo garbei galėtumėm padaryti.

T. S.

Šimonys. Laimingi esame šimoniečiai, turėdami tokį darbštų ir energingą dvasios vadovą, kaip kun. S. Žižj. Nors jam labai sunkios darbo sąlygos, bet rankų nenuleidžia ir nesigailėdamas darbo bei sveikatos eina apleistų dirvonų plėšti. Įsteigė Katalikų Veikimo Centrą, dirba su pavasarininkais, bet neapleidžia ir mūsų tretininkų — dirba visomis savo jėgomis. Surengė 3 dienų rekolekcijas, jas pats vedė, skaitė meditacijas, dvasiškus skaitymus, šaukia mėnesinius susirinkimus, sako ilgus pamokinius, pav., kaip dorybėse lavintis ir kaip šv. Pranciškaus pėdomis sekti.

Gegužės 27—29 dienomis buvo jubiliejus. Išgirdom labai gražių ir naudingų pamokslų. Per 2 dienas sakė apie šv. Pranciškaus dorybes, labiausiai apie neturtą, skaitybę ir paklusnumą, nurodydamas tų dorybių naudingumą ir ragino, kad kiekvienas tretininkas tose dorybėse lavintųs.

Trečią dieną buvo atlaikytos šv. mišios tretininkų intencija ir per pamokslą aiškino šv. Pranciškaus gyvenimą, parodęs kaip

naudingą ir nesunku būti Dievo ir šv. Pranciškaus vaikais.

Mes tretininkai vedėjui esame labai dėkingi už pasidarbavimą ir prašom Aukščiausiąjį sustiprinti jo jėgas ir šimteriopai už jo darbą atlyginti.

Dalyvavusi.

Ylakai, Mažikių apskr. Gegužės 15 dieną įvyko metinis tretininkų susirinkimas.

Susirinkimas pradėtas tretininkų himnu.

Sakyta keleta eilių ir dvi paskaitos, kurias skaitė p. p. mok. Mineikytė ir Petrauskaitė. Susirinkimas baigtas giesmėmis. Tretininkai labai dėkingi p. Mineikytei už užleidimą salės susirinkimams ir už prielankumą visame.

Siemet priimta į noviciją 14 moterų, profesiją padarė 7 moterys, iš kurių 11 visai jaunos mergaitės. Kongregacija iš jų tikisi daug naudos turėti.

Dirbkime sesės, uoliai. Kuomet pasaulio jaunimą baigia užlieti ištvirkimo ir bedievybės banga, mes drąsios stokime kovon, ir tegul niekas nedrįsta mums kelią pastoti.

Bernadeta.

Nemunaitis. Birželio mėn. 6, 7 ir 8 t. y. per Sekmines buvo tretininkų rekolekcijos. Rekolekcijas vedė vietinis klebonas. Nors kas metas esti tretininkams rekolekcijos, kaip kada ir 2 sykiu per metus, bet tretininkų apsileidėlių nestoka; jiems, rodos, kad jie ir be rekolekcijų yra geri. Tie apsileidėliai ir veidmainiai, kaip tik duoda progos bedieviams vadinti juos „davatka“. Bet geri ir dori tretininkai džiaugiasi iš tų rekolekcijų ir norėtų, kad dar dažniau būtų jiems rekolekcijos. Ačiu sakom džiukijos tretininkai Gerb. Nemunaičio vadovui už taip didelį pasišventimą ir už gražias konf. meditacijas ir naudingus patarimus. Po rekolekcijų daug sustiprėjome dvasioje. Dieve, užmokėk mūsų vadovui iš aukšto dangaus.

Džiukė.

Svento Antano darbai.

— O B. neturtinga mergaitė pametė pinigus ir negalėjo surasti, tik pasitikėjo šv. Antano pagalba ir atrado juos ant takelio, kur žmonės vaikščiojo į eilutę sudėtus. Jie buvo sidabriniai ir iš kišenės taip gražiai nebūtų išsibarstę.

— O.M. buvo nesveikos akys, labai paraudonavę. Pasitikėjo ir patyrinė šv. Antano kryželiu, kalbėdama Sveika Marija ir tuoj pasijuto sveika. Ir dabar džiaugiasi.

— A. K-tei pavogė arklį. Ėjo ieškoti kalbėdama Šv. Antano giesmę. Kitą dieną atrado pas ūkininką dirbant lauką. Miške buvęs priištąs prie medžio ir nusitraukęs, nuėjęs vaikščiojo to ūkininko lauke. 5 lit. jam davė ir džiaugdamas parsivedė namo. Visi stebėjosi.

— Mano mama sunkiai susirgo, rodėsi, kad jau mirtis čia pat. Saukiau šv. Antano pagalbą, — dariau apžadus, aukas. Ir štai stebuklas: mama ūmai pasveiko.

— Mano žmona pagimdė, rodėsi, negyva kūdikį ir pati taip buvo silpna, kad niekas nebturėjo vilties ją atgaivinti. Aš iš širdies skausmo nebžinojau ką daryti. Užėjo šventa mintis: puoliam ant kelių prie švento Antano paveikslą ir šaukiau pagalbos. Pagalba tuoj pribuvo. Netikėtai žmona atsigavo, bet ir kūdikis, kaip iš numirusių prisikėlė. Pamačiau aiškų stebuklą. Savo apžadą noriai pildau.

J. Rimkus.

— Š. m. Sausio 2 d. susirgau, — visa galva sutino, skausmų nebegalėjau pakelti. Jokie gydytojai, jokie vaistai nieko negelbėjo. Sumaniau kreiptis į šv. Antaną. Jis mane išgydė stebuklingai.

K. Pusvaškaitė.

Naujos knygos.

Tvanas. Apysaka apie Didžiojo Tvano dienas. M. Vaitkaus 1927 m. Kaina 3 l. 50 c.

Neseniai išėjo iš spaudos M. Vaitkaus apysaka: „Tvanas“ Autorius ją maloniai teikėsi prisiųsti „Šv. Pranciškaus Varpelio“ Redakcijai paminėjimui. Deja, aš abejoju ar apysaka tinka „Varpelio“ skaitytojams pasiskaityti. Tiesa, apsakos autoriaus labai vaizdžiai perstatyta visuomenės stovis prieš Didžiajam Tvanui prasidedant. Didžiajam Tvanui prasidedant padėtis ir viso ko žlugimas ir paskutiniųjų žmonių ir ištvirtėlių žuvimas. Tam atitinka trys apsakos dalys: svaigimas, atsibudimas, merdėjimas. Gaila, kad autorius labiau įsigilina į juodąsias visuomenės puses, ir apysakoje jaučiama daugiau simpatijos žmonėms žemiškas linksmybes pamėgusiems ir kūno smaguriavimui negu tiems kilnios dvasios žmonėms, kurie ragino žmonių prie pasitaisymo ir atgailos. Nojus ir jo šeimyna pastatomi kaip atsiskyrėliai, nenūoramos, keistuoliai... V. Dievas, Didžioji Dvasia, kaip vadinamas yra Dievas apysakoje, nepasirodo geruoju, teisinguoju, meilės Dievu, bet vien tik perstatomas yra kaipo rūstusis Baudėjas, Atlygintojas. Turint omenyje tas silpnąsias apsakos puses, žiūrint kataliko ir dros žvilgsniu, liuoslaikyje, pramogos dėliai galima nevargstant pasiskaityti apsakos, nes ir visuomenės gyvenimas ir kilstančio tvano ir visatos žlugimas labai vaizdžiai autoriaus poeto yra perstatyti. Gal tik kai kurios scenos kiek užkliūva padorumo jausmus.

Fr. Rochus O. F. M.

Redakcijos atsakymai.

1. Leonui Januškevičiui ir kitiems jo vienminčiams. Dabartinės moterų mados ypač vasaros metu priešinas paprastam prigimties padorumui, sėja papiktinimus, yra ženklas dros nusmukimo. Tokias madas Bažnyčia nuolat smerkia, baudžia. Nepadoriai apsirėdžiusioms draudžia eiti prie šv. Sakramentų, įžengti į Dievo Namą. Graikų valdžia buvo įsakiusi kišti kalėjiman

tas moteriškes, kurios viešai pasirodys su suknele aukščiau kelių. Tokios ir tam panašios bausmės lig šiol tikslo nepasiekė. Ir Tamstų protestas, po kurio pasirašėte 6 asmenys nieko nepadės. Į „Varpelį“ talpinti aš jo negaliu ir delto, kad parašytas negražioj formoje, netikusiai sustatytas.

2. *Tautinio Gomai*. „Dievas ir Tėvynė“ — turi daug gražių minčių, bet spaudai netinka. Patariu pasimokyti nors kiek gramatikos ir taisyklių, kaip rašyti eilutės.

3. *Magd. Lukauskaitei*, Liepojuj. 42 litus misijoms gavome pernai. Ačiu.

4. *Našlaitėi*. Jei tavo sveikatai reikalingi karoliai ausyse, gali nešioti. Taip pat gali nešioti ir aukso žiedą, kurs yra tavo apžadų ženklas. Laikyk savo sąžinę tvarkoje ir eik prie šv. Komunijos, kada esi bažnyčioje. Karts nuo karto iš to išduok apyskaitą nuodėmklausiu.

5. *Rygos Tretininkei*. Rožančių yra įvairių ir kalbėjimo būdas įvairus. Visi jie geri, — naudingi gyviems ir mirusiems, tiktai reikia, kad Bažnyčios būtų pripažinta. Generalę Absoliuciją visados gali gauti visur, kur ji yra skaitoma.

6. *Erškėtrožei*. Klausimus, Tamstos man prisiūstus, galėčiau išaiškinti bei išrišti vietoje, asmeniškai pasikalbėjęs su kuo reikia.

7. *Erškėčiui*, Kaune. Kada, kas, koki nuodėmė, prašom klausiti nuodėmklausio, jis duos tikriausį atsakymą.

8. *Roz. Tukaitei*. Kelyje mane apvogė, tarp kitko žuvo daug šventų daiktų. Labai mažai jų beparsivežiau. Ačiu už auką.

9. *Jonui Plačiui, Kosteį Repšytei, A. Tilūnaitei, Maknavičai-tei, Skauradytei*, — ačiu už aukas!

10. *Vargo Marytei*. a) Mišiose, kunigas pradėdamas Evangeliją daro kryžiaus ženklą sau ant kaktos, lūpų ir širdies, — patariama tą daryti ir visiems, kurie klauso Mišių, b) jei bijai bučiuoti tą kryželį, kurį visi bučiuoja, užteks pabučiavus savąjį, c) puošti šventųjų paveikslus auksu, šilku ir kitomis brangenybėmis yra teisinga, — sutinka su Evangelija, d) žinutę iš jūsų Kongregacijos patalpinsime.

11. *Visiems*. Korespondencijos, straipsneliai, klausimai, kurie nėra patalpinti šitame numeryje, tilps sekančiame.

Iš misijų.

Pereitais metais (1926) išvažiavo į misijas 106 pranciškoniai: 84 tėvai ir 22 broliukai kaip pagalbininkai. Iš jų buvo: 35 ispanai; 19 italų; 12 amerikony; 11 olandų; 9 vokiečiai; 5 prancūzai; 3 belgai. Persikėlė į aną gyvenimą tais pačiais metais 26 pranciškonai-misijonieriai, iš jų buvo du vyskupai.

(Antoniusbote).